

BES^eDA

E L E K T R O N S K A K N J I G A

Josip Vandot

Kekec na hudi poti

O M N I B U S

BES^eDA

Josip Vandot

KEKEC NA HUDI POTI

*Elektronska izdaja v sodelovanju
z založbo Karantanija*

To izdajo pripravil

Franko Luin

franko@omnibus.se

ISBN 91-7301-309-6

beseda@omnibus.se

www.omnibus.se/beseda

1

Tisti dan se je Kekec prvič v svojem osemletnem življenju začudil kozi. Hm, kar obstal je sredi hleva. Prst je vtaknil v usta, pa se je čudil. Kar hipoma se je domislil tega, in čudno se mu je zdelo, da še nikoli ni premišljal o tem. Saj je gnal vsako jutro kozo na pašo. Tri ure je presedel vsak dan z njo tam gori za Gmajnico. Gledal jo je in se pogovarjal z njo. Pa še nikoli mu ni prišlo na misel, da bi jo vprašal: »Hej, Keza kezasta! Povej in mi odgovori, zakaj nosiš dva rogova na glavi? Daj, zgani se in mi povej!« — O, še nikoli se Kekec ni domislil tega. Domislil se je šele danes, ko je prignal kozo s paše in obstal sredi hleva. Kar začudil se je Kekec, pa je stopil h kozi. Prst je vzel iz ust, pa je pograbil kozo za rog.

»Mekeke,« je zameketala koza in vstala. Pogledala je dečka, pa je dobro vedela, da se zgodi zdaj nekaj posebnega. »Ti, Keza,« jo je nagovoril Kekec in jo na lahko stresel. »Glej, česa sem se domislil ravno zdaj! Veš, kar tako mi je šinilo v glavo . . . Čemu sta tebi rogova? Ha, te vprašam? Saj ju ne potrebuješ. Nikoli se še nisi pretepala na vasi in tudi bodla se nisi, kakor se bode sose-

dov oven. Volka se ti ni treba bati; zakaj če pride volk, ga naženem jaz s palico. Ti bi poginila od strahu, in niti na misel bi ti ne prišlo, da bi se branila . . . Pa zakaj nosiš torej rogove na glavi? Ha, te vprašam? Daj, zgani se, Keza, pa mi odgovori!«

»Mekeke,« je odgovorila Keza in pokimala z glavo. Legla je, pa je pričela mirno prežvekovati. A Kecec ni bil zadovoljen z njenim odgovorom. Spet jo je dvignil in nadaljeval: »Čudna si, Keza, in ne znaš druge besede kot mekeke! Pa sem te vprašal, lepo vprašal, zakaj nosiš rogove. Če mene vprašajo: Kecec, zakaj imaš nos pod očmi? — O, kar lepo odgovorim: Striček, zato, da voham vašo strd, ki jo imate v čumnati, in zato, da kihnem, ker bi rad strdi, striček! — Ti, Keza, pa ne veš, zakaj nosiš rogove na glavi? O, čudno, čudno . . .«

In Kecec je majal z glavo in se je še vedno čudil. Keza ga je gledala in je meketala. Trudna je bila, pa bi se bila rada zleknila po mehkih tleh. A Kecec je ni izpustil, ker je še vedno premišljal o njenih rogovih. Ti rogovi, o ti rogovi! Čemu jih nosi ta prebita koza, ko jih pa vendar ne rabi? Saj pravim — čudna reč. Pa ko bi vsaj ta nesrečna Keza znala lepo povedati lepo besedo! Pa ne zna in ne zna, če je še tako dregaš in jo še tako stresaš za rogove! Govori ji lepe besede — a odgovarjala ti bo vedno in vedno in te gledala neumno: mekeke! Saj pravim. In Kecec še vedno stoji pred njo in zaman ugiblje in premiš-

lja. Tako rad bi vedel vse; a koza ne zna govoriti, resnično, ne zna govoriti.

Še dolgo bi bil Kekec ugibal in se čudil, da se ni tedaj na pragu prikazala sestra Jerica. Velika je bila Jerica in bilo ji je enajst let. Kekec jo je spoštoval, ker je bila starejša in je znala pametno govoriti. Obstala je na pragu, pa je zaklicala: »Jest pojdi, Kekec! Kosilo stoji že na mizi, in dolgo te že čakamo.«

Kekec se je obrnil k njej in zmajal z glavo. »Jerica, ali slišiš?« je dejal in pokazal s prstom na kozo. »Pametna si in vedno govoriš pametne besede. Zato te pa vprašam, Jerica: Ali veš, čemu ima koza rogove? Ne rabi jih, ker se ji ni treba bati volka: pa tudi pretepa se ne kakor sosedov oven. Pa vendar ima rogove. Čemu in zakaj? — Veš, to te vprašam, Jerica.«

Jerica se je zasmejala na glas. »To te spet skrbi, Kekec?« je odgovorila. »Pa da ne moreš imeti nikoli miru! Saj pravim — vsak dan si vtepeš kaj neumnega v glavo. Bog že ve, zakaj je podaril kozi rogove. Kaj misliš, da jih nosi kar tako zaradi lepšega? — Kekec, Kekec! Pusti kozi rogove in pojdi rajši h kosilu!«

»To vem tudi jaz,« je dejal Kekec. »Ni mi treba praviti tega. Mislil sem, da si pametnejša kot jaz. Zdaj pa vidim, da veš ravno toliko kolikor jaz. . . Hm, povprašam koga drugega.« — Kekec je pokimal z glavo. Še enkrat se je ozrl po kozi in zmigal z rameni. Potem pa je stopil za

sestrico iz hleva. Napotil se je v hišo, kjer sta mati in mala Tinka sedeli že za mizo. Ker je bil Kekec lačen, se je naglo lotil pohlajene jedi. Urno je zajemal s svojo veliko leseno žlico in pozabil na kozo in njene rogove.

Po kosilu je rekla mati: »Vzemite iz omare posodico pa pojdite trgat gor za Krivi plaz močnic! Rabim jih, da skuham zdravila za svojo bolezen. Zelo slabo mi je danes, in onegava Minara mi je rekla, naj pijem vodo iz kuhanih močnic. Pa mi tudi pomaga . . . Zato pa pojdite in natrgajte polne košarice! Ti, Jerica, lepo pazi na otroka, da se jima kaj ne pripeti! Ali si slišala?«

»Sem, mati,« je odvrnila Jerica in vzela iz omare tri košarice. Bile so pletene iz vrbovih šibic in bele. Samo košarica male Tinke je bila nekoliko pobarvana z rdečo barvo; na sprednji strani je bil na njej naslikan rdeč petelinček. Košarica je bila lepa, da jo je mala Tinka kar gledala. Skrbno jo je držala v roki in jo ogledovala od vseh strani. — »Mhm,« je rekla in pocuknila bratca za rokav. »Ali jo vidiš, Kekec? Ali vidiš petelinčka?«

»Vidim,« je odgovoril Kekec. »Ali hočeš, da ga pri-
mem za rep? Lepo dvigne glavo in zavriska: Kikiriki!« —
In se je Kekec dotaknil rdečega petelinčka in je ta na glas zakikirikal. Zasmejala se je mala Tinka in stisnila košarico k sebi, da bi skrila petelinčka. A Kekec je že odprl vrata in stopil v vežo. Za njim sta odšli obe sestrici. Na pragu je mati potegnila Jerico za trenutek nazaj. Pogle-

dala jo je neprijazno in ji je trdo dejala: »Na otroka pazi! Da ne boš zijala kakor po navadi in ju zanemarjala! Le glej, da bo vse v redu! Saj me poznaš . . .«

Jerica je zardela in povabila glavo. »Pazila bom, mati,« je odvrnila pohlevno. Velike, modre oči so ji postale rosne, in ustna so se ji stresla za hip. A že v naslednjem trenutku je dvignila glavo in se nasmehnila. Stopila je na dvorišče, kjer sta že čakala Kekec in mala Tinka. Prijela sta se sestrice za krilo, in naglo so speli preko dvorišča po poti, ki se je vila med vrtovi skozi zagorsko vas. Pot je držala iz vasi: vodila je preko širokega pašnika in kar hipoma se je izgubila visoko tam gori med zelenimi smrekami.

Lepo je sijalo poletno sonce z modrega neba. Tu in tam se je vozila po modrini bela meglica. Lahno se je zibala tam gori in se vlekla do belih snežnikov, ki so se smehljali v ozadju. Bili so polni belega snega, ki se je iskril v jasnih žarkih in svetil v dolino, polno poletnega veselja in miru. Sredi tega miru pa je počivala zagorska vas. Spala je in sanjala sredi krasote in božjih žarkov, ki so se od vseh strani usipali nanjo.

Jerica, Kekec in Tinka so dospeli do zelenega travnika. Sredi tam na gladki trati so zagledali kopo otrok, ki so se igrali. Držali so se za roke; vrteli so se in peli veselo pesem. Kekec jih je zagledal, pa se je spustil v tek. Obstal je kraj njih in se jim zasmeljal na ves glas. — »Kaj,

kolo plešete, pa niti godbe nimate? Saj pravim — ali ste narobe svet?« Tako je govoril Kekec. Smejal se je na ves glas in se tolkel z rokami po kolenih.

Otroci so prenehali peti. Obstopili so Kekca, pa so pričeli klicati: »Kekec, o, Kekec! Daj, zapiskaj nam, da se laže zavrtimo . . . O, lepo piščalko imaš, pa znaš tako lepo piskati. Ali si slišal? Daj, Kekec, o, daj! Lepo te prosimo, Kekec, o, Kekec!«

Kekec se je zasmel še enkrat. A vendar je potegnil iz žepa dolgo in tanko piščalko, ki je bila poslikana samo na debelem koncu z nekimi čudnimi, rjavkastimi črtami. Vtaknil jo je v usta in začel piskati. Glasovi so bili čisti in zveneli so tako lepo in ubrano, da bi jih človek poslušal kar dolge ure. Otroci so se prijeli spet za roke in zavrteli. Zapiskal jim je Kekec pesem, in otroci so zapeli za njim.

*»Vija — vija — vaja —
pod goró sred gaja
vila nam Škrlatica
odpre zlata vratica,
nas povede v grad,
da nam biser, da nam zlat . . .«*

Otroci so peli in se vrteli. Kekec pa je piskal lepše, vedno lepše. Ej, lepa je bila piščalka, in pesmi, lepše kot škrjančkove, so bile skrite v čudoviti piščalki. Sam oče,

ki je bil drvar visoko tam gori v divjih gorah, jo je izrezal in delal jo je štiri nedelje. Ko je bila narejena, jo je podaril Kekcu. Kekec pa je piskal nanjo tako dolgo, da je znal piskati vse lepe pesmi, ki so jih popevali po zagorski vasi. Čudili so se mu ljudje; a Kekec jim je piskal, da jim je prihajalo mehko okrog srca.

»Daj, nehaj, Kekec!« ga je prosila Jerica in ga prijala za roko. A Kekec je samo pokimal z glavo, a odnehal ni, dokler ni odpiskal cele pesmi. Ko je bila pesem končana, je Kekec vtaknil piščalko v žep in se ozrl po otrocih. »Ha, ali ste videli, kako je šlo vse lepo?« jih je vprašal. »Samo zapiskati vam je bilo treba, pa ste zapeli kakor škrljančki na polju. Ali ste videli?«

»Kekec, zapiskaj nam še eno!« so prosili otroci in ga hoteli spet obstopiti. A Jerica ga je naglo potegnila za roko in ga odvedla preko travnika. Kekec se je še trikrat obrnil in se zasmel otrokom, ki so vpili za njim in ga prosili pesmi. A Kekcu je bilo zadosti piskanja. Saj je vedel, da nima dosti časa. Dolga je še pot do Krivega plaža, in košarice močnic človek ne nabere tako hitro, kot bi trenil. Kekec je vedel vse to. Zato pa je s sesticama naglo stopal proti gozdu, ki se je pričlenjal že onkraj pašnika. Črn je bil gozd in vzpenjal se je visoko ob gori. Do samega sivega skalovja in večnega snega se je vzpenjal in je prenehal tam gori, kot bi ga odrezal.

Krenili so v gozd po poti, ki je bila nastlana z mehkim mahom. Jerica je molčala. Zato pa je tembolj čebljala mala, debelušna Tinka in spraševala po sto in sto rečeh. Toda ker je uvidela, da ji odgovarja Jerica le s kratkimi besedami, se je oprijela Kekca. Oklenila se je njegove roke, pa ga je vprašala kar naravnost: »Kekec, kaj si pisal tisto pesem o vili Škrlatici? Hm, lepa je bila — nemara je tudi vila Škrlatica tako lepa? Ali si jo že videl, Kekec? Vsak dan paseš kozo za Gmajnico. Pa si nemara že videl vilo Škrlatico?«

»Hm,« je odvrnil Kekec, »nisem je še videl. Daleč stanuje vila Škrlatica, daleč tam pod belimi gorami. Nekdaj jo poiščem in potrkam na zlata vrata njenega gradu. Lepo jo pozdravim in jo poprosim za cekin, da si kupim na sejmu citre. Kaj misliš, Tinka, ali mi podari cekin? Kaj misliš? — Nemara me pa zapodi . . .«

»O, ne, Kekec,« je dejala mala Tinka vse prepričana. »Veš, kar lepo snemi klobuček z glave. Zapiskaj na piščalko krasno pesem, ki jo znaš samo ti. Pa te bo Škrlatica poslušala in ti dala še celo tri cekine. O, kar meni verjemi, Kekec!«

»Seveda,« je pokimal Kekec z glavo in se zamislil za trenutek. Ej, lepo bi bilo, če bi imel cekin in bi si kupil citre. Tako krasno in sladko bi igral na zveneče strune, da bi se ljudje kar ustavljali na cesti. Kekec bi pa sviral od jutra do mraka svoje najlepše pesmi. O, seveda, ako

bi imel cekin, da bi si kupil citre na sejmu. A brez cekina ne dobi ničesar. Brez cekina je dobil samo piščalko. No, pa tudi piščalka ni kar tako. Zapiska nanjo in zapoje najlepšo pesem. Ali morda ne?

Nehote se je Kekec ustavil. Iz žepa je potegnil piščalko in pričel piskati. Zapiskal je o vili Škrlatici tako lepo, da je mala Tinka kar sklepala z rokami. »Ovbe, kako lepo!« se je čudila mala Tinka in poslušala z odprtimi usteci. »Ovbe, Kekec! Še nikoli nisi piskal tako lepo!«

Kekec pa je piskal, da je odmevalo širom po zelenem gozdu in so se budile ptice, samevajoče po temnih sencah. Saj pravim — krasna je bila pesem, ki jo je piskal Kekec. Sam si jo je bil izmislil, ko je pasel dan za dnem kozo tam v samoti. Kar poslušal bi jo bil človek in se čudil Kekcu in njegovi piščalki.

*»Vila, vila zlata,
odpri bela vrata,
odpri beli grad,
daj cekin mi zlat . . .«*

Tudi Jerica je obstala in poslušala. Prijazno se je smehljala Kekcu in čakala, da neha piskati. Kekec je končal in zavriskal na ves glas, da se je razlegalo visoko gor do strmih pečin. Veselo se je smejal in vprašal Tinko, če ji ugaja njegova pesem.

»Mhm,« je odvrnila mala Tinka. Pa tudi Jerica ga je pohvalila. — Nato pa so speli naprej po zelenem gozdu. Pot je zavila navkreber v hrib. Šli so naglo, da bi čimprej prišli do Krivega plaza, kjer je vse polno rdečih močnic. Jerica in Kekec sta hodila lahko. Samo mali Tinki je bilo nekoliko nerodno. Že je pričela po malem sopsti, in na čelu so se ji pokazale potne srage. Njena debelušna ličeca so postala še bolj rdeča. Za trenutek je postala in si obrisala z obraza znoj. »Ali pridemo kmalu do močnic?« je vprašala. »Oj, meni je tako vroče!«

»Potrpi, Tinka!« ji je odgovorila Jerica. »Glej, kmalu bomo tam gori.« Kekec jo je prijel za levico — pa so šli spet navkreber po strmini. Steza je hipoma prenehala in morali so se plaziti skozi gosto grmovje, ki se je povsod razprezalo naokrog. Bilo ni več smrek; le krivenčasti, napol podrti borovci so rasli med nizkim, grbavim rušjem. In nevisoko nad sabo so zagledali golo skalovje, ki je štrlelo proti nebu. Videli so sneg, ki se je svetil med skalovjem v širokih razpokah in dolgih plazovih.

»Juhuhu — Krivi plaz!« je zavriskal Kekec in se je vrgel na trato, ki je bila vsa rdeča od zrelih močnic. Mala Tinka se je na ves glas zasmejala, kar sedla, pa pričela trgati sočne močnice. Seveda — eno v usteca, dve v svojo lepo košarico. In Tinka je bila vsa zadovoljna. Niti ozrla se ni po bratcu in sestrici. Videla je samo močnice in čutila, kako so dobre in sladke. Toliko jih je bilo na

trati in tako goste so bile, da se je košarica kar vidoma polnila.

Kecec se je oddaljil najbolj. Odšel je naravnost do skal in kar hipoma izginil onkraj rušja. Čulo se je samo njegovo veselo in glasno žvižganje. Jerica je trgala nedaleč od Tinke in molčala. Minila je ura, in tedaj je bila Jeričina košarica polna. Dvignila se je pa stopila k Tinki pogledat. Ovbe, Tinkina košarica je bila še napol prazna! Zakaj močnice so bile tako dobre, da ni dajala Tinka več dveh v košarico in eno v usteca, ampak narobe. No, Jerica ji je pomagala, in kakor bi trenil, je bila tudi Tinki košarica polna do vrha.

Nato sta deklici sedli na trato. Mala Tinka je postala utrujena in zaspana. Položila je kodrasto glavico Jerici na kolena in zaspala. Jerica je gledala nekaj časa njen okrogli, rdeči obrazek in njena malce odprta usteca. Potem pa je bridko vzdihnila in se zazrla v dolinico, ki je ležala globoko tam doli. Videla je zagorsko vasico sredi zelenega polja in razločila je vsako hišo. Tam med zelenjem se je svetila njena rodna hišica, ubožna, a vendar snažna in lepa. Oj, lepo je bilo nekoč v tisti hišici! Tako prijetno je bilo in veselo od jutra do večera! Saj je žive-la takrat še njena mamica. In mamica se je vedno smehljala in jo božala. Majhna je bila Jerica še takrat. Komaj da je znala že dobro hoditi in čebljati. A lepo je vendar bilo in veselo. Saj se ji je smehljala in jo pestovala. — A

umrla je mamica, kar nenadoma je umrla. Zvečer se je še smehljala, a zjutraj je že ležala v veliki izbi, in krog nje so gorele debele sveče. Pokopali so jo — in Jerica ni imela več mamice . . . In potem je prišla druga mamica. A ta mamica ni bila tako dobra in vesela kot prva. Ni se ji smehljala in tudi prepevala ji ni. Prišel je bratec Gregec, ki so ga pa imenovali vsi za Kekca; prišla je sestra Tinka. Rada ju je imela Jerica, pa tudi bratec in sestra sta imela rada njo, da se kar ločiti nista mogla od nje. A kaj vse to! Jerica ni imela svoje mamice. Zato pa je bila žalostna. Mačeha je vedno bolj bolehalo in postajala vedno bolj osorna z Jerico. Očeta ni bilo domov tedne in tedne, ker je drvaril visoko v gorah. Jerica je delala doma in na polju, delala trdo, a z veseljem. Mačeha je bila vedno nevoljna in jo je zmerjala. In zgodilo se je večkrat, da jo je udarila v svoji nevolji. To pa je Jerico bolelo. Na podstrešju je ponoči jokala na svoji borni posteljici in klicala mamico. Klicala je mamico iz groba, da bi prišla k njej in jo pobožala samo še enkrat kakor nekoč. Lepo bi se ji nasmehljala mamica — in Jerici bi bilo tako prijetno v mali dušici . . .

Vzdihnili je Jerica na trati visoko v gori. Solze so ji prišle v oči, da ni videla več zagorske vasice in rodne hišice. V srcu ji je bilo tako hudo, da bi bila zajokala na glas. Zakaj mamica ne živi? Glej, prinesla bi ji zdaj košarico močnic. Na pragu bi stala in bi se ji smehljala že od

daleč. — »Oj, mamica! Ali vidite močnice? Vam sem jih prinesla, samo vam, mamica!« bi rekla Jerica, in mamica bi bila vesela, o, tako vesela!

Bolečina je stisnila mali deklici mlado srce, da je kar zaječala. Komaj je zadržala glasen jok, in solze so se ji ulile po licih. »Mamica!« je zaklicala na glas in dvignila roke. Tinka se je zganila v spanju in odprla oči. Začudena je gledala sestri v obraz. A ko je videla solze, se je naglo dvignila in se je oklenila okrog vratu.

»Ali te je kača?« je vprašala Tinka vsa v strahu. »Hm, kača je huda, pa ima strupene zobe . . . Ali te je, Jerica? Ali te je?«

Jerica si je brž s predpasnikom obrisala obraz in se zasmejala. »Ni me kača — ne boj se, Tinka,« je odvrnila. »Veš, samo vroče mi je . . . Kam neki se je skrila Kekec? Kar izginil je, pa ga ni več . . . Kekec, ho, Kekec! Ali slišiš?«

»Ho, ho, slišim,« je odgovoril Kekec iz daljave. Tedaj ga je Jerica zagledala in se prestrašila. Kekec je bil splezal preko skal do snežnega plaz, ki se je vil onkraj skalovja strmo navzdol do nevidnega prepada. Hm, zagledal je bil strmi plaz, pa je pomislil: »Bog ve, kako se neki drsa poleti? Ej, to mora biti nekaj posebnega . . . Davi nisem zvedel, čemu nosi koza rogove. A zdaj bom zvedel, kako se človek drsa poleti po snegu. Hej — hm . . .«

Pobral je dolgo preklo, ki je ležala med rušjem, se splazil preko skal in obstal na zmrzlem snegu. Jerica ga je zagledala in se vsa prestrašila. »Ali mi greš nazaj!« je zavpila in se stresla po vsem životu. A Kekec se je samo zasmel. Naslonil se je ob palico, zastavil svoje okovane čevlje in zavriskal. Kakor blisk je šinil po strmem snežišču in se venomer smejal.

Jerici in Tinki je od samega strahu zastala kri v žilah. Prestrašeni sta gledali smelega Kekca, ki je drvel proti prepadu. Že sta videli nesrečo, in lasje na glavi so se jima ježili. — »Joj, o, joj!« je klicala Tinka. »Kekec, pusti, o, Kekec!« — Jerica je hotela planiti do snežišča, a nog zaradi strahu ni mogla premakniti. Stala je tam in vila roke. Videla je pred sabo strašno nesrečo, in mraz jo je stresal. Kekec je zdrknil že globoko dol po plazu; naglo kakor ptič v zraku je drsel navzdol. Še enkrat se je čul njegov veseli vrisk — in tedaj sta obe deklici zakričali in se v divjem strahu prijeli za glavo.

Kekcu se je hipoma prelomila palica. Padel je vznak na gladki, trdo zmrzli sneg. Toda obstal ni. Valil se je po strmini navzdol kakor kos lesa; zdaj so bile noge odspredaj, zdaj glava. Zaman je krilil z rokami okrog sebe. Nikjer ni mogel zgrabiti trdne stvari, da bi se je oprijel in se ustavil v svojem divjem vrtenju.

Prifrčal je do konca plazu. Zavpil je še enkrat, da sta ga slišali sestrici prav razločno. Še enkrat se je prikazal

vrh snega — potem pa je zdrknil hipoma ob prepadu in izginil, kakor da bi se pogreznil v zemljo.

»Kekec, o, Kekec!« je zajokala mala Tinka na ves glas in se vrgla na trato. Jerica pa se je prijela za glavo, pa sama ni vedela, kaj bi storila. Strah jo je čisto prevzel. S široko odprtimi očmi je strmela tja dol, kjer je izginil Kekec za belim snegom. In bila je prepričana, da je Kekec že mrtev. Ubil se je tam v prepadu in nič več ne bo piskal na svojo piščalko lepih pesmi, oj, nič več!

»Joj, o, joj!« je zatarnala obupana Jerica. Zgrudila se je na tla k Tinki, in jokali sta obe, bridko jokali v strahu in nesreči.

2

Toda naposled se je Jerica vendarle zdramila iz svojega strahu. Dvignila se je naglo, pa je pohitela do snežišča. Ni ji bilo mar ostrega ruševja, ki jo je zbadalo v roke in noge. Urno je hitela preko peščevja in obstala kraj zmrznjenega snega. Hotela se je ozreti v črni prepada, toda ni mogla priti do njega. — Zakaj tla so bila krog in krog pokrita z gladkim ledom, in vedela je dobro, da ji spodrsne, ako stopi tja. Zato je obstala tam in vsa plaha gledala v črno temo, ki se ji je režala iz prepada.

»Kecec, o, Kecec!« je zavpila na ves glas, da je odmevalo stoglasno od pečin in iz prepada.

In čuj — tedaj se je oglasil od nekod čuden glas, podoben petelinjemu kikirikanju. Jerica se je sklonila, pa je poslušala. Toda glas je utihnil hipoma, in globoka tišina je spet zavladala krog in krog. — »Kecec, o, Kecec!« je zaklicala Jerica še glasneje. Tedaj pa se je oglasilo iz črnega prepada zopet tisto kikirikanje, in Jerica je spoznala tisti glas. Bil je Kecec, ki je klical na ves glas iz prepada: »Kikiriki! Kecec v prepadu sedi . . .«

Jerica se je oddahnila in se kar zasmejala v svojem velikem veselju. Glej, ni se ubil Kekec! Lepo sedi nekje doli v prepadu in se smeje. Pa prav nič se ni pobil, o, prav nič! Še celo piščalko bo vzel iz žepa, pa bo zapiskal veselo pesem, da le kaj! O, hvala bogu, da se je zgodilo vse tako lepo in da ni bilo nesreče! — In Jerica se je kar smejala. Srce ji je bilo tako veselo kakor še nikoli. Gledala je v prepad in klicala neprenehoma: »Kekec, o, Kekec!«

Še enkrat se je Kekec zasmegal in zaklical: »Kikiriki! Kekec v prepadu sedi!« — Nato je umolknil: toda samo za trenutek. Zakaj hipoma se je oglasila iz prepada vesela in lepa pesem, da je kaj! Kekec je piskal tam doli svojo najlepšo pesem. Prihajala je pesem globoko iz prepada in bila je tako lepa, da bi se človek kar smejal. Saj pravim — ta Kekec! Nihče na vasi ni imel take piščalke, pa tudi pesmi ni znal nihče razen Kekca.

Jerica ga je vsa vesela poslušala in je skoraj pričela poskakovati v svoji radosti. »Kekec, o, Kekec! Pridi iz prepada, da gremo domov! Ali slišiš, ljubi Kekec? Pridi iz prepada!« je klicala in ploskala z rokami.

Kekec je nehal piskati. Začulo se je votlo ropotanje v prepadu, kakor da bi se trgalo kamenje in bi se valilo po strmini. In ni minilo deset trenutkov, pa se je že prikazal iz prepada Kekčev rdeči obraz. »Hoho!« je zavpil Kekec, ko je zagledal Jerico. Veselo se je zasmegal in se pogljal z vso močjo navzgor. In kakor bi trenil, je stal pred

Jerico in otepal z rokami okrog sebe. »Ha, ali me vidiš?« je rekel. »Gotovo sem se stokrat prekopicnil. Hm, kar metalo me je — hop-hop-hop! — Pumf! In ležal sem tam doli, v mehkem snegu sem ležal, kakor doma v postelji. Saj pravim — da se mi ni zlomila tista preklicana palica, pa bi ne bilo tega. O, lepo se je drsati poleti, lepo, ti rečem, Jerica. Kar še enkrat bi šel poizkusit . . .«

Toda Jerica ga je kar pograbila z obema rokama za rame. »Ali boš tiho?« je rekla in bila vsa huda. »Glej, da se hitro spraviš od tod! Še tega se mi manjka, o, samo še tega. Ti si velik nepridiprav, Kekec, to ti povem. Koliko skrbi in strahu sva prebili s Tinko! Ti pa govoriš tako in se smeješ. Ali te ni sram?«

»Hm,« odvrne Kekec in umolkne ves prestrašen. Šele sedaj vidi, da mu je obleka vsa raztrgana. Hlače so bile preklane in vse razcefrane; jopič pretrgan in srajca polna luknjic. Samo klobuček je bil cel, in tudi petelinje pero je še tičalo za klobučkom. A vse drugo — ovbe, ovbe! — In prestrašil se je Kekec, da mu je kar vroče postalo. Domislil se je matere in dolge šibe v njeni roki. Pa ga je minilo vse veselje in razigrana volja ga je minila. Glavo je sklonil na prsi in bridko vzdihnil. Pa še skoraj zajokal bi bil, da ga ni bilo sram pred Jerico.

Pa tudi Jerica je zagledala raztrgano obleko in se je prestrašila. — »Oh, kakšen si!« je zatarnala. »Pa kaj porече mati?« O, Kekec, da si tako neroden! Kaj je bilo tre-

ba vsega tega? Kaj poreče mati, Kekec?» — Zaskrbelo je Jerico. Pregledala je Kekčevo obleko in jo poizkušala zravnati. A bilo je vse zaman. Obleka je zevala na vseh koncih in krajih, pa naj je Jerica tarnala, pa naj je Kekec zdihoval še tako bridko.

Kekec se je splazil molčé po svojo polno košarico. O, niti Tinke ni pogledal, ki ga je klicala tam ob rušju in ploskala z rokami. Samo namrdnil se je, pa jo je pocedil po strmini. Skrbela ga je njegova nesrečna obleka in bil je ves žalosten in pobit. Resnično — ne zaradi sebe! O, zaradi sebe se Kekec ni bal matere. Čemu tudi? Zaslužil je pet gorkih, ker je bil tako neumen, da se je šel drsat na mrzli sneg. Prenesel bi tistih pet gorkih; lepo bi jih prenesel in bi samo dvakrat zajavkal. A žalosten in potrj je bil zaradi Jerice. Saj je slišal, kaj je rekla mati opoldne Jerici. »Lepo pazi na otroka, da se jima kaj ne pripeti! Posebno na Kekca pazi!« — Tako je rekla mati. Kekec pa je šel; podrsal se je po strmem snegu in se prevrnil v prepad. Vso lepo obleko si je raztrgal, da ne bo za nobeno rabo več . . . O, Jerica ni niti utegnila paziti, pa je že napravil neumnost. Saj pravim — Kekec, o, Kekec! Čemu si storil to, da bo zdaj Jerica doma tepena zaradi tvoje norčavosti? Čemu, o, Kekec?

In Kekcu je bilo v srcu tako hudo, da je stisnil ustnice. Bežal je skozi grmovje, bežal je skozi zeleni gozd in ni se ustavil niti enkrat. Jerica, uboga Jerica! Zaradi nje-

ga bo tepena in zmerjana. A Jerica ni ničesar kriva. Vsega je kriv samo Kekec, vsega je kriva samo njegova norčavost . . . Kekec, o, Kekec! Čemu si storil vse to?

Kekec je pridirjal do pašnika. Tam se je vrgel v travo in zajokal. Na glas je zajokal, ker ga je tako hudo bolelo v srcu. Zakaj je bil tako neumen, o, zakaj? Pustil bi naj bil zmrzli sneg, rajši zapiskal lepo pesem na piščalko, pa bi ne bilo nesreče. In Jerici bi ne bil napravil tega zla, tega velikega zla, ki jo čaka doma zaradi njega. O, resnično . . .

Kekec je še enkrat zavpil v svoji veliki bolesti in zaril obraz med travo. Potem pa se je naglo dvignil in stekel na vso moč preko travnika. Med vrtovi je tekel proti domu, ker ga je bilo sram ljudi. Za trenutek mu je šinila v glavo misel, da bi se potuhnil pred materjo. Toda odločno je zmajal z glavo in urno stopil preko praga. Mati je sedela v veliki izbi za mizo in si podpirala glavo z rokami. Bila je vsa bolehnna in slaba.

Kekec se ni obotavljal. Košarico je postavil na mizo in stopil tik pred mater. »Poglejte me, mati!« je rekel in stisnil ustne. »Radoveden sem bil, kako se človek drsa poleti po snegu. Pa sem podrsal, pa sem se prevrnil v prepad . . . Joj, pa se je raztrgala obleka! Samo klobuček je cel in pa petelinje pero, o mati!«

Mati ga je pogledala in se vsa razsrjena dvignila. Za trenutek jo je posilil kašelj, da se je prijela za prsi. Potem

pa je zavpila: »Kakšen si, ti nepridiprav, o, kakšen si! Kdo ti je rekel, da se drsaj po snegu? Ha? Kaj ti je rekla Jerica, ta malopridnica? Kje je prodajala zopet svoja zija-
jala? — Pa sem ji rekla, naj pazi nate. O, lepo je pazila, lepo! Saj pravim . . .«

»Saj ni imela časa, da bi pazila name,« je odvrnil Ke-
kec pogumno. »Ničesar ni kriva Jerica. Jaz sam sem vse-
ga kriv. Naskrivaj sem se izmuznil, pa sem šel na sneg
. . . Jaz sam sem kriv, mati. O, le vzemite palico! Veste,
pet gorkih sem zaslužil. Ne bom zajavkal, mati, niti en-
krat ne bom zajavkal . . . A Jerico pustite! Ničesar ni
kriva . . .«

»O, le tiho bodi, nepridiprav!« ga je prekinila mati v
svojem srdu. »Hitro se preobleci v staro šaro, pa ženi
kozy past! A z Jerico, to malopridnico zija-
lasto, že obra-
čunam . . . Na polici je palica — prinesi jo sem!«

Kecec se je oddahnil. Mislil je, da zdaj dobi svojih pet
gorkih, in razveselil se je. Naglo se je splazil na peč in
vzel s police palico. Dal jo je materi in se postavil pred
njo. Glavo je sklonil in se je zasmel. »Zaslužil sem jih
— o, dajte mi jih, mati, ker sem jih resnično zaslužil! Sa-
mo Jerico pustite, mati, ker ni nič kriva . . .«

»Ali mi nisi tiho?« je zavpila mati nad njim in odme-
nila mu je prvo gorko. Ovbe — neprijetno je zaščemelo
Kekca po hrbtu, toda zajavkal ni. Še bolj se je sklonil, da
bi mati lažje merila in je čakal. A čakal je zaman. Mati je

položila palico na mizo in ga pahnila od sebe. »Kaj stojiš in zijaš? Preobleci se in ženi kozo na pašo!«

Kekec je sprevidel, da se mora ravnati po materinem ukazu. Molče se je oblekel v staro, oguljeno obleko, ki mu je bila napol prekratka. Nato je stopil še enkrat k materi. Proseče je dvignil roke in je moledoval: »Ne storite Jerici nič žalega, mati! Ničesar ni kriva — o, resnično . . . Vsega sem kriv jaz, o, mati . . .«

A mati mu je pokazala duri, in Kekec je moral iti. Glasno je meketala koza v hlevu, ker je bila lačna in je hotela na pašo. Kekec jo je pognal molčé v strmo reber in se ni pogovarjal z njo kakor druge dni. Tam ob goščavi je legel na trato. Roke je položil pod glavo in se zastrmel na visoke snežnike, ki so se kopali v sončnih žarkih. Bilo je mirno in tiho vse naokrog. Le tam doli med belim prodom je pošumeval gorski potok, kakor da bi se smejal in pritajeno hihital. Druge dni je Kekec prepeval in piskal na ves glas. A danes se mu ni ljubilo, ker ga je skrbelo zaradi Jerice. Bolelo ga je v srcu in peklo nekaj čudnega in bridkega, da mu je šlo skoraj na jok. Saj je vedel: Jerica bo danes tepena in zmerjana zaradi njegove norčavosti. Uboga Jerica pa se je Kekcu smilila. Saj je bila dobra; govorila je vedno lepo in se mu smehljala. Rada ga je imela in je vedno pazila nanj, da mu ni ničesar manjkalo.

»Ovbe!« je zaklical Kekec v svoji bolečini. »Čemu me ni mati nabila? Seveda — ščemelo bi me zdaj še nekoliko. Pa vseeno bi piskal na piščalko in bi pel lepo pesem. A zdaj me boli v srcu, tako hudo me boli! Pa čemu je bilo vsega tega treba? Čemu, te vprašam, ti, Kekec?«

In Kekec je bil ves žalosten in pobit. Strmel je nepremično na bele snežnike, ki so bili vsi lepi in mirni. Pa Kekca niso zanimali. Zanimal ga ni niti črn hrošč, ki je prišel kdove odkod in se je plazil po njegovi nogi. Imel je dolge in svetle tipalke in bil je tako krasen, da bi se mu človek kar čudil. A Kekec ga je samo brcnil, da je odletel v grmovje. Pa je spet gledal nepremično na snežnike, in v srcu ga je bolelo . . .

Sonce se je bližalo goram. Tedaj pa je Kekec vstal in šel po kozo, ki je ležala mirno tam gori ob skalovju. Molče jo je pognal po hribu navzdol in ji ni privoščil prijazne besede. Počasi je stopal za njo proti domu. Skoraj bal se je doma. Saj je vedel, da bo zagledal Jerico vso objokano in žalostno. Dobro je vedel, da zdihuje zdaj kje na dvorišču in se bridko joče, bridko joče samo zaradi njega. Oj, in Kekcu bi bilo neprijetno vse to. Saj je bil prepričan, da zajoče tudi on na glas, če bi videl, da se Jerica joče. In bolečina bi bila še stokrat hujša, še stokrat hujša.

Pognal je kozo naravnost na dvorišče. Sam pa se je splazil od strani k hlevcu. Samo da bi ne zagledal Jerice,

se je potuhnil na vso moč. Nikogar ni bilo na dvorišču. Vse je bilo tiho. Samo petelin je pel tam gori ob plotu. Kekec se je oddahnil in stopil v hlev za kozo. Za trenutek je povetil glavo in pomislil, kaj naj ukrene. A tedaj mu pride hipoma na uho pritajeno ihtenje. Prestrašen dvigne glavo in se ozre krog sebe. In tam v kotu kraj jasli zagleda majhno deklico, ki se stiska k zidu in bridko ihti. Pa to ni bila Jerica; to ni bil nihče drug kakor mala Tinka.

Kekec se začudi. Stopi bliže, pa se dotakne Tinkinega ramena. »Ti si, Tinka?« izpregovori in se še vedno čudi. »Pa zakaj se jočeš, ti, Tinkara? Ali me slišiš? Zakaj se tako cmeriš? Ali ti je mucika pojedla punčko? Ali slišiš, Tinkara?«

Tinka dvigne glavo in pokaže svoj objokani obrazek. »O, Kekec!« pravi in spet zajoka. »Jerica je bila strašno tepena, o, strašno! Pa ni jokala, prav nič ni jokala . . . Tepena je bila zaradi tebe, Kekec. Veš, zato, ker si ti hudoben . . . Pa mama ji je rekla, da mora od hiše. Služit mora nekam daleč. Pa je Jerica rekla, da pojde jutri zjutraj . . . O, Kekec! Jerica pojde stran. In nikoli več je ne bom videla . . .«

Mala Tinka je zajokala na ves glas. Kekec pa se je kar stresel od samega strahu. »Ali je res, Tinka?« vpraša. »Ali je res, kar praviš?« — A Tinka mu ni mogla zaradi joka ničesar odgovoriti. Samo z glavico je pokimala in se

je stisnila še tesneje v kot. Kekec jo je gledal še nekaj časa. Potem pa se je naglo obrnil in zbežal iz hleva. Hitel je naravnost v hišo, da bi poiskal Jerico. Dobil jo je na podstrešju. Zavezovala je drobno culico in se je nasmehnila, ko je zagledala Kekca.

Kekec jo je nekaj časa gledal in je molčal. Nato pa je stopil tik nje in jo vprašal ves pobit: »Ali greš res od hiše? Ali greš res služit? — O, Jerica, zakaj greš? Pusti culico in ostani doma!«

A Jerica je zmajala z glavo. »Moram stran,« je odvrnila žalostno. »Glej, mati mi je rekla tako, in zato moram od hiše. Sem že povezala culico. Jutri navsezgodaj pa odidem čez gore. K teti Nežari grem služit. Saj veš, onkraj gorá ima domačijo. Služit grem k njej, ker hoče tako mati.«

Jerica je povabila za trenutek glavo in vzdihnila. Kekca pa je pričelo v grlu dušiti, da ni mogel izpregovoriti besedice. Samo za roko jo je prijel in jo gledal ves žalosten. »In jaz sem vsega tega kriv,« je spregovoril naposled. »Uboga Jerica, ti pa moraš trpeti zaradi mene. Ali si huda name, Jerica? Huda zaradi te nesreče?«

»Prav nič nisem huda,« je odgovorila Jerica in se je nasmehnila. »Mati me je tepla. Pa nisem huda nanjo. Saj sem zaslužila, ker nisem pazila nate. Mati je bolehná in sitna in zlovoljna zaradi tega. O, prav nič ji ne zamerim,

da me je spodila od hiše. Saj vem, da bi tako morala danes ali jutri. No, čimprej, tem bolje . . .«

Kecec jo je poslušal. A kar hipoma ga je zbadlo v srcu nekaj tako bridkega, da je zajokal na ves glas. Oklenil se je Jerice in neprestano ponavljal: »Ne pojdeš od hiše — ne pojdeš od hiše! Jaz sem kriv vsega, samo jaz! Zato pa pojdem jaz od hiše . . . Ali slišiš, Jerica? Jaz pojdem od hiše, jaz, ki sem kriv vse nesreče . . .«

»Ne bodi neumen, Kecec,« mu je prigovarjala Jerica in mu brisala solze z lic. A Kecec je zamahnil z roko in udaril z nogo ob tla. »Jaz pojdem od hiše, jaz!« je ponovil uporno. »Služit pojdem k teti Nežari. Ti, Jerica, pa ostaneš doma. Resnično ostaneš doma, to ti povem . . .«

In Kecec je šel naglo s podstrešja, stikal je po kuhinji in izbi, a matere ni našel nikjer. Zagledal jo je šele na vrtu, kjer je rezala muljavo za prašiče. Pogumno je stopil prednjo. Z rokavom si je obrisal oči, pa ji rekel: »O, mati! Ali vas nisem prosil, da nikarte tepsti Jerice? Lepo sem vas prosil. A vi ste vendarle topli nedolžno Jerico in ste jo še celo zapodili od hiše. Že si je zavezala culico in jutri zjutraj pojde služiti k teti Nežari za gore. A Jerica je nedolžna, mati. Vsega sem kriv jaz . . . Zakaj niste pretepli mene in me zapodili od hiše? A jaz vam rečem, mati — Jerica ostane doma. Jaz pojdem od hiše, jaz pojdem služiti k teti Nežari! Zato, ker sem kriv vsega, pojdem z doma. A Jerica ostane doma, mati . . .«

Mati ga je vsa začudena gledala. Srp je položila v travo, pa ga je gledala. Roke je stisnila k prsim in mu dolgo ni odgovorila ničesar. »Kaj govoriš neumnosti?« je dejala potem. A vendar ni bila nevoljna in neprijazna. »Kar sem rekla, sem rekla. Jerica gre od hiše — pri tem ostane. Zakaj me pa ne posluša? Zakaj je tako zijalasta? Glej, samo za las je manjkalo, pa bi se bil ti ubil za Krivim plazom, o, samo za las! In vendar sem ji naročila, naj pazite. — O, naj le gre med svet k tujim ljudem! Pri teti Nežari se bo že naučila, pa ne bo več zijalasta . . .«

»A vendar je Jerica nedolžna,« je ugovarjal Kekec. »Jaz sem bil zijalast, jaz, mati. Zato pa pojdem od hiše, da se odvadim zijalosti. Dobro mi bo podkurila teta Nežara, in v treh tednih bom zdrav, mati. A Jerico pustite, mati, ker Jerica niti malo ne pozna zijalosti.«

»Tiho!« je velela mati osorno. Pobrala je nažeto muljavo in se obrnila proti domu. Zasukala je Kekca in ga pognala proti paši. »Da si mi tiho!« je govorila. »Če ne, boš še klečal vso noč. Kar sem dejala in napravila, to je moja stvar. A Jerica naj gre, da se priuči pameti in reda. Ali si slišal?«

Kekec ni več govoril. Glavo je sklonil in je molčal vso pot. V izbi se je spravil za peč in si podprl glavo z rokami. Strmel je v tla in premišljeval. Tiho so se odprle duri, in v izbo se je priplazila mala Tinka. Boječe in plaho je stopila k peči in se trudoma dvignila na klop. Potem pa

se je stisnila v kot in je ždela tam. Prst je vtaknila v usta in vsa plašna gledala k mizi, kjer je pripravljala mati večerjo.

Nobenemu ni teknila tisti dan večerja. Kekec in Tin-ka sta se vedno ozirala v vrata in sta pričakovala, da pride Jerica. A Jerice ni bilo od nikoder. Molčé so povečerjali, in potem je mati spodila otroka spat. Nekaj časa sta se obotavljala, a naposled sta vendar šla. Toda dolgo dolgo nista mogla zaspiti. Strmela sta skozi nezagrnjeno okno na visoke snežnike, ki je za njimi zahajalo sonce. Snežniki niso bili beli, ampak rdeči kakor vstajajoča zarja. Preko nebatičnih skal se je razlival rdeč ogenj. Sneg je izginil in vse okrog je trepetal samo živ plamen in objemal visoke gore. Gore pa so drhte in se smehljale v mračno, temno dolinico . . .

Tisti čas je spela Jerica preko polja. Tu in tam se je sklonila, pa je utrgala lepo rožo. Že je imela nabran velik šopek, da ga je komaj držala v rokah. Zavila je med njivami in stopila na pokopališče, ki je stalo sredi polja. Iz gozda se je oglašal zapoznel kos in drobolel veselo pesem v tihi večer. Jerica je obstala kraj nizke gomile, ki je bil vanjo vsajen nizek, lesen križec, ovenčan z že napol uvelimi rožami. Ves grob je bil posajen z živimi, lepo vonjajočimi cveticami. Jerica je pokleknila in pritrdila šopek na leseni križ. Sklenila je roke in povesila glavo.

»Mamica!« je zaklicala, in v oči so ji stopile solze. »Prišla sem k vam po slovo. Mačeha me je zapodila z doma in jutri grem služiti v tuji svet . . . O, mamica! Sama bom in zapuščena, kakor bo zapuščen vaš grobek . . .«

Deklica je zaplakala na glas in se sklonila, da se je dotikala z obrazom groba. A grob ni bil mrzel: bil je poln rožic in mehke tolažbe. Samo tih je bil, tako tih in mrtev! — Jerica je jokala in klicala mamico. A nihče ji ni odgovoril glasne besede. Samo rožice na grobu so se tresle v večernem vetrcu, ki je pošumeval nad pokopališčem. Šepetale so tiho in lepo in se sklanjale nad grobovi. Jerica je slišala ta šepet in polagoma se je pomirila. Dvignila je obraz in pogledala na mrtvi grob. — »Mačeha me je zapodila z doma,« je rekla. »Pojdem in se nemara več ne vrnem. Kdo pa bo skrbel za vaš grobek, mamica? Kdo bo prilival rožam, da ne usahnejo sredi poletja? O, kdo, mamica?«

Rože so se stresle in na glas zašumele. Jerica se je nasmehnila in jih pogladila z roko. »O, saj vem, kaj mi hočete povedati,« je dejala. »Glejte, nebo vam pošlje roso, ko boste žejne in boste pričele hirati. Resnično — nebo je nad nami, in nebo nam je dalo dobre zvezde, ki bedijo nad nami in nam kažejo lepo pot. Nebo bo skrbelo za vas, rožice, kakor bo skrbelo tudi zame. O, resnično . . .«

S tihimi, gorkimi besedami se je Jerica poslavljalna od mrtve mamice. Noč je že legala na dolino in bele gore.

Zvezde so se užigale na nebu. Bile so velike in svetle. Mirno so gledale na zemljo in se prijazno smehljale. Bile so kakor tihe oči, ki gledajo nekam daleč daleč; v tisto deželo gledajo, kjer se smeje lepa sreča. Vesela je sreča; zato pa se tudi nebeške zvezde smehljajo in so vse vesele.

Jerica je gledala zvezde in se je smehljala. V njenem srcu ni bilo več žalosti in strahu. Ni ji bilo več bridko v duši, ker mora z doma. Saj je bila prepričana, da se ji ne bo godilo slabo, dokler se bodo smehljale nad njo božje zvezde. Lepo ji bodo kazale pot v neznano deželo. Za njimi pojde, kamor jo bodo vodile. Nemara zagleda v neznani deželi tiho srečo. Pa se bo smehljala in bo vesela, kakor so vesele božje zvezdice na nebu . . .

3

Jutro je pogledalo skozi nezagrnjeno okence v izbico, kjer sta spala Kekec in Tinka. In tedaj se je Kekec zganil in odprl oči. Videl je, da snežniki že žaré v jutranji zarji in iz oči mu je izginil ves zaspanec. Naglo se je pokrižal in skočil s postelje. Oblekel je svoje irhaste hlače dokolenke in si obul nakovane čevlje. Bil je tiho kakor miška, da bi ne prebudil sestrice. A Tinka ga je vendar slišala. Kar oči je odprla, pa ga je gledala nekaj časa vsa začudena.

»Kam se že napravljaš, Kekec?« je vprašala in se na pol dvignila. Kekec je položil prst na usta. »Pst, Tinka!« je rekel po tihem in se ozrl na zaprta vrata. »Pst, Tinka! Veš, da ne sliši mati. Jerica gre z doma. Najbrž je že vstala. Veš, pa pojdem z njo tja do gozda, da ji ne bo žalostno in hudo. A mati ne sme tega vedeti . . .«

Tinki se je razžalostil obrazek. Zamahnila je z roko, pa je dejala: »Če greš ti, pa pojdem še jaz. Kar hitro se napravim in grem z vama. Lepo bom govorila Jerici, da se ne bo jokala. O, kar vstanem, pa pojdem . . .«

Tinka je res vstala in se naglo napravila, pa najsi je Kekec še tako ugovarjal. Ni si dala ničesar dopovedati.

Pa še najlepše krilce je oblekla in najlepšo šlabankico (jopico). Na noge pa si je nataknila močne čevljičke in volnene nogavice. O, Tinka se je napravila, kakor da bi resnično šla na visoke gore trgat belih planik, pa je hotela samo spremljati Jerico na težki poti z doma in ji govoriti lepe in mehke besede. A Tinka ni vedela, kako dolgo pojde z Jerico. Hm, nemara pa stopi res na gore, če ne bo predaleč in če je ne bodo preveč bolele nožice. A do gozda pojde gotovo. Do gozda pa je daleč, in prav je storila, da si je obula močne čevlje.

Bratec in sestra sta se zmuznila v izbo. Obstala sta na pragu, ker sta se bala matere. A matere ni bilo v izbi. Na mizi se je kadil zajtrk in tri žlice so ležale kraj sklede. Kekec in Tinka sta se začudila in sta stopila k mizi. Sedla sta na klop, pa sta pričela molčé jesti. Vrata so se odprla, in prišla je Jerica s culico v roki. Bila je vsa blede, a vendar se je smehljala, ko je stopila k mizi.

»O, Jerica!« je vzkliknil Kekec, ko jo je zagledal. »Glej, zajtrk že čaka nate. Pa tudi popotnica stoji pripravljena zate na mizi. Mati je pripravila vse zate . . . Pa midva sva vstala in se napravila, da te pojdeva spremljat do gozda. O, Jerica, ne hodi stran! Kar lepo doma ostani! Saj mati ne bo vedno huda. Glej, saj ti je pripravila popotnico, da ne boš lačna na poti.«

Jerica je zmajala z glavo. »Moram, Kekec, stran moram!« je odvrnila. »Saj poznam mater. Kar je rekla, je

rekla, in pri tem ostane. A kje je mati? Iskala sem jo že povsod, da bi se poslovila od nje, a je ne dobim nikjer.«

Kekec ni odgovoril ničesar. Gledal je skozi okno na vrt, kjer se je ravno zasvetila rosa v jutranjem soncu. Tinka pa je srebrala iz skodelice in nenehoma gledala Jerico, ki je jedla mirno in ni bila prav nič žalostna. Ko so použili zajtrk, je vzela Jerica popotnico in culico. Še enkrat se je ozrla po izbi in se je nasmehnila. Potem pa je stopila k durim in jih odprla. Šla je skozi vežo in obstala na dvorišču. Pogledala je krog in krog, da bi videla mačeho. A mačehe ni bilo nikjer. Zato je krenila na polje. Molčé in brez besedi sta šla za njo Kekec in Tinka. Gledala sta v tla, pa se nista upala govoriti. Šli so preko polja, ki je bilo vse rosno in še vse zaspano, zakaj sonce je komaj pogledalo izza belih snežnikov.

Naposled pa se je Kekec vendarle oglasil. Pokazal je s prstom na njivo sredi polja. »Glej, Jerica!« je rekel. »Tam gori stoji mati . . .«

Jerica jo je zagledala, pa je pospešila korake. Šla je prav do mačehe in ji ponudila roko. »Prišla sem, da vam rečem zbogom, mati!« je dejala mirno in prijazno. »Zdaj grem k teti Nežari za gore . . . Zahvaljujem se vam za vse dobre, mati! Odpustite mi, če sem vas kdaj razžalila! In ne bodite name hudi, mati! . . .«

Mačeha je gledala vstran. Zdelo se je, da Jerice niti ne posluša. A ko je Jerica umolknila in je še vedno prožila

roko, se je okrenila. Za trenutek je pogledala svojo pastorko in ji podala roko. »Hodi srečno,« je rekla. »Pa pozdravi teto Nežaro!«

Nato se je obrnila in šla preko polja. Jerica je gledala za njo, kakor da bi pričakovala, da izpregovori mačeha še kako besedo. Dobro je vedela, da je šla mačeha samo zaradi tega na polje, da se izogne pastorki in je ne vidi več, ker ji je nemara že hudo, da jo je zapodila z doma. Saj je vedela, da mačeha ni v srcu hudobna. Samo zaradi bolezni je tako sitna in razburljiva. Zato pa je Jerica gledala zdaj za njo in je mislila, da izpregovori mačeha še kako besedo. A mačeha se ni več ozrla. Naglo je šla ob njivah proti domu. Kekec je stekel za njo in zaklical: »Mati, ali smeva s Tinko spremljati Jerico? Veste, samo do gozda . . . Ali smeva, mati?«

Mati mu je pomignila z roko in stopila za visoko žito.

Izginila je, in Jerica je ni videla več. Kekec se je vrnil. Šli so do pašnika onkraj vasi in zavili po kolovozni poti proti gozdu. Od vseh strani je prihajalo glasno ptičje petje. Sončni žarki so plavali vse okrog in rosa se je svetila po zagorski dolinici. Nad zelenimi gozdovi pa so stali beli snežniki in zrlji smehljaje se iz sinjih višav. Na njihovih temnih in strmih skalah se je lesketal sneg, ki ne skopni nikoli, ampak je vedno čist in bel, pa najsi pripeka poletno sonce še tako silno.

Kraj gozda so se ustavili. Jerica je segla Tinki v roko in jo pogladila po razmršenih laseh. »Vrnita se,« je rekla. »Zadosti daleč sta že prišla. Sama pojdem naprej in nočem, da bi se vidva utrudila.«

A Tinka je kar zajokala. Oklenila se je Jeričine roke in je ni hotela izpustiti. »O, še grem s tabo — samo košček pota še,« je govorila. »Prav nič nisem trudna. Pa tudi noge me ne bolé . . . Samo košček pota še, Jerica!«

»Hm,« je dejal Kekec in iztrgal Jerici iz rok culico. Vrgel jo je preko ramena in nadaljeval: »Še nekoliko časa greva s tabo. Veš, da te ne bo strah v gozdu in da ti ne bo dolgčas.«

Jerica ni mogla nič drugega, kakor da se je vdala. Šli so zato dalje po tistem gozdu. Razvezal se jim je jezik, in pričeli so govoriti. Kekca sta minili tista žalost in pobitost, ki sta ga tlačili že od sinoči. Tu in tam se je še celo veselo zasmel, da bi razvedril Jerico. Iz žepa je potegnil svojo lepo piščalko in pričel piskati radostno pesem. Nasmejala se je Jerica, in še celo mala Tinka si je obri-sala solzna lica in se je zahihitala.

»Škoda, da greš, Jerica,« je dejal Kekec, ko je prenehal piskati. »Glej, v nekaj dneh si izmislim novo pesem. Tako bo lepa, da bodo ptice kar umolknile, ko jo bodo zaslišale. Čudile se bodo, pa se pridejo k meni učit. Kaj meniš, Tinka? Ali mi verjameš? Na rame mi bodo sed-

le ptice in bodo kar strmele. Polovim jih in jih zaprem doma v kletko. Pa boš imela dosti zabave, Tinkara!«

Kekec se je na glas zasmel in dregnil Tinko. Tinka pa je strmela in sklepala roke. »Ali res?« je vprašala vsa začudena. »O, Kekec, to bo veselje! Lepo mi bodo peli ptički. Hm, najlepše bo pa prepeval kos. Veš, zlat kljun ima; zato pa poje tako lepo. Le kmalu si izmisli tisto pesem, Kekec! Le kmalu jo zapiskaj, pa mi prinesi ptičke!«

No, Tinka je imela rdeča lica, okrogla ličeca in bila je majhna. Zato pa je verjela vse, in še na misel ji ni prišlo, da se bratec samo šali. Kekec pa se je znal šaliti, ker je imel jeziček namazan, a v glavi polno porednih muh, ki mu niso dale nikoli miru. — »Hm, seveda si jo kmalu izmislim,« je nadaljeval. »Samo v travo ležem, pa pogledam v nebo. In že imam tisto pesem, o resnično jo že imam. Kar poslušaj, Tinka, in odpri oči!«

Kekec je vzel zopet piščalko in je zapiskal. Zapiskal je pesemco, ki je Jerica in Tinka nista še nikoli čuli. Pa je bila pesemca resnično lepa, da se deklici kar nista mogli načuditi. Tinka je kar gledala okrog sebe in je pričakovala, da prileté zdaj pa zdaj drobne ptičice in sedejo Kekcu na rame. A ptičic ni bilo od nikoder. Molčale so nekje sredi gozda, pa so poslušale. Samo samotna sinica je čebljala tam v grmovju, kakor da bi oponašala Kekca.

»Pa si rekel, da pridejo ptičice,« je očitala potem Tinka Kekcu, ko so šli dalje v zeleni gozd. »Pa ni nobene. Samo sinica je čivkala in klicala: »Fuj-fuj!««

»Ti si trapica, Tinka, trapica kakor sinica,« je odvrnil Kekec. »Ali veš, zakaj niso prišle zdaj ptice k meni? Veš, zato niso prišle, ker si trapica. O, iz grmovja so gledale ptice. Pa so rekle: Ne gremo se zdaj h Kekcu učit. Zato ne gremo, ker je pri njem Tinkara. Tinkara pa je trapi-ca. Če bi šle h Kekcu, pa bi bile tudi me trapice, kakor je Tinkara . . .«

Kekec se je smejal na ves glas. Tinka pa se je namrdnila in nakremžila. Obrnila se je vstran in ni hotela več pogledati bratca. Kekec pa jo je dražil še naprej. A ko je videl, da je Tinka že resnično huda, jo je prijel za roko. »Kar nič mi ne zameri, Tinka,« ji je rekel. »Saj sem se samo šalil. Saj nisi ti trapica. Veš, trapice so samo ptice, ker nočejo k meni, da bi se naučile lepih pesmi.«

Tinka se je potolažila in se je spet pričela smehljati. Prijela je Jerico za roko in je stopala kraj nje po hrapavi poti, ki se je vila vedno bolj navkreber. Za trenutek so umolknili vsi in so se zatopili v svoje misli. A tedaj se je zopet oglasila Jerica: »Pojdite nazaj — prišla sta že tako predaleč. Kar lepo pojdita domov . . .«

A Kekec je zamahnil z roko. »Kaj to!« je odvrnil. »Še majhen košček greva in potem se vrneva . . . Toda povej mi, Jerica, ali poznaš pot, ki drži čez gore k teti Neža-

ri? O, dolga mora biti kakor do morja in strma in visoka kakor do neba. Ali ni res?«

»Seveda je dolga in strma,« je odgovorila Jerica. »Ves dan bom hodila. Toda preden zaide sonce, bom že za gorami pri teti Nežari. Samo dobro moram stopiti.«

»Hm, pri teti Nežari,« je menil Kekec. »O, dobro se je še spominjam. Pred dvema letoma je bila pri nas. Priblesla mi je konjička, ki sem lahko nanj piskal. Če si pihnil vanj, pa je zacvilil: Fi-fi-fi . . . O, dobra je teta Nežara in rada se smeje kakor naša Tinka. Saj pravim, kar s tabo bi šel — k teti Nežari bi šel s tabo, Jerica.«

»Kdo pa bo doma pasel kozo?« je odgovorila Jerica. »Vesta, vidva morata ostati lepo pri materi! Pridna morata biti, da ne bo mati žalostna zaradi vaju! Zame bo pač bolje pri teti Nežari. Saj jaz nimam mamice . . .«

Jerica je povescila glavo in je postala žalostna. A Kekec ni videl njene žalosti. Hipoma je obstal in tlesknil z rokami. »Pa kaj bo rekel oče?« je zaklical kar hipoma. »V soboto pride domov, pa ne bo več Jerice. Pa kaj bo rekel?«

»Saj mu povem jaz vse,« je rekla Jerica. »Veš, pot k teti Nežari drži mimo gozda, kjer dela oče. Pa stopim k njemu in se poslovim od njega. Vse mu povem, da ne bo nič žalosten zaradi mojega odhoda. Pa reče, da je prav, če grem služiti k teti Nežari. Stara sem zadosti.«

Dospeli so do razpotja, kjer se je cepila pot na tri strani. Jerica je obstala in premišljevala. »Tale pot bo prava,« je rekla naposled in pokazala pot, ki se je vila na levo. »Zdaj pa kar pojdita domov! Stopiti moram naglo, če hočem še pred nočjo priti k teti Nežari. Ostanita lepo zdrava in se spomnita včasih name!«

»Samo še košček pota, o, samo še košček pota!« sta prosila Kekec in Tinkara, ker se kar nista mogla ločiti od sestrice. Pa sta prosila tako lepo in prisrčno, da ju Jerica ni mogla zapoditi. Šli so naprej in so prispeli zopet do razpotja. Zdaj pa je Jerica že bolj premišljala, po kateri poti naj krenejo. Videlo se ni nič drugega kakor temne smreke, ki so bile tako visoke in košate, da se je prikazal le tu in tam majhen košček neba izza vejevja. Jerici se je zdelo, da je prava srednja pot. Zato so krenili po njej in so se spet začeli glasno pogovarjati. Toda pot je hipoma prenehala; samo ozka, malo izhojena steza se je vila naprej med gostim grmovjem.

Jerica se je začudila. Vedela je, da je zgrešila pot, in zato ji je bilo neprijetno. Obrnili so se, da bi prišli nazaj do razpotja. A hodili so in hodili; dolgo uro so hodili, pa vendar niso prišli do razpotja. Samo do konca poti so prišli in so zopet videli pred sabo stezo, ki je držala v gosto grmovje. — »Čudno,« je dejala Jerica in bila je vsa v skrbeh. »Saj je držala samo ena pot od razpotja po sredi. Zdaj pa ne najdemo niti razpotja.« In Jerico je skrbe-

lo vedno bolj. Ne zaradi sebe, ampak zaradi Kekca in Tinke. Hitela je nazaj po poti, pa je prišla zopet do grmovja in ozke steze; tekla je naprej — a tam je zagledala zopet grmovje in stezo. Pa se je Jerica čudila, in skrbelo jo je, da ji je stopil mrzel pot na čelo. — »Zgrešili smo pot in zašli,« je rekla naposled, ker si ni znala več pomagati.

Kekec se je zasmel in tlesknil z rokami. »O, prav, da smo zašli,« je menil in se ni prav nič ustrašil. »Prav, bomo vsaj dlje časa skupaj. Nič se ne boj, Jerica! Pa tudi tebi, Tinka, se ni bati ničesar. Jaz vem dobro, da je tu po gozdu vse polno škratcev. Kar poklicati jih je treba, pa pridejo in pokažejo pot. Počakajta! Na piščalko zapiskam in zapojem. In kar iz zemlje zraste škratec in nam pokaže pravo pot.«

Resnično — Kekec je vtaknil piščalko v usta zapiskal in zapel. Trikrat je zapiskal svojo pesem in je gledal naravnost v goščavo.

*»Pridi, pridi, škratec,
škratec, ljubi bratec!
Krono srebrno imaš,
poti v gozdu vse poznaš,
pridi, deco nas poglej,
pot pokaži nam, povej!«*

Kekec je piskal in pel. Tinka se je stisnila k Jerici in se tresla od samega strahu. Ovbe! Sedaj pride škratec s srebrno krono. Naravnost iz grmovja stopi in se zasmije. A mala Tinka se boji škratcev, ker je slišala, da so vsi hudobni. Dolge brade imajo in velike roke. In smejejo se, samo smejejo in kimajo z glavo. A vendar so hudobni, ker kradejo malo deco, zapirajo jo v črne votline, in deca jim mora noč in dan preštovati rumene cekine. A škratci se jim smejejo in jim ne privoščijo niti močnika . . . Ovbe! Zdajle pride škrat; zdajle stopi iz grmovja in tleskne z rokami, ko zagleda malo Tinko. Ovbe, ovbe! — In Tinka se stisne še tesneje k Jerici in se trese po vsem životu. Kekec piska in poje, da je že kar rdeč po obrazu. A od nikoder ni škratcev, da bi jim pokazali pravo pot. Naposled se Kekec naveliča piskanja. Jezno vtakne piščalko v žep in trikrat zasope.

»Ni jih, nikjer jih ni,« reče zlovoljen. »Nemara slišijo, pa se zanalašč nočejo prikazati. O, da bi prišli, prismuki! Lepo pesem bi jim zagodel, da bi skakali od samega veselja. A nočejo, ti prismuki se nam nočejo prikazati . . . Saj pravim, Jerica, nič drugega nam ne preostaja, kakor da gremo naravnost po stezi. Nekam že pridemo. Tu v gozdu ne smemo ostati, ker zdaj niti ne vemo, ali gremo naprej ali nazaj.«

Jerica je prikimala. In šli so dalje po ozki stezi med gosto goščavo. V vrhovih dreves je pričelo šumeti buč-

no in glasno. Vzdignil se je veter kdove kje, pa je pričel vršeti nad gozdom. Smreke so se pripogibale in so ječale z nekim čudnim, zategnjenim glasom, da je bilo Tinko skoraj strah. Ozirala se je krog sebe in se držala vedno Jerice za roko. Dolgo so hiteli po ozki stezi, a goščave še vedno ni bilo konec. Videli niso niti sonca niti neba; zato pa niso vedeli, kako pozno je že. Šli so kar slepo naprej in so ves čas molčali. Tudi Kekca je pričelo skrbeti, zato je postal slabe volje. Vedno in vedno se je jezil na skrate, ki so tako hudobni, da jim nočejo pokazati prave poti. A Tinka je že tu pa tam obstala in zastokala, ker so jo pričele boleti noge. A steza se je vzpenjala više, vedno više in je postajala vedno bolj strma.

»Kaj bo, oj, kaj bo?« je pomislil Kekec sam pri sebi in se popraskal za desnim ušesom. »Gremo in gremo; že celo večnost hodimo, pa ne pridemo nikamor. Čudno, zares čudno!« — In Kekec je zmajeval z glavo in je premišljal. A kar hipoma je tlesknil z rokami. Vrgel je klobuček s petelinjim peresom na tla in stopil k visoki, debeli smreki, ki je bila vsa porasla z dolgimi lišaji. Še preden sta deklici utegnili pomisliti, je že splezal na smreko in izginil med vejami.

Deklici sta stali pod smreko in sta zaman ugibali, zakaj je Kekec splezal na visoko drevo. A nista čakali dolgo, zakaj Kekec je priplezal kmalu nazaj. — »Prav na vrhu smreke sem bil,« je pripovedoval ves zasopel. »Ho-

tel sem videti, kje smo. A videl nisem ničesar. Kamor sem pogledal, povsod samo skalovje. Do neba se dviguje, naravnost do neba. Pa sonce sem videl. Oj, že davno je prešlo sredino neba, oj, že davno . . .«

Kekec se je sklonil, pa je pobral klobuček. Pogledal je sestrici in bil je ves v skrbeh. Tinka se je spustila v jok in je sedla na mah. Oj, bila je trudna in lačna. Pa drobne nožice so jo bolele, da le kaj! Saj ni bila navajena tako hudih potov, resnično ni bila navajena. Zato pa ni mogla naprej. Nedaleč tam je žuborel vrelec, in Tinka je kar sklonila glavico, pa je pričela srkati mrzlo vodo. A tudi Kekec in Jerica sta sedla poleg nje. Jerica je razvezala culico in podala Tinki kos kruha. Lačna Tinka pa je koj zgrabila za kruh in pričela hlastno jesti.

Kekec in Jerica sta ugibala, kaj bi ukrenila. A ugibala sta zaman, ker se nista domislila nič pametnega. Skrbelo je oba, ker sta vedela dobro, da so zašli sredi gozda. Naprej ne znajo, pa tudi nazaj ne. A vseeno je bil Kekec za to, da naj gredo naprej, samo naprej. — »Hm,« je rekel, »steza mora nekam držati. Kar tako ni tako dobro izhrojena. Kar pojdimo naprej! Nemara pridemo še celo do tete Nežare ali pa k očetu, ki dela tu blizu nekje.«

Pa so šli zopet dalje. Veter je postajal vedno močnejši in je bučal nad zelenim lesom. Vse okrog je ječalo in stokalo. Smreke so se kar tresle in se pripogibale globoko h grmovju. Steza je zavila naravnost kvišku. Bila je tako

strma, da so se komaj komaj vlekli navzgor. Smreke so izginjale vedno bolj. Gosto rušje je raslo krog in krog in je bilo tako visoko, da so otroci kar izginili med njimi. Sredi rušja pa so se dvigali iz ostrih, razmetanih skal črni, na pol pokvečeni borovci.

In Tinka je zopet omagala. Zgrudila se je na zemljo in na ves glas bridko zajokala. Kekec in Jerica sta morala sesti k njej, da sta jo potolažila. — »Ne joči se, Tinka!« ji je prigovarjala Jerica. »Glej, saj bomo kmalu iz gozda. Lepo bomo počivali in potem se vrnemo domov. Samo jokati se ti ni treba.«

Pa se je Tinka vendarle potolažila. Bridko je vzdihnila in si z rokavom obrisala rdeči obrazek. Trudoma se je dvignila in se pričela plaziti po vseh štirih po strmini. Vso pot je vzdihovala in klicala mamico.

Rušje je raslo vedno redkejše in nižje. Že ni bilo več borovcev. Samo visoke, razmetane skale so ležale krog in krog, da se ni videlo nikamor. Le nebo se je prikazalo, in bele meglice so plavale preko neba. Otroci so se oddahnili, ko so zagledali nebo nad sabo. Saj so vedeli, da je konec strašnega gozda in da bodo v nekaj trenutkih videli daleč okrog sebe. Spoznali bodo, kam so zašli, in naglo se vrnejo domov, še preden pride večer.

Resnično — dospeli so do peščenega obronka in tam obstali. Pred njimi se je razgrinjala zelena senožet, polna pisanih rož in živih metuljev. Murni so se oglašali od

vseh strani in glasno prepevali. Tam kraj senožeti pa je stala prostorna lesena koča. Dim se je dvignil nad njo, a širom okrog ni bilo živega človeka.

Kecec je zavriskal na glas. — »Ali vama nisem rekel?« je govoril sesticama. »Hm, dejal sem, da pojdimo vedno naprej. Pa smo šli — in glejta, prišli smo do ljudi, ki nam pokažejo pravo pot. Ali vama nisem rekel? Hej!« — In Kecec je tlesnil z rokami in poskočil v svojem velikem veselju. Zavriskal je še enkrat na ves glas in stekel preko zelene senožeti.

»Ju-hu-hu!« je odmevalo od vseh strani s strmih snežnikov, ki so se dvigali že onkraj senožeti. Razločno so se videli že črni prepadi in beli sneg, ki je pokrival gladke skale. Kecec je tekel na vso sapo preko senožeti. Čutil ni nobene utrujenosti več. Še celo na glavo se je postavil sredi senožeti in vnovič zavriskal.

»Ju-hu-hu!« je zopet odmevalo od visokih, zasneženih skal. Kecec se je zasmeljal in zdirjal naravnost proti koči . . .

4

Mala Tinka je bila vsa zasopla. Zaradi prebitega napora so se ji tresle drobne nožice, da ni mogla več niti prestopiti. Sedla je v visoko travo in se na vso moč oddihovala. Jerica je počepnila kraj nje in ji brisala znojni obrazek. Govorila ji je lepe besede, da bi jo nekoliko osrčila. — »Poglej, Tinka, tistole kočo poglej!« je govorila Jerica. »Ljudje stanujejo v njej. Dim se dviga iz nje. O, gotovo kuhajo tam dobro večerjo. Dado nam jesti in nam pokažejo pravo pot. . . Veš, Tinka, samo žalostna ne smeš biti. Saj bo še vse dobro. Samo malo potrpi, Tinka. . .«

Tinka je stokala in zaman poizkušala, da bi vstala. Pa ni šlo, resnično ni šlo, ker so ji bile nožice vse odrevenele. Samo zastokala je in odgovorila vsa žalostna: »Ne morem, Jerica, ne morem. . . O, noge so mi umrle, pa jih ne morem niti premakniti. Pomagaj mi, Jerica, pomagaj mi!«

Tisti čas se je prikazal na pragu samotne kočke Kekec. Mahal je z rokami in klical na ves glas: »Hoj, hoj! Pridita sem, pridita sem!« — Pa Kekec ni čakal odgovora. Zavrtel se je na peti in spet izginil v kočo. Jerica je pomiš-

ljala nekaj trenutkov. Potem pa se je sklonila in prijala z rokami stokajočo Tinko. Dvignila jo je in nesla na rokah preko senožeti.

»Ovbe, ovbe!« je tarnala mala Tinka in se oklepala Jeričinega vratu. A Jerica se ni menila za njeno ravnanje. Hitela je na vso moč med visoko travo in se ni ustavila prej, dokler ni dospela do koč. Vrata so bila odprta na stežaj. Prvo, kar je Jerica videla, je bil Kekec. Sedel je za črno, dolgo mizo. Nikogar ni bilo v koči. Bila je prazna in pusta. Samo tam na visokem, krog in krog ograjenem ognjišču je tlela žerjavica.

Jerica je stopila k mizi. Posadila je Tinko na klop in naglo izmaknila Kekcu vilice iz rok. — »Ali te ni sram?« je rekla vsa ogorčena. »Kar polastiš se polnega krožnika, pa niti vprašal nisi, ako smeš. Sram te bodi, Kekec, ker ne moreš pustiti pri miru tujih reči!«

Kekec je položil vilice na mizo. Namrdnil se je, pa je odgovoril: »Hm, kaj morem za to? Lačen sem bil, pa sem kar prišel jesti prekajeno meso, ki sem ga zagledal na krožniku. Kaj morem za to? Ali naj mar umrem od lakote? — No, saj sem mislil prositi, pa ni bilo nikogar, da bi ga prosil. Na ves glas sem zavpil, ko sem stopil v koč: Prosim malo kruha! — Jerica, ne jezi se! Res sem zavpil na ves glas, pa mi nihče ni odgovoril . . .«

Jerica se je ozirala po koči. Bila je vsa iz lesa, in na pol prepereli strop je bil sajast, sajaste so bile tudi lesene

stene. Samotna je bila vsa prostorna izba in brez sledi človeškega življenja. In Jerica se je čudila, ko je videla žerjavico na ognjišču. Nekdo mora stanovati v tej koči. Ni še dolgo, kar je moral kuhati in jesti, zakaj tam na ognjišču so stale lončene posode še nepomite. Jerica se je čudila vedno bolj. Toda dolgo časa ni mogla ugibati, zakaj tam na klopi je pričela mala Tinka zopet na ves glas tarnati.

»Kaj ti je?« je vprašala Jerica in se sklonila k njej. A Tinka je stiskala roko k ustom in niti oči ni odprla. »Ovbe, ovbe!« je stokala mala. »Moje noge, oj, Jerica! Ves hrbet me boli . . . Oj, Jerica, pomagaj mi, pa me nesi v posteljo! Tako boli, tako boli!«

Jerica jo je dvignila s klopi. Držala jo je na rokah in se ozirala krog in krog, če bi zagledala nemara kaj postelji podobnega. Toda ozirala se je zaman. Zato je šla ven pred kočo, da bi položila Tinko v mehko travo. — »Pojdi z nama, Kekec!« je rekla bratcu, ker se je bala, da prične Kekec v svoji radovednosti zopet stikati po koči. Kekec je zamrmral nekaj nerazločnega in stopil za sestro iz koče. Šel je naglo na drugo stran koče in pritekel kmalu nazaj. — »Hej, Jerica!« je rekel. »Na oni strani je šupa. Polna je suhega sena. Tja положи Tinko! Pa bo spala in počivala tam kakor doma na postelji.«

Jerica je šla res za njim. Zagledala je prostorno šupo in seno, ki je bilo razmetano po šupi, pa se razveselila.

Lepo je položila Tinko na seno in jo pokrila s svojim predpasnikom. Tinka je globoko vzdihnila. Še enkrat je pogledala bratca in sestrico — potem pa kar zaspala.

»Ti, Kekec!« je rekla Jerica tiho, »ti moraš ostati tu pri Tinki. Jaz pa grem nazaj v kočo. Nemara pride kak človek, pa nam pove, kod naj gremo nazaj v vas. Povedem vaju domov, a potem šele se napotimo k teti Nežari v gore. Ali si slišal, Kekec?«

Kekec je sedel na seno in se s hrbtom naslonil ob leseno steno. »Sem,« je odvrnil zaspano, zakaj tudi njega se je loteval zaspanec. Zaradi dolge hoje in velikega napa je bil utrujen, in da ga ni bilo sram pred Jerico, bi se kar zleknil po mehkem senu in bi zaprl oči. »Slišal sem, Jerica,« je ponovil še enkrat in na glas zazehal. »Kar pojdi! Bom že jaz gledal in pazil na Tinko.«

Jerica je odšla nazaj v kočo. Za trenutek je postala na pragu in se ozrla na snežno skalovje, ki se je dvigalo onkraj senožeti navpično proti nebu. Jasno in razločno so se videle bele stene med črnimi razpokami, ki so segale od rogljatih vrhov pa do podnožja, pokritega z visokimi, zamazanimi snežnimi plazovi. Ogromni so bili ti snežni skladovi in kopičili so se drug na drugega, tako da so se s svojimi belimi glavami dotikali modrega neba. Nikjer ni bilo videti ozke stezice, ki bi držala preko tistih gladkih sten, pa tudi živega bitja ni bilo videti nikjer. Veter, ki je šumel še pred kratkim, se je polegel. Le lah-

na, hladna sapica je vela sem od snežnikov, in tam na senožeti so črlikali murni. A vse drugo je bilo tiho.

Še enkrat se je ozrla Jerica na snežnike. In tedaj je zapazila na visoki steni trop divjih koz, ki so na vso moč bežale preko skalovja. Zdelo se ji je, da se ne dotikajo skal, ampak leté kar po zraku. Oglašil se je ropot, ki je odmeval stoglasno med skalovjem, in razločno je videla kamenje, ki se je valilo po stenah in padalo z velikim truščem na zmrzli plaz. Hipoma je zagrmelo tam gori — in grom se je valil od stene; bučal je vse okrog in dolgo dolgo odmeval nad zagorskim svetom. In Jerica je videla, kako je omahnila nad strmim prepadom divja koza. Še enkrat je poskočila — potem pa se je zvrnila v prepad.

»Lovec jo je ustrelil,« je dejala Jerica sama sebi. »Nemara stanuje v tej koči. Pa pride in nas vzame s sabo . . .«

Stopila je v kočo in se pričela zopet ozirati okrog po izbi. Videla je umazano posodo in si je kar zavihala rokave. Vzela je škaf, ki je bil poln vode in pričela pomivati posodo. O, bila je navajena tega že z doma, pa si je mislila, da ji bo hvaležen tisti, ki prebiva v koči. Nasmejal se ji bo in rade volje ji pokaže pot v dolino. Saj je vedela, da se zdaj mačeha jezi doma nanjo, ker misli, da je ona iz hudobnosti zavedla Kekca in Tinko. V skrbah je in vsa obupana, ker se otroka ne vrneta. Resnično — pa bo mislila, da ju je spravila Jerica iz same hudobnosti s

sabo. A Jerica ni kriva ničesar. Samo tisto nesrečno razpotje je krivo vsega . . . Zato pa mora gledati, da privede otroka hitro domov. Da bi le kmalu prišel človek nazaj v koč, da bi ji povedal za pravo pot!

In Jerica je pomivala in je bila vsa vznemirjena ob delu. Že trikrat je stopila k mali odprtini in pogledala na snežnike. Pa se je prestrašila, da ji je pomivalka zdrknila iz rok. Videla je, da snežniki niso več beli. Za hip so postali popolnoma temni. A potem so se pokrili z neko čudno, vijoličasto barvo, ki je postajala vedno svetlejša, dokler se ni izpremenila v čisto rdečkasto. Zagorele so vse skale kakor v živem, ognjenem plamenu in so svetile vse okrog . . .

Jerica je vsa prestrašena strmela v lesketajoče snežnike. Saj je vedela, da zahaja sonce, ki ga ni mogla videti nikjer. Čez nekaj trenutkov se že razgrne noč nad zagorskim svetom, a noči se je Jerica bala. Kaj, če ne pride lastnik koč in ji ne pokaže pota v dolino? Kaj naj počne z bratcem in sestro na samotni gorski senožeti? — O, ko bi bila s Kekcem sama, bi se ne bala ničesar. A kaj naj stori z malo, onemoglo Tinko, ki ne more niti nog več premakniti? — Pa kaj poreče mačeha, če ne prideta otroka pred nočjo domov? O, to bo jokala in jo bo skrbelo!

Jerica je zajokala v svojih skrbah in obupu. Solze so se ji ulile po licih, in z rokami si je zakrila obraz, da bi ne

videla noči, ki je že prihajala iz črnih gozdov . . . A hipoma so jo prebudili neznani glasovi. Slišala je škripajoče stopinje in pogledala je k vratom. Zagledala je pet moških, ki so prihajali preko senožeti. Na hrbtih so jim visele puške in težki nahrbtniki.

Deklica jih je zagledala in se je razveselila. Globoko se je oddahnila in pričela naglo brisati zadnjo posodo. Stemnilo se je v koči, da se ni skoraj več razločevalo posameznih predmetov. Jerica je sedla na klop in čakala ljudi. Glasno ji je utripalo srce, a v duši ni čutila strahu. Vedno bliže so prihajali koraki, in kar hipoma so ljudje stopili v kočo. Vrgli so nahrbtnike na tla in prislonili puške k steni. Postalo je že tako temno, da jim Jerica ni mogla videti obrazov. Stisnila se je k steni in čakala, da jo tujci zagledajo.

Nekdo je vrgel na tlečo žerjavico suhega dračja. Hipoma se je pokazal na ognjišču velik plamen. Šinil je proti stropu in razveselil črno kočo. In tedaj je Jerica razločno videla obraze tujcev in se stresla od samega strahu. Tujci so nosili dolge brade in brke; obleka jim je bila razcefrana in oguljena. A to ni prestrašilo Jerice. Prestrašili so jo samo divji obrazi, ki so bili na gosto pomazani s črnim ogljem. Ti obrazi so bili tako grozni, da je Jerico obšel mraz. Z rokami si je zakrila obraz in na glas zavpila.

Možje so se zganili in jo zagledali. Začudeni so stopili bliže, pa so jo vprašali: »Kdo si? Kaj iščeš tukaj?«

Jerica je zdrknila na kolena in dvignila roke. »O, ne storite mi nič žalega!« je prosila. »Sirota sem — k teti Nežari sem hotela za gore . . . Pa sem zgrešila v gozdu pot. Prišla sem do koč, pa sem čakala na vas, da mi pokažete pravo pot . . . O, ne storite mi nič žalega, dobri ljudje!«

Možje so se spogledali. A največji in najmočnejši je zamahnil z roko. »Ne boj se, Jerica!« ji je rekel prijazno. »Kar lepo vstani in nam povej vse po pravici. Poznam te, Jerica, ker sem te že večkrat videl na vasi. Samo to nam moraš obljubiti, da ne poveš nikomur, da si nas videla v tej koči. Pa te povedemo jutri zjutraj na pravo pot. Ali nam obljubiš, da ne izdaš nikomur našega bivališča?«

»Obljubljam vam, vse vam obljubim,« je odgovorila Jerica in vstala. »O, kaj meni mar, kje stanujete! Saj vas niti ne poznam. Molčala bom in ne povem nikomur!«

»Dobro!« je rekel črni mož in jo pogladil po laseh. »Jerica, vem, da si sirota. Kajne, da te je pognala mačeha iz hiše? Zato pa si sirota . . . Jutri ti pokažem pravo pot. Samo dano besedo moraš držati, zakaj drugače ti ne bo dobro na svetu. Ali si slišala? — Sama si prišla v koč, in samo ti veš za njo. Ali ni res, da si prišla sama?«

Jerica je že odprla usta, da bi povedala o Kekcu in mali Tinki. Toda še o pravem času se je domislila, da bi

nemara to ne bilo dobro za Kekca in Tinko. Morda bi se možje razhudili, pa bi zgrabili Kekca in Tinko. Bog ve, kaj bi storili z njima? Nemara bi ju še celo umorili, ker bi bili prepričani, da ju izdata. Saj Kekec ni znal nikdar molčati in je venomer čenčal. — Vse to je prišlo Jerici na misel. Zato pa je samo pokimala z glavo in odgovorila: »Sama grem čez gore . . . Mačeha me je zapodila, in zdaj grem služiti k teti Nežari . . .«

»Prav, prav!« je dejal črni mož in sedel na klop k tovarišem. Pričeli so govoriti potihoma, da deklica ni slišala niti besede. Jerica jih je gledala od strani, pa se ni več bala. Samo za Kekca in Tinko se je bala, ker je mislila, da pojdejo črni možje stikat v šupo. A bala se je brez vzroka. Možje so zaprli vrata in porinili v veliko luknjo ob vratih močan zapah. Nato so spet sedli k veliki mizi. Iz nahrbtnikov so vzeli velike hlebe kruha, in mož, ki je govoril z Jerico, je izza ognjišča potegnil debelo gnjat. Razpostavil je po mizi krožnike in se začudil. »Glejte si no,« je govoril. »Kako lepo so pomiti krožniki in vilice! Pa kdo neki jih je pomil? Nemara si jih pomila ti, Jerica? Hm, hm . . .«

Mož je pokimal z glavo in se prijazno ozrl po Jerici. Deklica je zardela in povabila glavo. — »No, no, — le ne bodi sramežljiva!« je nadaljeval mož in postavil poln krožnik pred Jerico. Urezal ji je velik kos rženega kruha in ji stisnil v roke vilice. »Le jej! Saj si zaslužila, ker si

tako lepo pomila posodo. Pa vem, da si lačna. Nič se ne boj! Res smo videti kakor divji možje. Pa ne storimo nikomur nič žalega, še najmanj pa tebi, Jerica, ki si pridna in sirotna.«

Jerica je pričela jesti, ker je bila resnično lačna. Tu in tam se je ozrla po možeh, ki so jedli hlastno in molče. Videla je ob steni prislone puške in debele nahrbtnike, in v glavo ji je hipoma šinila misel: to so divji lovci. Glej, počrnili so si obraze, da bi jih nihče ne spoznal in ovadil. Stanujejo v tej samotni koči, ki zanjo ne ve nihče. Čez noč spijo tu; a v ranem jutru se splazijo v visoko skalovje in prežé ves dan na divje koze. O, resnično — to so divji lovci. Ljudje so, ki se skrivajo pred gozdarjem in njegovimi lovci in hodijo skrivaj na lov. O kolikokrat je že slišala praviti na vasi o divjih lovcih! Govorili so to in ono: a poznal jih ni nihče, ker so si počrnili obraze, ko so šli na gore. Bili so pretkani in znali so se potuhniti pred gozdarjem, da jih ni nikdar zalotil.

5

Radovedno je Jerica gledala može in se jih ni več bala. Saj je bila prepričana, da ji ne storé nič žalega. Nehala je jesti in je vtaknila polovico svoje večerje v culico, ker se je domislila Kekca in Tinke. O, gotovo sta tudi lačna! Posebno pa še uboga mala Tinka, ki jo je hoja tako utrudila. Skrbno je spet zavila svojo culico in se ozrla po možeh. Vsi so bili že povečerjali in nekateri so že legli kar po tleh. Nahrbtnike so položili pod glavo in se obrnili v steno, da bi zaspali.

Tedaj se je vzdignil izza mize tudi tisti veliki mož. »Pri nas boš spala, Jerica!« ji je rekel. »Tam za kočo je mala šupa, polna sena. Tja pojdi, pa lezi v seno! Jutri zarana te zbudim in te povedem doli na pravo pot. Samo spominjaj se dane besede! Dokler se boš držala tiste obljube, ti bomo prijatelji!«

Mož je potegnil debeli zapah in odprl duri. Jerica je vzela svojo drobno culico in glasno voščila: »Lahko noč, dobri ljudje!« — Stopila je pod milo nebo in se globoko oddahnila. Vrata so se za njo glasno zaprla in potem je bilo vse tiho. Jerica je šla skozi visoko travo in se za hip ozrla okrog sebe. Noč je ležala širom okrog po zagor-

skem svetu. Iz za škrbastih snežnikov se je dvignil jasni mesec. Velika svetloba se je razlivala krog in krog, in med nemim skalovjem se je svetlikal večni sneg. Mrtva tišina je ležala po vsem gorovju. Le od nekod je prihajalo votlo šumenje, šumenje gorskega potoka, ki je padal v visokih slapovih preko silnega skalovja.

Jerico je stresel mraz, zakaj s snežnikov je zavel hladen veter, da so se sklonile visoke, rosne trave. Naglo je stekla preko trate in se splazila v ozko šupo. Skozi veliko lino je sijal mesec naravnost v šupo. Jerica je zagledala Kekca in Tinko, ki sta mirno in trdno spala na mehkem senu. Potihoma se je splazila k njima in ju gledala. Tinki je svetil mesec naravnost v obraz. Njene oči so bile zaprte, in sople je naglo, trudoma. Pokrita je bila z Jeričinim predpasnikom, vrhu njega je razgrnil Kekec tudi svoj jopič. A njena lica niso bila rdeča, kakor po navadi, ampak bila so bleda, tako zelo bleda! — Kraj nje je spal Kekec. Ves se je bil zaril v seno: samo glava je gledala iz njega, a obraz mu je bil pokrit s klobučkom.

Jerica se je sklonila k njemu. »Kekec!« je poklicala s tihim glasom. Kekec je dvignil glavo in odprl oči. Klobuček mu je zdrsnil z obraza in Kekec si je pomel zaspane oči. »Kaj je?« je vprašal. »Ali si ti, Jerica?«

»Pst, Kekec, da ne zbudiš Tinke!« je odvrnila Jerica tiho. »Jaz sem. Prišli so ljudje v kočo, in govorila sem z njimi. Zjutraj mi pokažejo pravo pot. Veš, obljubili so mi

to in mi dali tudi večerjo. Nekaj sem prihranila za vaju, da ne bosta lačna. A ljudem se ne smeta pokazati, zakaj v koči stanujejo divji lovci, veš, Kekec, divji lovci. Obraze imajo črne in hudi so, Kekec! Zato pa se ne smeta pokazati. Zatajila sem vaju, ker sem se za vaju bala. Zato pa bodi priden, Kekec, in nikar ne hodi iz šupe. Zjutraj mi pokažejo pot. Pa se vrnem takoj in vaju povedem domov . . . Ali si slišal, Kekec?»

Kekec se je skobacal iz sena. Gledaj je Jerico in zmajal z glavo. »Ali je res, kar mi praviš?« je vprašal. »Ali misliš, da se bojim divjih lovcev? O, motiš se, Jerica! Veš, zjutraj pojdem kar k njim v kočo. Namažem si obraz s sajami, pa jih poprosim za puško. Z njimi pojdem streljat divje koze, o, resnično, Jerica! Kaj misliš, da sem strahopetec? Ne bojim se divjih lovcev, prav nič se jih ne bojim.«

»Tiho, Kekec!« ga je posvarila Jerica, ker se je res bala. O, poznala je dobro Kekca, pa je vedela, da Kekec gotovo stori tako, kakor je govoril pravkar. Zato pa se je bala in ga je pregovarjala. »Neumno govoriš, Kekec,« je dejala in bila skorajda jezna. »Ako se prikažeš divjim lovcem, te kar pograbijo in ubijejo. Poznajo te, Kekec, dobro poznajo. Tvojo čenčavost poznajo in vedo, da jih izdaš, ko prideš na vas. Zato te pa gotovo zgrabijo . . . Ali nič ne premisliš, Kekec? — Rečem ti, da ostani lepo v šupi in pazi na Tinko, dokler se ne povrnem. Samo

divjim lovcem se ne smeš pokazati. Ali mi oblubiš, Kekc?«

»Hm,« je odgovoril Kekec in se za hip zamislil. Potem pa je trikrat pokimal z glavo. — »Prav praviš, Jerica,« je nadaljeval. »Ostanem lepo pri Tinki. Saj bo najbolje tako.« — Zazdehal je na glas in se pretegnil. Zakopal se je v seno in si pokrili obraz s klobučkom. Nobene besede ni rekel več. Hipoma ga je premagal spanec, in spal je trdno kakor pred pol ure.

Tudi Jerica je legla tam blizu vrat. Dasi je bilo njeno srce polno skrbi in žalosti, je vendar kmalu zaspala. Narporna pot in dolga hoja sta jo bila utrudila tako, da se je čutila popolnoma utrujeno. Spala je dolgo in prijetno. Ko se je prebudila, je šinila naglo na noge, zakaj domislila se je, da jo pride divji lovec klicat. A tega ni hotela, ker je dobro vedela, da divji lovec zasači tudi Kekca in Tinko, ako pride v šupo. Zato pa je naglo vstala in stopila pred šupo. Bil je še mrak krog in krog. A vendar so se že svetili vrhovi snežnikov v škrlatni zarji. Bilo je mrzlo, da je Jerico kar streslo. Šla je preko rosne trate in se približala leseni koči. Pred vrati je obstala, pa je poslušala. Slišala je v koči govorjenje in je vedela, da so divji lovci že vstali. Tiho in boječe je potrkala na zaprte duri.

Odprl ji je tisti veliki in močni mož, ki je bil sinoči z njo tako prijazno govoril. Začudil se je mož, ko jo je zagledal, in tlesknil z rokami. »Raca na vodi! Glejte jo, Je-

rico!« je dejal. »Pa je že vstala in prišla kar sama k nam. Glejte jo!« — In mož se je namuznil in se zasmel. Prijel je Jerico za roko in jo odvedel k mizi. Posadil jo je na klop in ji prinesel skodelico gorkega mleka in velik kos kruha. — »Jej, le jej, Jerica!« ji je prigovarjal. »Pot do tete Nežare je še dolga in naporna. Zato pa se najej do dobrega, da ne obnemoresh sredi pota!«

In Jerica je jedla. Možje pa so si oprtali puške in nahrbtnike. Pomignili so velikemu tovarišu in odšli iz koč. Pa tudi veliki mož je bil že napravljen za na pot in je čakal samo še Jerico. Deklica je vtaknila v culico kos kruha, ki ji je bil ostal od zajtrka. »Pripravljena sem,« je rekla nato in stopila k vratom. »Stric, še enkrat vas prosim, da bi mi pokazali pot. Resnično — hudo mi je, ker ne znam sama od tod . . .«

Mož je zamahnil z roko. Vrgel je puško preko rame in odgovoril: »Pokažem ti pot, kakor sem ti obljubil sinoči. Kar pojdi za mano in ne boj se ničesar!«

Šla sta preko mokre senožeti. Zdanilo se je že bilo in gori vrhu strmega skalovja je že sijalo sonce. A gozd tam doli je bil še mračen in je še spal. Živega glasu ni bilo slišati širom okrog po zagorskem svetu. Le potok je šumel nekje med razritimi skalami in pel jutranjo pesem. Še enkrat se je Jerica ozrla na koč in šupo in se nasmehnila, zakaj dobro je vedela, da spita tam Kekec in Tinka še v globokem snu. Lepo se naspita in spočijeta

do tiste ure, ko pride nazaj, da ju povede domov. Čila bosta in vesela. O, saj daleč ne more biti do prave poti. Samo košček gozda in dva strma, visoka jarka, kjer se peni gorski potok — pa pride do ravne in gladke steze, ki drži naravnost v zagorsko vas. Saj bo trajalo samo nekaj časa, mogoče samo dve uri, dokler se ne povrne sčm na skrito senožet. Do takrat pa se Kekec in Tinka popolnoma odpočijeta.

Jerica se je še enkrat nasmehnila, pa je vprašala divjega lovca: »Koliko časa morava hoditi do pravega pota? O, povejte mi, stric, ker me resnično skrbi!«

»Hm,« je rekel mož in potegnil iz žepa pipo čedro. Nabasal jo je s tobakom. H kresilu je pritisnil gobico in pričel kresati. Gobica se je vžgala in mož jo je potisnil v čedro. Pričel je puhati goste dime in je govoril: »Hm, dolga ni pot — tako — le dve uri bova hodila navzdol. Pa nikan se ne boj! Pot je zložna in lahka. Prav nič te ne bo utrudila, prav nič . . .«

Mož je umolknil in pričel zopet puhati gosti dim predse. Zavila sta v tihi gozd, ki je molčal daleč naokrog in se širil v nepreglednost. Mož je molčal vso pot in delal je velike korake. Naglo je sople Jerica za njim in se ga ni upala več spraševati. Hodila sta že dolgo navzdol. Gozd se je bil že prebudil, in tu in tam je že pela samotna ptica vrhu visokega drevja. Prišla sta do širokega jarka, ki je bil poln orjaških skal. Preveslala sta drvečo vodo, ki je

skakala s skale na skalo in glasno šumela. Splazila sta se nato po strmini navzgor in obstala tam gori vsa zasopla. Jerica si je obrisala znoj z obraza in se zagledala v strme snežnike, ki so se dvigali pred njo, samo za streljaj oddaljeni. Bili so beli kakor srebro in polni sončnih žarkov.

Divji lovec je pokazal z roko tja v dolinico, ki se je raztezala pod belimi snežniki. »Ali vidiš tisto belo črto onkraj potoka?« je vprašal. »No, tisto je pot, ki drži preko Vršiča za gore k teti Nežari. Ni daleč od tod — samo pol ure boš hodila, pa dospeš k njej. Meni se mudi nazaj. Zato te pustim samo. Kar naravnost pojdi po tej stezi. Zgrešiti ne moreš več, saj ni nobene druge steze daleč naokrog . . . Še enkrat ti rečem, da se spominjaj dane besede! Ne izdaj me nikomur, pa tudi mojih tovarišev in našega bivališča ne. Ali si slišala, Jerica?«

»O, nikoli, stric!« je odvrnila Jerica. »Hvaležna sem vam, da ste me privedli na pravo pot. In kako naj vas izdam, ko ste mi pa vendar storili samo dobro? Oj, lepa hvala vam, stric, za vse, kar ste mi storili. Nikoli ne pozabim . . .«

Mož jo je pogladil po laseh in ji stisnil roko. Nato se je naglo obrnil in kar hipoma izginil med goščavo. Jerica je pogledala za njim in se globoko oddahnila. Počakala je še nekaj trenutkov. Potem pa se je obrnila in se naglo spustila nazaj v jarek. Preveslala je vodo in pohite-

la navkreber po ozki stezi. Glej, dve uri sta hodila z divjim lovцем od samotne kočice na senožeti. Ni še pozno — jutro je še, in sonce še ni visoko. Če bo hitela na vso moč, pride kmalu do Kekca in Tinke, ki še gotovo sladko spita. O, samo podvzati se mora, pa bodo še popoldne doma. Gotovo je mačeha že v silnih skrbih in joče za otrokoma. Zato pa mora hiteti, da pride čimprej nazaj na senožeti . . . In Jerica je hitela navkreber. Znoj ji je curkoma lil z obraza. In težko je soplala. Culico je položila kraj velike, z mahom obrasle skale, da bi je preveč ne ovirala. Odvezala si je z glave robec in slekla je šlabančico, da bi lažje hitela navzgor. A steza se je vlekla, vlekla tako strmo po gori in je ni hotelo biti nikoli konca. Jerica je bila že vsa zasopla. Noge so se ji pričele tresti, da ni mogla več naprej. Sedla je na mahovito trato, pa je počivala. Brisala si je znojni obraz in gledala sonce, ki je kukalo izza gostega vejevja naravnost nanjo. Bilo je že precej visoko, in to je Jerico prestrašilo. Naglo se je dvignila in stekla po strmini. O, prej, ko sta šla z divjim lovцем navzdol, se ji je zdela vsa pot lahka in kratka. A navzgor je bila huda in dolga, da je ni bilo nikoli konec. Gotovo hodi že več kot dve uri, a senožeti nikjer! Kekec in Tinka pa čakata tam gori in sta vsa v strahu, ker sestrice ni nazaj. Čakata in čakata, in Tinka joče na ves glas, ker bi rada k mamici, da bi pila svoj mlekec in jedla svoj

krajček kruha. A Jerice ni, od nikoder je ni, pa najsi joče Tinka še tako bridko!

Jerica je bila vnovič vsa zasopla. A ustavila se ni. Napela je zadnje moči in stekla po strmini. Prišla je v goščavo in nič več ni videla sonca. In tedaj je spoznala, da je blizu senožeti. Oddahnila se je, in težak kamen se ji je odvalil s srca. Hvala bogu — še ta košček goščave, pa pride do Kekca in jokajoče Tinke. In konec bo trpljenja in velikih skrbi . . . Jerica je tekla na vso sapo skozi goščavo. Niti toliko ni postala več, da bi se odsopla in si obrisala znoj s čela. Hitela je, samo hitela in mislila na jokajočo Tinko. Zašla je v vedno večjo goščavo, steza je bila precej široka in goste veje je niso ovirale. A hipoma se je goščava zredčila: drevje je izginilo, in Jerica je vzkliknila, zakaj pred sabo je zagledala širno senožet.

Stekla je naravnost do šupe in pogledala vanjo. — »Oj, Kekec! Oj, Tinka!« je zaklicala na ves glas. A nihče ji ni odgovoril. In Jerica je stopila v šupo in brskala po senu. A Kekca in Tinke ni bilo nikjer.

Jerico je zaskrbelo, da je kar zastokala. Toda potolažila jo je misel, da sta bratec in sestra nemara v koči. Zato je stopila tja, hotela je odpreti vrata, a bila so zaprta in se niso ganila, pa najsi se je trudila še tako. In domislila se je, da jih je davi, ko sta stopila iz koč, divji lovec zaklenil z velikim ključem. Pa je pričelo Jerico zopet skrbeti. Stekla je na sredo senožeti in se ozirala

krog in krog. — »Oj, Kekec! Oj, Tinka!« je klicala na ves glas, da je odmevalo doli z visokih snežnikov. A Kekca in Tinke ni bilo nikjer.

In Jerica se je tako prestrašila, da je na glas zajokala. Hitela je tja gor na porobje in klicala bratca in sestrico. A nihče ji ni odgovoril. Samo njen glas je jekal stoterno od gladkih, belih pečin, ki so se smehljale v toplih sončnih žarkih. Jerica je nehala klicati. Saj je vedela, da je vse zaman. Sesedla se je tam gori na porobju in si z rokami zakrila obraz. Bridko je ihtela in jokala. O, saj je vedela, da Kekca in Tinke ni več. Bog ve, kaj se jima je pripetilo? Nemara so se divji lovci vrnili. Zasačili so otroka, in kdo ve, kaj so napravili z njima? — Ali pa sta odšla v gozd, ker se ona tako dolgo ni vrnila. Zašla sta, in bog ve, kje zdaj tavata in kod bosta tavalala, dokler ne onemoreta in pogineta od lakote . . .

»Oj, Kekec! Oj, Tinka!« je ponavljala Jerica kakor brez uma. Na ves glas je jokala in vila roke. V duši ji je bilo tako težko in bridko, da je mislila, da ji zdaj počí srce. — »Oj, Kekec, oj, Tinka! Kam sta šla? Zakaj me nista počakala! Oj, povejta!«

Čuj — tedaj se je Jerici zazdelo, da je slišala čuden glas, ki je prispel od nekod daleč na samotno senožet. Nehala je ihteti in tarnati, pa je prisluhnila. Lahen vetrc je vel gori iz ozke zagorske dolinice in prinašal s sabo tiste čudne glasove. Jerica se je dvignila in poslušala. In

kar hipoma je spoznala tiste glasove in se razveselila. Glej, ti glasovi prihajajo naravnost iz Kekčeve piščalke. Sedi Kekec nekje sredi gozda, pa piska lepo pesemco . . . O, resnično — Jerica spozna pesem, ki jo je še včeraj piskal Kekec. Tam doli v goščavi jo je piskal, ko so zgrešili pot in je klicala bratca — škratca.

*»Pridi, pridi, škratec,
škratec, ljubi bratec!
Krono srebrno imaš,
poti v gozdu vse poznaš —
pridi, deco nas poglej,
pot pokaži nam, povej! . . .«*

Vedno razločnejša je postajala pesem. Jerica je razločila že posamezne glasove in zasmejala se je od srčne radosti. Glej, še sta živa bratec in sestra. Tam doli nekje sredi gozda sedita zdaj, pa čakata na Jerico. O, kar naglo bo hitela tja dol; kar za glasovi pojde, pa ju najde in pove na pravo pot . . . In Jerica je stekla v goščavo. Hitele je za glasovi skozi gosto grmovje. Prav nič ni bila utrujena. Kaj tisto! Saj je vedela, da jo čakata bratec in sestra. Bratca-škratca kličeta na pomoč, ker mislita, da sestra ne pride več. A Jerica ju dohiti, gotovo ju dohiti in pove domov k jokajoči mamici.

A hipoma so glasovi Kekčeve piščalke utihnili. Tiho je postalo po prostranem gozdu. Samo vetrc je šelestel

rahlo in pritajeno. Jerica se je ustavila in prisluhnila, če se nemara zopet ne oglasi piščalka. Dolgo je stala tam in čakala. A piščalka se ni več oglasila . . . »Oj, Kekec! Oj, Tinka!« je zavpila Jerica. Mislila je, da se bratec in sestrica zdaj gotovo oglasita. A čakala je zaman. Od nikoder ni bilo živega glasu, in Jerica ni vedela več, v katero smer naj gre, da dohiti Kekca in Tinko, ki sta se gotovo zopet izgubila v črnem gozdu.

»Oj, Kekec! Oj, Tinka!« je zavpila še enkrat, in njen glas je bil že popolnoma hripav. Naslonila se je na debelo smreko in poslušala, kdaj se zopet oglasi Kekčeva piščalka. Pa se ni, le samotna sinica je priletela od nekod. Šinila je mimo nje in sedla ravno nad njo na široko vejo. In sinica je pričela čivkati, in listje na drevesih je šelestelo v prijaznem vetrcu, ki je vel naravnost iz zagorske dolinice . . .

6

Tisto jutro se je Kekec prebudil zelo pozno. Dregnil je klobuček z obraza in potem je s široko odprtimi očmi strmел krog sebe. Skozi veliko lino je sijalo sonce, naravnost v šupo je sijalo in na obraz zaspanega Kekca. In Kekec se je dvignil ter otresel bilke s sebe. Prvi trenutek se niti zavedel ni, kje je pravzaprav. A zagledal je Tinko, ki je še vedno spala in se je težko oddihovala. In tedaj se je Kekec udaril s prstom po čelu. — »Aha!« je rekel sam pri sebi, »zdaj vem, kje sem . . . Pa sem že mislil iti po kozo, da jo poženem na pašo . . . Ovbe, to bo gledala Keza, ko me ne bo! Pa ves dan bo sitnarila in se drla v hlevu . . . Ti prebita stvar!« — In Kekec se je popraskal za desnim ušesom in pričel godrnjati sam zase. — »Kaj naj storim?« se je vprašal. »Ali naj tičim tu v šupi kakor kos v kletki? Oj, ne, oj, ne! Kekec ni kos, pa ne bo tičal v kletki. Pa tudi zaprt ne bo kakor naša Keza v hlevu. Oj, saj res — naša Keza . . . To bo gledala danes, ko me ne bo in je ne bom spraševal, zakaj ima rogove na glavi. Pa bo imela danes časa zadosti in bo nemara iztuhtala, zakaj ji je bog podaril rogove. Saj pravim . . .«

In Kekec se je domislil koze in se na glas zasmel. Z roko se je udaril po kolenih in se ozrl po speči Tinki. — »Hej, Tinka, Tinkara! Ali me slišiš? Zbudi se in vstani, ker je že čas!«

Tinka je glasno vzdihnila. Samo malce je odprla oči in pogledala bratca. »Še malo naj spim . . . O, Kekec, tako sem trudna!« — Še enkrat je vzdihnila, pa zaprla oči. In že je spet spala.

»Hm,« je rekel Kekec in stopil k nizkim durim, »pa jo pustim, naj spi še nekaj časa. Jerica se tako še ne vrne . . . Bog ve, ali so divji lovci še v koči? Tako rad bi jih videl, pa četudi samo od daleč. Jerica je rekla, da so strašni. Če je res? Tudi Bedanec je strašen, a še strašnejši je Prisanek. Pa se ju ne bojim — niti Bedanca niti Prisaneka. Pa bi se bal divjih lovcev, ki imajo obraz samo počrnjen kakor dimnikar na vasi? O, ne, o, ne!«

Kekec se je vnovič zasmel in se splazil iz šupe. Dobro se je bil naspal in spočil čez noč. Zato pa je bil dobre volje in vesel. Še na misel mu ni prišel strah. Kaj šele skrbi! — Ej, saj sije zunaj beli dan; vsa širna senožet je pokrita s pisanim, dehtečim cvetjem, in murni črlikajo v veseli dan po lepi senožeti. Še celo beli snežniki se smehljajo, ker se kopljejo v toplih sončnih žarkih. In vse širno, modro nebo se smehlja in gleda veselo na zagorski svet. Pa bi se Kekec ne smejal? Kekec, ki mu je bog dal veselo srce in dobro voljo? — Ej, resnično — bilo bi

čudno, če bi Kekec ne bil vesel. Saj mu še na misel niso več prišli trudi in težave včerajšnjega dneva. Vse je že pozabil in videl je samo dan, ki se je razgrinjal tako lepo in veselo nad tihim zagorskim svetom.

Kekec je za trenutek obstal pred šupo in pogledal na kočo. A ker ni videl nikogar, je šel preko trate proti koči. Pozabil je, kaj je bil sinoči Jerici obljubil. Pa je bil obljubil, da bo ostal lepo v šupi in bo varoval Tinko. A tega se Kekec ni več spominjal. Hotel je samo do divjih lovcev, da jih poprosi skodelice mleka in kosa kruha, zakaj Kekec je začutil, da je lačen, ker ni jedel včeraj prav nič poštenega. Zato je stopil naravnost do kočnih vrat in jih hotel odpreti. A vrata so bila trdo zaprta.

»Hej, ljudje!« je zavpil Kekec in butnil trikrat v lesene duri. A nihče se mu ni oglasil. To pa Kekcu ni bilo všeč. Na vse moči je poizkušal, da bi odprl duri. A njegov trud je bil zaman. Pa vendar to Kekca ni spravilo v slabo voljo. Šel je okrog in krog koče, da bi dobil vsaj majhno odprtino, skozi katero bi se splazil v kočo. A iskal je zaman. — »Odšli so in zaprli kočo,« je pomislil Kekec in odšel naravnost k studentu, ki je žuborel nedaleč v senci široke bukve. Kar s prgiščem je zajel hladne vode in jo hlastno srkal. — »Ovbe!« je dejal sam pri sebi, ko se je napil. »Doma sem dobil za zajtrk skodelico gorkega mleka. A tu moram piti mrzlo vodo, pa še brez kruha. Ovbe!«

A Kecec se ni jezil in hudoval zaradi tega. Samo zasmejal se je, pa je pregnal za trenutek lakoto, ki se je oglasila, ko se je domislil gorkega mleka. Nato si je umil obraz in se obrisal kar z rokavom. Napotil se je nazaj do šupe, da bi pogledal, kaj dela sestra. A Tinka je še vedno spala in se ni hotela predramiti, dasi jo je Kecec na ves glas klical: »Oj, Tinka! Oj, Tinkara! Ali slišiš? Čas je, da vstaneš, ti, Tinkara!«

A Tinka je samo vzdihnila in se obrnila na drugo stran. Kecec je skomignil z rameni in šel nazaj na senožet. Splazil se je po strmini in sedel visoko tam gori na porobju na zeleni mah. Tja je sijalo sonce, in videlo se je daleč naokrog. Še celo v globoko dolinico se je videlo in Kecec je natanko razložil tam doli beli prod in modro vodo, ki je tekla sredi proda. Spoznal je snežnike, ki so se dvigali tam v ozadju. Saj jih je gledal vsak dan iz vasi in čudil se je njihovi višini. Bili so pokriti s snegom in tako tako visoki, da so se s svojimi glavami dotikali naravnost modrega neba.

Z visokega porobja jih je zagledal zdaj Kecec, pa je tlesknil z rokami. »O, glejte!« je zaklical na glas. »Tam so snežniki, ki sem jih videl že tolikokrat. Tisti strmi, gozdni skladovi — to je Škrlatica. Zelen gozdič se širi pod njo; tam je lepi gaj, kjer domuje vila Škrlatica. A tam na desno se dviguje Prisanek. Glavo ima povešeno, kakor da bi spal. A pod njim so razmetane visoke skale krog in krog.

Ej, tam stanuje divji mož Prisanek. Stokrat mi je že pravil oče o njem. Oj, ne bilo bi dobro, če bi prišel njemu v pesti, resnično bi ne bilo dobro . . .«

Kecec se je veselo zasmel in počil z rokami. A pogled mu je obvisel na ozki dolinici globoko tam spodaj. Videl je potok, in zdelo se mu je, da sliši razločno šumenje vode. — »Hej, to je Pišenca!« je zaklical kar hipoma na ves glas in skočil na noge. »Saj vidim pot, ki se vije onkraj proda . . . To je naša pot, ki drži naravnost v vas . . . O, pa smo bili neumni včeraj, joj, tako neumni! Zakaj nismo stopili sem gor? Pa bi bili videli, kam naj gremo, da pridemo domov. Joy, kako smo bili neumni!«

Kecec je bil od samega veselja ves iz sebe. Zdrvel je po strmini, naravnost v šupo je tekel. — »Tinka, oj, Tinkara!« je zavpil nad deklico, ki se je prebudila vsa prestrašena. »Dobil sem pot, dobil sem jo! Pa nama ni treba čakati Jerice. Lepo greva navzdol in opoldne bova že doma pri kosilu . . . Le meni verjemi, Tinka! Kar hitro vstani, pa pojdi z mano, da ti pokažem pot.«

Tinka se je trudoma dvignila in stopila na noge. Bridko je zatarnala, ker jo je nekaj zaskelilo v gležnjih. Sedla je nazaj v seno in se nakremžila. »Boli, Kecec, tu v gležnjih me boli,« je rekla in vzdihnila vnovič.

»Kaj tisto!« ji je odvrnil Kecec. »Bo že prešlo, ko prestopiš dvakrat ali trikrat. Boš videla, da bo res tako. Hoj, lepo stečeva po gori navzdol in prideva ravno h kosilu

domov. Le meni verjemi in se nikar ne kremži. Veš, to ni lepo. Kremžijo se samo otroci, ki so še v zibelki. A ti si že velika, hej, tako velika!»

Tinka se je bridko nasmehnila. A vendar je pustila, da ji je bratec obul čeveljčke. Nato se je dvignila in se počasi skobacala iz sena. Pač jo je še zbolelo tu pa tam v gležnjih, a ne več tako hudo. Počasi je šla za Kekcem po strmini. Čim bolj je hodila, tem manjša je bila bolečina v nogah. In ko je Tinka prišla na visoko porobje, je noge že niso več bolele. Kekec ji je kazal dolinice in snežnike. Pa tudi pot ji je pokazal, ki se je vila onkraj belega proda. — »Jej,« je rekla Tinka in se razveselila. »Poznam to pot — z očetom sva šla tam pretekli mesec. Oj, na tistih skalah tam je trgal oče mežikeljne. Mhm, velik šopek jih je natrgal . . . Jej, poglej, Kekec . . .«

»Tinka, ali si upaš z mano doli na tisto pot?« jo je vprašal Kekec, ki je bil vesel, da sestra ne tarna več. »Ali se upaš, Tinka? Glej, skozi to goščavo morava. Mogoče bova hodila samo eno uro. Spotoma srečava tudi Jerico, ki je odšla z divjimi lovci tja dol. Pa pridemo na lep način domov. Samo, če se upaš, Tinka?«

»Mhm,« je odvrnila Tinka, ki je še vedno strmela tja v dolinico. »Zakaj bi se ne upala? O, Kekec, tako rada bi že bila doma pri mami! Veš, mamica bi mi dala skodelico mleka, ker sem lačna. A tukaj nimam niti koščka kruha. Pa sem lačna, resnično sem lačna.« — In Tinki se

je nakremžil obrazek. Roke je prislonila k licu, pa je pričela zdihovati.

»Ne tarnaj mi spet, Tinkara!« ji je rekel Kekec in se je skoraj razjezil. »Tudi jaz nisem še ničesar jedel. Samo vodo sem pil. Pa ne javkam prav nič. Saj vem, da bom opoldne že doma pri kosilu in se bom najedel kar za dva dni. Čemu bi potem javkala, te vprašam, ti, Tinkara? — Potrpi malo, ker boš še danes sita.« — Kekec se je nena-doma zasmel. Z roko se je udaril po čelu in zaklical. »Oh, kako sem pameten! Saj imava jesti zadosti. Pa da sem mogel pozabiti! Kaj ni pustila Jerica v šupi kruha in svinjine? Oj, resnično — sinoči je prihranila za naju, ker je vedela, da bova danes lačna. Pa da sem pozabil!«

Kekec se je zaprašil po strmini. Čez nekaj trenutkov se je vrnil s kruhom in svinjino. V kloбуčku pa je prinesel vode, da se Tinka napije. Tinka je pričela jesti in se je vsa zadovoljna smehljala. Kekec jo je gledal in se tudi smehljajal. Dasi je bil sam lačen, je vendar privoščil sestrici vse. Pa Tinka ni hotela pojesti vsega. Polovico je dala Kekcu, ker se je domislila, da mora biti tudi on lačen. A Kekec se je branil in ni hotel. A ker sestra ni odnehala, je že hotel vtakniti kos kruha v usta. A premagal se je, ker se je spomnil, da bo pot še dolga in bo Tinka še večkrat lačna. Zato je spravil svinjino in kruh lepo v žep, da bi ga še enkrat ne nadlegovala izkušnja. — »Ali greva, Tinka?« je rekel sestrici, ki je hlastno pila vodo iz njego-

vega klobučka. »Veš, čim prej greva, tem prej bova doma. Ali greva?«

»Počakajva še malo — morebiti pride Jerica,« je odgovorila Tinka in se zleknila vsa zadovoljna po trati. »Oj, Kekec! Pa mi še nisi ničesar pravil o divjih lovcih. Dejal si, da je šla Jerica z njimi, da ji pokažejo pravo pot. Pa si jih ti videl? O, povej mi, ali so bili strašni?«

»Kaj jaz vem!« je dejal Kekec. »Nisem jih videl. Veš, v šupi sem moral sedeti in stražiti tebe, da te ne vzamejo divji lovci. Hej, čepel sem tam in čakal, da pridejo. Kar za vrat bi jim bil skočil kakor mačka. Pa bi se bili ustrašili in zbežali.«

»Joj, Kekec!« se je začudila mala Tinka in tlesknila z rokami. »Pogumen si, Kekec, resnično si pogumen. Ti bi se ne ustrašil niti divjega moža Prisanka. Kaj, Kekec?«

»Čemu bi se ga bal?« je odvrnil Kekec malomarno. »Saj mu nisem storil še nič hudega. In divji mož me niti ne pozna. Kaj naj mi hoče potem?« — In Kekec je pravil o Jerici in divjih lovcih. Vse je povedal, kar je vedel in Tinka se je čudila. Gledala je v dolinico in poslušala bratca. Ko je Kekec umolknil, se je dvignil in jo vnovič opomnil: »Ali naj greva? Čas je že, če hočeva priti domov h kosilu. Sonce je že visoko, in Jerice še ni od nikoder.«

»Počakaj še malo!« je odvrnila Tinka, ki se ji kar ni ljubilo vstati. »Jerica je rekla, da pride nazaj. Zato pa pri-

de gotovo . . . Povej mi, Kekec, ali je resnično tam zdolaj gaj vile Škrlatice? Ti boš vedel zagotovo, ker ti veš vse. Pa mi povej, da bom vedela.«

Kekcu ni kazalo nič drugega, kakor da je sedel nazaj na trato. Z roko je pokazal na bele snežnike, ki so se dvigali tam v ozadju. — »Ali vidiš tiste visoke stene nad snegom?« je govoril. »Veš, tisto je gora Škrlatica. Z glavo se dotika samega neba. Še nihče ni splezal tja gor, ker gora je strma in visoka, da nobena ne tako na svetu. Globoko pod snegom, v lepi dolinici vidiš lepo ozadje. To je gaj vile Škrlatice. V zlatem gradu stanuje in prepeva noč in dan. O, lepo je tam, Tinka, tako lepo kakor nikjer na svetu!«

»Seveda mora biti lepo,« je menila Tinka. »A vila mora biti krasna in oblečena v zlato obleko. Kaj, Kekec? — A vendar bi se jaz bala vile, o tako bala! Pa četudi je lepa, pa četudi je vsa zlata. Kar skrila bi se pred njo in bi zbežala.«

»Ti si prismodica, Tinkara,« jo je zavrnil Kekec. »Kaj pa ti hoče vila Škrlatica, ha? Zakaj se je bojiš? — O, nič ne rečem, če bi se bala divjega moža Prisanka, zakaj mož je res strašen. Velik je kakor gora in ima brke dva vatla dolge. Njega se boj, Tinkara! A pred vilo Škrlatico ti ni treba imeti strahu.«

Tinka se je stresla po vsem životu. Stisnila se je k bratcu, pa ga je prosila: »O, ne govori o divjem možu! Saj

me je strah, joj, tako strah! Ljubi Kekec, lepo te prosim, molči! Pojdiva rajši Jerici naproti. Tako rada bi že bila doma pri mamici! Kar pojdiva, Kekec . . .«

Kekec je poveznil mokri klobuček na glavo. Še enkrat je natanko pregledal pobočje gore in dolinico tam doli. — »Naravnost skozi to goščavo morava,« je rekel in prijel sestrico za roko. Šla sta nazaj preko senožeti in zavila v grmovje, ki ni bilo posebno gosto. Tla so bila mahovita, da se je hodilo prijetno in zložno. Čudno — Tinke zdaj niso več bolele noge. Lepo je stopala z bratcem skozi goščavo in bila je vsa vesela. Saj je vedela, da bo kmalu doma pri mamici. Dobila bo skodelico sladkega mleka, po katerem se ji je tako tožilo. Udobno bo sedla za mizo in se bo smehljala, o, samo smehljala, ker je zopet doma. Pa bo pozabljeno vse, kar je morala prebiti v teh dveh dneh . . . Tako je mislila mala Tinka in je bila vsa vesela. Čebljala je in govorila venomer. Kekec pa jo je poslušal in se smejal sam pri sebi. Zadovoljen je bil, da Tinka ne tarna, in zato je bil prepričan, da kmalu srečata Jerico in da kmalu pridejo do dolinice in varne poti.

Tu in tam sta se ustavila in zaklicala v prostrani gozd: »Hoj, Jerica, hoj!« — A nihče ni odgovoril. Niti odmeva ni bilo od nikoder. A to ju ni vznemirilo. Saj sta bila prepričana, da zdaj zdaj srečata Jerico. Dospela sta do globokega jarka, ki jima je presekalo zložno pot. Obstala sta vrhu njega in se spogledala.

»Ojoj!« je rekla Tinkara. »Kako pa prideva na ono stran? Poglej, Kekec, kako je jarek globok in strm! Pa tudi voda teče po njem . . . Kako prebredeva vodo?«

Kekec je zamahnil z roko, pa je odgovoril: »Kaj ta jarek! Če bi imel dolgo palico, bi ga kar preskočil. Veš, lepo se podrsava navzdol do vode. Preko vode pa te poneseš štiporamo . . . Ta jarek — to ni nič, ti rečem, Tinkara.«

Lepo sta se podrsala navzdol. Seveda — Kekec je držal Tinko za obleko, da ji ni spodrsnilo. Tam doli pa se ga je Tinka prijela okrog vratu. Kekec jo je dvignil in jo nesel preko vode. Na oni strani pa sta splezala kvišku med skalami, ki jih je bil poln globoki jarek. Ustavila sta se na vrhu in se oddahnili. Tinka se je ozrla v jarek pod sabo in tlesknila z rokami. »Pa sva le prišla čezenj!« se je zasmejala. »Nisem mislila, da pojde tako lahko.«

»No, vidiš?« se je namuznil Kekec. »Ali ti nisem rekel? Dokler si z mano, se ti ni treba bati ničesar. Kar hipoma bova v dolini na ravni poti.«

»Pa da Jerice ni od nikoder?« je zaskrbelo Tinko. »Že bi jo morala srečati . . . Kaj praviš, Kekec?«

»Hm,« je odvrnil Kekec, pa se je potuhnil, ker je tudi njega samega pričelo skrbeti. »Srečava jo, resnično jo srečava. Samo naprej morava.«

In šla sta dalje. Toda — joj! Na tej strani jarka tla niso bila več pokrita z mehkim mahom. Bilo ni več visokih

smrek, ampak krog in krog so se raztezale košate in široke bukve. Tla so bila spolzka; zakaj pokrita so bila s suhim, spolzkim listjem. Pod listjem pa je štrlelo skrito skalovje. Pri vsakem drugem koraku jima je spodrsnilo, da sta se morala oprijemati vej. Utrudile so se jima noge, in Tinka je jela kmalu pešati. Zatarnala je že tu pa tam, in v nogah jo je pričelo zopet zbadati.

»O, zakaj nisva počakala Jerice na senožeti!« je zajokala. »Lepo bi naju bila Jerica povedla po poti, ki so ji jo pokazali divji lovci . . . Pa si me zmotil, Kekec! Sem v to goščavo si me zavedel . . .«

A Kekec ni izgubil dobre volje. Nasmeljal se je sestrici na glas in ji odgovoril: »Čemu že zopet tarnaš ti, Tinkara? Mar bo zato pot lepša? — O, kar potrpi malo! Kmalu sva v dolini, kmalu . . . Le lepota stopi naprej in pazi, da ne zdrsneš po listju.«

»Aha?« se mu je začudila Tinka in podvomila. Stopila je naprej in izpustila vejo, ki se je zanjo držala. A tedaj je padla vznak. Kar hipoma je zdrčala po listju navzdol. — »Kekec, joj, Kekec!« je zavpila na glas. Kekec je hotel priskočiti, a bilo je prepozno. Tinka je že izginila onkraj skalovja, in bilo ni slišati niti njenega glasu. Kekcu so se lasje kar naježili od samega strahu. Prijel se je za glavo in strmел tja dol, kamor je izginila sestra. — »Tinka, oj, Tinka!« je zavpil. »Ali si še živa, Tinka? Daj, odgovori, Tinka!«

A Tinka ni odgovorila. Samo tiho ječanje se je slišalo sem gor iz grmovja. Kekcu so se vedno bolj ježili lasje, pa tudi kolena so se mu pričela tresti. Joj, kaj se je zgodilo Tinki? — O, gotovo se je pobila, ko je tako naglo drčala med ostrim skalovjem. Nemara ji je še celo slabo postalo in ne bo mogla več naprej? In kaj potem, oh, kaj potem? — Kekec je zastokal v svojih skrbah in kakor venter se je spustil po strmini. Tam doli pod visoko, debelo bukvijo je našel Tinko. Ležala je tik debela in je bridko ječala.

»Kaj se je zgodilo? Oj, kaj ti je, Tinka?« je vprašal kar v eni sapi in pokleknil k sestrici. »Ali si se kaj pobila, Tinka? Ali te kaj boli? Daj, povej mi, Tinka!«

Tinka je odprla oči in boleстно zastokala. Stisnila je ustne, in ves obrazek se ji je nakremžil. Z roko je pokazala na desno nogo in zašepetala: »Noga, oj, Kekec . . . Boli me, skeli me — nad gležnjem me boli . . . Oj, Kekec, pomagaj . . .«

Kekec se je sklonil k njeni nogi. Pa je videl, da je noga okrog gležnja in nad gležnjem vsa rdeča in otečena. Potipal jo je; a Tinka je tedaj na ves glas zakričala zaradi bolečine. — »Hm,« je pomislil Kekec, »boli jo, resnično jo boli. Vem, da si je izvinila nogo. Noga je rdeča in otečena, kakor je bila moja, ko sem si jo izvinil lani za Gmajnico. Pa je bolelo in skelelo . . . In zdaj si je izvinila nogo Tinka. Ne bo mogla dalje, kakor tudi jaz nisem

mogel lani iz Gmajnice . . . Kaj naj storim zdaj, ovbe, kaj naj storim?»

V težkih skrbah je povetil glavo. Že mu je šlo kar na jok in že je hotel zatarnati na glas. A hipoma se je premagal in se je zjezil sam na sebe. Z nogo je udaril ob zemljo in stisnil zobe. — »Naka,« je rekel sam pri sebi. »Čemu bi tarnal in javkal? Saj še za Gmajnico nisem javkal, ko se mi je izvinila preklicana noga . . . Naka!« je rekel še enkrat in nadaljeval na glas. »Ne boj se, Tinka, in nikar ne vzdihuj! Saj ni nič hudega. Samo malo si se oprasnila. Še malo časa te bo bolelo, potem bo pa kar prenehalo. Veš, lepo ti sezujem čeveljčke, da te ne bo preveč stiskalo v gležnjih. Samo potrpi, samo potrpi! Glej, glej, Tinka . . .«

Naglo je razvezal jermene in ji potegnil čevelj z noge. Tinka se je kar stresla, ker jo je zbolelo na vso moč. Zavpila je — a Kekec je že držal čeveljček v rokah. »Ali ga vidiš, Tinka?» je govoril in se smejal obenem. »Tako hitro sem te sezul kakor še nikoli . . . Kar počakaj še malo. Grem iskat vode, da ti umijem nogo. Boš videla, da ti potem kar odleže. Boš videla, Tinka . . .«

A Tinka ni odgovorila ničesar. Z rokami se je prijela za bolno nogo in zaprla oči. Kekec pa se je splazil v grmovje, da bi poiskal vodo. In ni iskal dolgo, kmalu je našel skrit vrelec. In ni se pomišljal. Kar srajco je pretrgal in odtrgal od nje velik kos. Namočil je platno v

mrzli vodi in napolnil klobuček z bistro tekočino. Nato se je vrnil k sestrici. Previdno je ovil mokro platno okrog Tinkine noge in ji govoril: »Kajne, da je dobro, Tinka? O, čez nekaj časa boš že lahko skakala kakor janjček na paši. Le meni verjemi, Tinka, pa se ničesar ne boj!«

Resnično — Tinki je odleglo, da ni več stokala. Dvignila se je celo in sedla, ko je pila iz klobučka mrzlo vodo. Kekec je sedel kraj nje in jo božal po licih. — »Ali si lačna? Ali bi rada košček kruha?« jo je vprašal in ji izvlekel iz žepa kruha in ostanek svinjine. »Na, vzemi, Tinka, pa jej, da ne boš lačna. Vem, da ti je hudo. A potrpi malo, Tinka, potrpi malo, ker bo kmalu bolje!«

Tinka je jedla in pila. A Kekec je vstal in prislonil dlani k ustom. »Jerica, hoho, Jerica!« je zavpil na vse strani. Ker mu ni nihče odgovoril, je sedel nazaj k Tinki, pa je rekel: »Jerice ni nikjer . . . Že davno bi jo bila morala srečati. Nemara je ne izpuste divji lovci. O, skoraj gotovo jo vodijo naravnost preko gorá k teti Nežari. Zato pa se ne more vrniti k nama. Na tak način jo lahko čakava še leto dni. O, resnično!«

»Zato pa pojdiva kar domov,« je menila Tinkara. »Tako rada bi že bila doma. Veš, mamica čaka s kosilom in ne bo ji všeč, če ne prideva. Huda bo, joj, tako huda! — Pojdiva domov, Kekec! Lepo te prosim — pojdiva domov!«

»Hm,« je dejal Kekec in pogledal s strani sestrico. A Tinka se je uprla z rokami ob zemljo in se hotela postaviti na noge. A zakričala je tako glasno, da je Kekeca kar spreletelo. — »Joj, kako me zopet boli!« je tarnala Tinka. »O, moja noga! O, moja noga!«

»Hm,« je dejal Kekec še enkrat, pa nadaljeval: »Ne kriči tako, Tinkara! Bolj boš vpila, bolj te bo bolela noga . . . Saj greva domov, res greva domov. Nesel te bom skozi goščavo, če še ne moreš hoditi. A preden prideva v dolino, bo tvoja noga že zdrava . . .«

In Kekec se ni dolgo pomišljal. Rahlo je prijel sestrico in jo dvignil na svoje močne roke. Tinka se ga je oklenila okrog vrata, in tako jo je nesel po strmini navzdol. Seveda je šlo počasi, ker je moral Kekec paziti, da mu ne spodrsne na spolzkem listju. Previdno je stopal in še mar mu ni bilo, da mu je pričel znoj curkoma teči z obraza. Težka je bila Tinka; a Kekcu se vendar niso utrudile roke. Ustne je stiskal, da bi se preveč ne zasopel. A sam pri sebi pa je venomer ponavljal: »Prinesem jo domov . . . Resnično jo prinesem, da ji padar Tonček pozdravi nogo. Pa če je do kosila ne prinesem, do večerje pa prav gotovo . . . Uboga Tinkara! Boli jo in skeli, kakor je mene skelelo lani za Gmajnico . . .«

Tinka se ni ganila. Le potihoma je ječala in stiskala glavo h Kekčevim prsim. Kekec pa je stopal enakomerno navzdol med skalami, in vedno huje mu je lil znoj z

obraza. — »Ne bom se upehal, naka, pa še za nalašč se ne bom upehal,« je govoril uporno. »Kakor hitro pridem iz tega gozda, se odpočijem. Potem pa jo nesem naprej — naravnost do vasi jo ponesem. A upehal se ne bom, pa čeprav naj nesem Tinko v samo deveto vas!« — In stopal je še previdneje naprej. Skale so postajale redkejšje in listje ni bilo več tako gosto. Drevje se je razmikalo in sonce je že kukalo skozi veje. Kekec se je spustil skoraj v tek, zakaj zaslutil je, da je konec gozda in hude poti.

In resnično — čez nekaj trenutkov je že stal na robu širnega pašnika, ki se je raztezal zložno tja dol do samega proda. Srebrno se je svetil gorski potok in šumel lepo pesem.

Kekec je položil Tinko na mehka tla. Klobuček je snel z glave in ga trikrat zavrtel po zraku. Zavriskal je na ves glas in skakal po travi v svoji veliki radosti . . .

7

Kekec je mislil, da je konec bridkosti in hudega pota. Zato je bil tako vesel. Toda ko ga je minilo prvo veselje, je pričel natanko gledati po okolici. Tja do belega proda ni bilo daleč, o, samo desetkrat mu je bilo treba preskočiti, pa bi bil tam. A Kekec je videl tik pred sabo bele gore. Ogromno skalovje se je dvigalo tik za pašnikom visoko visoko, da ni mogel videti nikjer belih vrhov. In skalovje je bilo strmo in gladko. Le tu pa tam je zevala široka, črna razpoka in le tu pa tam se je pokazala majhna, ozka planotica, ki je bila vsa pokrita z belim snegom. Ob vznožju teh silnih sten so še rasli nizki, pokvečeni borovci, in zeleno rušje se je razprostiralo daleč naokrog. A med rušjem so se kazale nizke skale. Vse so bile pokrite z rdečim ruševjem, katerega prijetni, blagodejni vonj se je širil po vsem gorskem kraju. Vetrč je pihal od zmrzlih snežišč in raznašal vonj rušja daleč naokrog — po vsem širnem pašniku, kjer so šumele divje čebele med pisanim cvetjem, ki je pokrivalo ves pašnik.

Vse to je videl Kekec. V prvem trenutku so se mu oči kar zasvetile, ko je videl toliko krasote. Z rokavom si je brisal znojni obraz in še vedno je videl neizmerno lepo-

to. Toda iz začudenja ga je prebudila Tinka, ki je na glas vzdihnila in rekla jokavo: »O, povej mi, Kekec, kam sva prišla pravzaprav? Ali imava še daleč do doma?«

Kekec jo je pogledal in se zavedel. — »Hm,« je odgovoril in se ozrl na vse strani. »Tam je prod, in Pišenca teče tam doli. Pa tudi ravna pot bo tam za prodom. Seveda — preveč na desno sva zašla. Pa to ne de nič. Bova stopila desetkrat več . . . Glej, Tinka, ta gora je Prisanek. Ravno pod njo sva. In od tod ni več daleč do vasi. Samo uro hodá še, Tinka, samo uro hodá . . .«

Tinka je bridko vzdihnila in si z roko zakrila obraz. — »A mene boli noga vedno bolj,« je rekla in zajokala. »Pa si rekel v gozdu, da mi odleže. Pa si se mi nalagal, Kekec . . .«

»Saj sem ti rekel, da potrpi, Tinkara,« ji je odgovoril bratec. »Glej, zdaj grem po vode, da ti zopet obvežem nogo. Pa ne boš čutila več bolečine. Mogoče boš še popolnoma ozdravela, Tinkara.«

Kekec se je prisiljeno zasmel in se splazil v goščavo. Vrnil se je s polnim klobučkom vode. Namočil je platno in zopet obvezal Tinki nogo. Pa je Tinki odleglo, da se je bratcu nasmejala. — »Ali vidiš?« ji je govoril Kekec. »Kaj ti nisem rekel, da ti odleže? — Glej, natrgal sem ti v grmovju poln žep debelih močnic. In košček kruha sem še prihranil zate, da ne boš lačna, Tinkara. O, le jej, le jej! Saj jaz nisem prav nič lačen. Toliko močnic sem po-

jedel ravnokar tam v grmovju! Veš, toliko, da bi ne šle niti v tvojo košarico, ki je na njej naslikan rdeč petelinček.«

Kecec se je zasmel; lagal je. Oj, Kecec je bil lačen, tako lačen! Pa ni maral tega pokazati Tinki. Da bi mu ne bilo treba misliti na svojo lakoto, je govoril, govoril kar naprej. — Domislil se je: »Tinka, škratci, ki bivajo po gozdih. Vsega imajo zadosti. Pa radi pomagajo otrokom. Samo poklicati jih je treba znati. Pa tudi voziček imajo. Kar srne vprežejo vanj in se vozijo po gozdu. Kaj, če bi jih poklical? Pa bi te peljali lepo domov. O, to bi bilo krasno! Kaj, Tinkara, če bi jih poklical?«

»O, le!« je dejala Tinka tiho. »Saj se nič več ne bojim škratcev. Samo včeraj sem se jih bala, ko si jih klical, pa jih ni bilo. A danes se jih ne bojim več. . . Le pokliči jih, da me popeljejo domov. Veš, da se ne boš ti toliko trudil z mano.«

Kecec je vzel iz žepa piščalko. Zapiskal je tako lepo in milo, da je Tinka pozabila na svojo bolečino in ga je poslušala vsa zamaknjena. Ko je Kecec odpiskal, se je obrnil proti gozdu, pa je pričel peti s svojim močnim glasom:

*»Pridi, pridi, škratec,
škratec, ljubi bratec!
Zlat voziček ti imaš,*

*pa voziti dobro znaš —
pridi, pridi — pelji nas
daleč, daleč v zlato vas . . . »*

Kecec je odpel in pozorno prisluhnil, če bi se nemara kaj zganelo sredi gozda. Zazdelo se mu je, da čuje od nekod daleč glas, ki kliče njega in Tinko. Pa se je razveselil, da prihajajo škratci z zlatim vozičkom. Nekaj je glasno šumelo v goščavi in čez nekaj trenutkov so se prikazale kraj pašnika tri srne. Obstale so tam gori in so s svojimi lepimi, mirnimi očmi gledale bratca in sestrico.

»Ovbe!« je zavpila Tinka in si z rokami zakrila obraz. Mislila je že, da so prišli škratci z zlatim vozičkom. Prestrašila se je, pa se je pričela tresti po vsem životu. — »Ne boj se, Tinka!« jo je tolažil Kecec. »Saj ni nič hudega. Samo tri srne so prišle iz gozda. Gledajo naju in se naju bojijo . . . O, glej — že so se obrnile in izginile nazaj v gozd . . . »

Tinka se je stresla še enkrat in pogledala skozi prste. A srn ni bilo nikjer več. In zopet je bilo tiho vse naokrog. Le čebele so šumele po širnem pašniku, in divji gorski potok je pel tam doli sredi belega proda. Samo enkrat se je zazdelo Tinki, da čuje zamolkel krik, ki se je oglasil v gorski samoti. »Ali slišiš, Kecec?« je vprašala vsa plašna. »Nekdo je zavpil . . . Nemara je zavpila Jerica?«

Kekec je zamahnil z roko. Tudi on je slišal tisti krik, pa tudi on se je prestrašil. A Kekec ni mislil na Jerico. Saj je bil prepričan, da je Jerica že daleč onstran gorá. Kekec je mislil na vse kaj drugega, ko je slišal tisti krik. Ozrl se je po visokem, gladkem skalovju in domislil se je očetovih povesti iz prejšnje zime. Oče je sedel za pečjo in pravil o divjem možu Prisanku, ki domuje pod Prisankom. Strašne reči je pravil oče, da so se Kekcu tu pa tam lasje kar naježili. Seveda, Kekec se je smejal doma za pečjo in se muzal. Ni se bal divjega moža, a vendar ga je spreletelo tu pa tam nekaj mrzlega. Hej, če bi stopil divji mož v izbo in bi sedel kraj tebe za peč, kaj bi rekel, ti, Kekec? Ha, kaj bi rekel? Ali bi se še muzal in smejal? Ha, Kekec? — A Kekec se je vendarle smejal. Saj je vedel, da divjega moža ne bo, dokler sedi pri Kekcu za pečjo oče. Samo zato se je smejal, ker je vedel, da je na varnem. Divjemu možu se je smejal in kurji polti, ki ga je oblila, ko je poslušal očetove povesti.

A danes je bilo vse kaj drugega. Danes vidi Kekec goro Prisanek tik pred sabo. Če stegne roko, lahko zagrabi bele skale. In pod to goro je nekje domovanje divjega moža Prisanka. Mogoče za onim rušjem, mogoče za onim razmetanim skalovjem . . . In Kekec je slišal tisti čudni krik, ki se je razlegel po mirnem gorskem svetu. Pa je vedel, trdno je bil prepričan, da je ravnokar zavpil divji mož Prisanek. Stopil je bil na skale in zagledal Kek-

ca in Tinko. Zasmejal se je na ves glas in zaklical, češ, počakaj, Kekec! Pa tudi ti, Tinkara, počakaj! Še danes vaju pojem . . .

Kekec se je zganil in se ozrl na vse strani. Še celo na strme gore se je ozrl, pa ni videl ničesar. Sonce se je pogreznilo za škrbaste skale in dolga, temna senca je legla preko vsega pašnika . . . »Ovbel!« se je prestrašil Kekec, in obraz mu je kar zbledel. »Ali je že tako pozno? Kaj bo že spet noč? Ovbe, pa če pride resnično divji mož Prisanek? Pa kaj naj storim? Ali se bom tudi smejal, kakor sem se pozimi za pečjo?«

Tinka je videla, da je bratec v skrbeh. Zato je dvignila ročice in zatarnala: »Kaj ti je, Kekec? Ali te je strah kakor mene? — O, tako rada bi tekla naravnost domov! Pa ne morem, ker me noga boli . . . Poskusi, Kekec, pa me nesi še malo! Samo do proda me nesi, ker me je tu strah, o, tako strah!«

Kekec se je zavedel, pa je premagal svojo bojazen. — »Pa česa se spet bojiš, Tinkara?« je vzrožil, ker ga je bilo samega sebe sram in je bil jezen na samega sebe. »Tam gori v skalovju je zavpil samo jastreb. Pa se že bojiš, Tinkara . . . Saj te bom nesel, pa četudi prav do doma. Kaj misliš, da sem tak slabič? Kaj misliš, da me je strah vsakega murna, če sede pred luknjico in zaškrta: Čigav si ti, čigav si ti? — Ha, Tinkara? Ne bojim se niti divjega Prisanke, pa najsi še tako rogovili po gorah. O, resnično!«

Kekec je tlesknil z rokami in udaril z nogo ob tla. Pa je dvignil sestrico in jo nesel na rokah po pašniku navzdol. Začutil je za nekaj trenutkov toliko moči v sebi, da bi se pograbil z vsem svetom. Sramoval se je samega sebe, da se je prestrašil tistega krika in divjega moža, ki domuje nekje doli med skalovjem. Stopal je naglo in trdno navzdol. A komaj je stopil sto korakov, so se mu pričeale tresti roke. Zaman je stiskal zobe in ustnice — sapa mu je pričela pojemat in pred očmi so mu pričele plesati nekam čudne, rdeče lučce. — »Saj ni čudno,« je zasopel Kekec na vso moč, a vendar se ni ustavil. »Že od včeraj zjutraj nisem jedel prav nič poštenega. O, ni čudno . . . Omagal pa ne bom, naka, še nalašč ne bom opešal! Samo, da bi ne prišla noč prezgodaj — ta preklicana, prebita noč!«

Senca preko pašnika se je vedno bolj temnila. Dvigala se je po gorah, ki so stale onkraj dolinice, vedno više, vedno više. Dospela je do snežnih skal in obstala tam. Skale pa so se zasvetile, najprej v modrikasti svetlobi, a potem v rdečem ognju, ki je šinil hipoma prek vseh skalnatih vrhov . . . »O, joj!« je nehote na glas zavpil Kekec. »Pa je resnično že prišla noč, ta preklicana, prebita noč!«

Napel je zadnje moči in stekel preko mehkih trat. — »Kaj je? Kekec! Kaj je?« je izpraševala Tinka in pričela na vse grlo jokati. A Kekec ji ni odgovoril. Tekel je, da mu

je znoj curkoma lil z obraza. Sopel je težko, trudoma. A nič več ni mogel stiskati ust, zakaj vsa sapa mu je pošla. Tekel je dalje in se skoraj zapletel v goste grmiče rušja, ki je cvetelo tam doli kraj pašnika. Kekec je za trenutek postal in pogledal predse. Pa je zagledal beli prod in vodo, ki je šumela med gladkim kamenjem.

»Do proda sva prišla,« je rekel razveseljen. »Ali vidiš Pišenco, Tinka? Kako šumi . . .«

Tinka se je ozrla po produ; s svojimi solznimi očmi pa ni videla nič drugega kakor mrak, ki je krog in krog legal po zemlji. »Kekec, ali ne vidiš, da se dela že noč? O, Kekec!«

Kekca je obšla taka slabost, da ni mogel več držati sestrice. Položil jo je med rušje in prišel naglo sopsti. Gledal je na žareče snežnike in gozdove, ki so že počivali v večernem mraku, pa je spoznal, da ne more več naprej. Zaradi slabosti se je tresel po vsem životu in noge so se mu kar šibile. — »Da bi imel samo košček kruha, pa bi vzdržal prav do doma . . . Pa ne morem, ne morem . . .«

In skoraj se je zjokal, ker je spoznal svojo slabost. A vendar ga še ni zapustil pogum. Gledal je naokrog, kam bi se obrnil, da bi prenočil. Dobro je vedel, da mora stati nekje pastirska koča, četudi popolnoma zapuščena; zakaj kjer je pašnik, tam je blizu tudi koča, kjer prenočujejo pastirji. To je Kekec dobro vedel. Ker je vedel, da nocoj ne more nikamor več, je prišel iskati varnega pre-

nočišča. Pa se ni dolgo oziral okrog sebe. Izza grmovja tam nad prodom se je svetilo nekaj belega. Prvi hip je Kekec pomislil, da leži kraj proda ogromna skala. Toda ko je natanko pogledal tja, je videl, da je to obširna koča, sezidana iz samega belega kamenja.

»Jej, tam bova lepo prenočevala,« se je razveselil Kekec. »Čemu je bilo treba prezgodaj tarnati? Saj pravim . . . Samo da bi dobila tam košček kruha in požirek mleka.« — Pa je bil Kekec zopet dobre volje. Dvignil je stakajočo sestrico, ki že ni mogla govoriti in izpraševati, pa jo je z zadnjimi močmi ponesel do kamnite koče. Odprl je vrata in stopil v temno izbo. Sprva ni videl ničesar razen žerjavice, ki je tlela tam daleč v kotu. Položil je sestrico kar na tla in se splazil k žerjavici. Tipal je okrog sebe in naposled zagrabil za suho dračje, ki je ležalo na tleh. Vrgel ga je na žerjavico in jo naglo razpihal, da se je dračje vnelo in je šinil z ognjišča visok plamen.

Tedaj se je ozrl Kekec po širni izbi. Velika miza je stala tam sredi, okrog nje pet stolov. Še celo ogromna omara je bila prislonjena v kot. Kekec je stopil k mizi. Na njej je stala dolga, debela sveča, in Kekec jo je kar prižgal ob plapolajočem ognju. Postavil jo je na mizo in posadil Tinko na stol. — »Kaj, če so tukaj doma divji lovci?« je govorila s tresočim glasom. »O, Kekec, bojim se.«

»Ni se ti treba bati ničesar,« je odvrnil Kekec, ki je prišel stikati po izbi. »Tu ne domujejo divji lovci, ker je

koča preveč v dolini. Tu prenočujejo samo pastirji. A pastirji so dobri in naju pogosté . . . Glej no, Tinka! Glej no! Mleka sem našel.« — In Kecec je dvignil veliko golido, ki je bila do vrha napolnjena z mlekom. Kar zasmelalo se mu je srce, in zgrabil je ponvico, pa jo pristavil k plapolajočemu ognju. Dobro mero mleka je vлил vanjo in zaklical: »O, pastir! Ali slišiš? Prosim te za to mleko, ker sem tako lačen. Še bolj lačna pa je Tinkara, ki je povrh celo bolna in ne more naprej. Ali slišiš, pastir? Lepo te prosim . . .«

Kecec je poslušal in čakal odgovora. Toda ker mu nihče ni odgovoril, se je zasmel in zavpil: »Bog ti povrni, dobri pastir! Hvaležen ti hočem biti za podarjeni mlekec, o, tako hvaležen!« — In Kecec je stikal naprej po izbi. Na polici je našel velik hleb rženega kruha. Pa se ga je kar polastil in ga položil na mizo. — »Dobro se nama bo godilo, Tinka, dobro, kakor še nikdar. Le počakaj, da zavre mlekec.«

A Tinka je ugovarjala. »Pa si kar vzel in nisi vprašal nikogar,« je rekla. »Veš, Kecec, to ni lepo . . .«

»Kaj?« je vzrožil Kecec. »Saj sem vprašal za dovoljenje. Ali nisi slišala, kako sem vpil na ves glas? Kaj morem jaz za to, če ni nikogar doma. Prosil pa sem vendarle. Ali si razumela, Tinkara?«

»Hm,« je dejala Tinka, pa je verjela bratcu. Mleko je zavrelo in Kecec ga je zlil v dve veliki skodelici. Urezal

je dva debela kosa kruha in pričela sta hlastno jesti. Posebno hitro pa je jedel Kekec, ki je bil že popolnoma slab zaradi lakote. Molčala sta, samo molčala in jedla. Po jedi je Kekec zopet postal dobre volje. Še celo zažvižgal je, in še mar mu ni bilo, da mora spet prenočevati v tuji koči, ne vedoč, kdo je gospodar te kamnite hiše. Stikal je spet okrog velikega pograda, ki je bil nastlan s slamo in pogrnjen z debelo volneno odejo. Poizkušal je, če bi mogel odpreti velika lesena vrata kraj ognjišča. To se mu je tudi posrečilo. Plamen na ognjišču je bil zadosti velik, da je razsvetlil čedno sobo, ki je vanjo stopil Kekec. Lepo posteljo je videl tam, pregrnjeno z rdečo odejo; pa tudi mizo je videl v prijazni sobi, okrog mize pa bele stole. Kekec se je čudil in je vzdiknil: »Hoj, Tinkara! Tu je lepo, še lepše kakor pri nas . . . Ali slišiš, Tinkara?«

Ker mu Tinka ni odgovorila, je stopil nazaj v veliko izbo. Zagledal je Tinko pri mizi. Glavico je bila naslonila na mizo, pa je spala v globokem spanju. — »No, saj pravim — že spet spi,« je zagodrnjal Kekec. »Zdaj naj jo budim, kakor hočem — iz spanja je nocoj ne prebudim več . . . Hm, naj jo pustim za mizo? O, tam se ne bo spočila . . . Kar primem jo, pa jo odnesem v sobo na posteljo. Tam se bo lepo naspala. Ko pa pride pastir, ga že poprosim, da ne bo zamere . . .«

Kekec je prijel Tinko in jo dvignil. — »Jerica je šla,« je zablebetala Tinka in se samo na pol prebudila. »O, kam

je šla Jerica? . . . Hudo je v gozdu, hudo . . . Pa poti ni nikjer . . .«

Kecec jo je položil na posteljo. Razgrnil je odejo in sezul in slekel sestrnico. Popravil je zglavje, da je Tinka lepo naslonila glavico nanj, in pogrnil jo je z gorko odejo. In Tinka je pričela spati svoje globoko spanje. Niti trenila ni več, in noga jo je nehala boleti.

Kecec je šel nazaj v izbo. Ogenj na ognjišču je ugasnil. Samo žerjavica je še tlela tam. Na mizi je gorela sveča, in Kecec je sedel na stol. Ni se mu več ljubilo stikati po izbi. Čutil se je tako utrujenega, da bi najrajši kar legel na pograd. Oči so ga pričele ščemeti, da je le še komaj gledal. A vendar je še vztrajal in čakal, kdaj pride gospodar te kamnite koče. Čakal je dolgo, a zaman. Dvignil se je, pa stopil na prag. Ozrl se je v nebo, ki je bilo gosto posejano z velikimi, jasno gorečimi zvezdami. Snežniki so se pač svetili srebrno v beli mesečini, a dolino je zakrival črni mrak, da se ni videlo nikamor. Kecec je spoznal, da mora biti že pozno. Zato je šel nazaj v kočo in sedel za mizo. Z roko si je podprl glavo, pa je pričel misliti. Jerice se je domislil, Jerice, ki spi nocoj že daleč za gorami. Pa se je domislil, da je vzdihnil na glas: »O, Jerica! Zakaj si šla od nas? Glej, zdaj bo tako žalostno na našem domu . . . Čemu si morala iti, Jerica?«

Žalostno je Kecec povetil glavo, in oči so ga pričele vedno bolj ščemeti. Mislil je na Jerico, in hudo mu je

bilo po njej. Mislil je na Tinko in njeno bolno nogo in razžalostil se je takó, da je naslonil glavo na mizo. A njegova utrujenost je bila večja ko njegova žalost. Naj se je upiral, kolikor se je hotel, spanca vendar ni mogel pregnati. Trepalnice so mu kar same od sebe zaprle oči in Kekec je zadremal.

Prebudil ga je ropot, ki je nastal hipoma pri vratih. Prestrašen je dvignil Kekec glavo in si pomel oči. Pogledal je k vratom, in kri mu je zastala v žilah. Čez prag je stopilo nekaj velikega in temnega. Za trenutek se je motovilo ob vratih in nato je stopilo v izbo. Ker je sveča le slabo razsvetljevala prostorno izbo, Kekec ni mogel natančno videti človeka, ki je prišel v kočo. Samo to je videl, da je veliko, veliko in grozno tisto, ki ga je prebudilo iz spanja. Obšla ga je kurja polt, in sapa mu je kar zastala. — »To je Prisanek . . . O, resnično — to je Prisanek,« ga je spreletelo, da se je tresel po vsem životu. Še enkrat je pogledal tja k vratom in se prekrižal.

Toda že v naslednjem trenutku se je potuhnil in šinil neslišno pod mizo. Gledal je od tam, kako se je divji človek ustavil sredi izbe. Zaslišal je mrmranje in godrnjanje, in divji človek je cepetnil z nogo ob pod, pa je spregovoril: »Saj pravim — kdo je že zopet stikal po mojem stanovanju? Ha, vprašam?«

Kekec se je ugriznil v ustnice. Po hrbtu pa mu je kar zagomazelo, in noge so se mu pošibile, da ni mogel več

čepeti. Kar sedel je pod mizo in je molčal, molčal. Čakal je, kdaj ga zagleda divji mož in ga potegne izpod mize. A divji mož ga ni zagledal. Stopil je k pogradu in sunil odejo s slame. — »Ni ga, tu ga ni,« je govoril s svojim težkim, bučnim glasom. »Skril se je v sobico, pa leži na postelji. O, ti kavka prebita! Saj pravim . . .«

Mož je šel mimo mize proti ognjišču. Kekcu je postalo vroče ob misli, da zdajle divji mož zasači spečo Tinko. O, to se prestraši uboga Tinkara! Kar jeknila bo in nemara umre od samega strahu, ko zagleda divjega moža . . . Prestrašil se je Kekec te misli, da mu je stopil mrzel znoj na čelo. Ugriznil se je še enkrat v ustnice, da ga je zbolelo. Iz srca mu je izginil hipoma ves strah in ni se več bal divjega moža. Videl je, da je sestra v nevarnosti, in v duši ga je kar zbodlo. Šinil je izpod mize, da se je zadel ob noge divjega moža. Naglo se je zravnal pred njim in mu zastopil pot.

»Tu sem, o, tu sem,« je zasopel. »Kaj želiš od mene, divji mož? Ustrašil sem se te, ko sem te zagledal, pa sem se skril pod mizo . . . A zdaj se te ne bojim več . . . Tu sem, tu sem . . .«

Mož je obstal in se na pol sklonil. Gledal je malega dečka in se čudil. — »Hej, ti si?« je spregovoril potem in se zasmel brkati. »Ti si? Glej, glej! Pa kdo si ti?«

Kekec pa se ni bal prav nič več in je odgovoril: »Mežnarčev Gregec sem. Toda povsod me kličejo samo za

Kekca. Kaj vem zakaj! Še celo mati mi pravi vedno Kekc . . . In iz Kranjske Gore sem doma. Pa sva šla s Tinko, da spremiva Jerico, ki je šla čez gore k teti Nežari. Izgubili smo se v gozdu in zašli. Tinka si je izvinila nogo in prinesel sem jo sem, pa sem jo položil na posteljo. Ponvico mleka sem vam vzel in dva kosa kruha, ker sva bila tako lačna. To vam povem, stric Prisanek, da ne boste hudi in ne bo zamer . . .«

Mož je prekrižal roke na prsih in ga je gledal. Bil je velik, da mu je segal Kekec komaj do pasu. Oblečen je bil v sivo lovsko obleko, ki pa je bila vsa oguljena. Na glavi mu je tičal zelen klobuk, za njim je bilo zataknjeno pero planinskega orla. Bil je velik in močan. A nič divjega ni bilo na njem razen dolge, goste brade in velikih brkov, ki pa vendar niso bili dva vatla dolgi.

»Glej, glej — kaj mi praviš?« je dejal mož in se še vedno smejal. »Znaš pa gobezdati, resnično znaš. Povej mi, kdo ti je tako dobro namazal jeziček? — Kaj misliš, da ti verjamem? Potepuh si in si se priklatil kdove odkod. Čakaj, čakaj, ti pobič! Viš, prišel si pravemu v roke. Jaz ti preženem vse potepuške misli, jaz, pobič! — Čakaj, naj pogledam še tvojo sestrico. Bom videl, kako si je izvinila nogo!«

In mož je stopil korak naprej proti vratom ob ognjišču. A tedaj mu je Kekec vnovič zastavil pot. Dvignil je roke, pa prosil in moledoval: »O, pustite Tinko! Lepo

vas prosim, stric Prisanek, pustite Tinko! Če vas zagleda, umre od samega strahu . . . Lepo vas prosim, stric Prisanek!«

A mož ga je kar odpahnil in prijel za kljuko. Tedaj pa je vzkipelo v Kekcu vse. Kar kri mu je šinila v obraz, in pesti so se mu krčile same od sebe. Niti pomislil ni, kaj dela. Hipoma je skočil na ognjišče in se zaprašil v divjega moža. Z desnico ga je prijel za gosto brado, z levico za dolge brke, pa ga je pričel mikastiti. — »Ti boš strašil našo Tinkaro, ti?« je sopel in govoril. Pa še celo jokal je v svojem razjarjenju. »Pusti jo v miru, ti rečem! Ali jo boš pustil? . . . Nogo si je izvinila uboga Tinkara, in bolelo in skelelo jo je ves dan na vso moč. Zdaj pa jo hočeš še strašiti, da bo umrla od strahu . . . O, ne boš je, ne boš je, ne boš je . . .«

»Ovbe!« je zavpil mož, ker ga je resnično bolelo. »Izpusti, pobič, rečem ti, izpusti!«

A Kekec ni izpustil, ampak ga je mikastil še huje. Možu je bilo naposled zadosti vsega. S svojimi velikimi rokami je zgrabil Kekca okrog pasu, da je deček kar zastokal. Izpustil je brado in brke in zagrabil za roke, ki so ga stisnile tako neusmiljeno. Mož pa ga je postavil trdo na tla, da je kar zacepetal. — »Glej ga no — tega potepuha, glej!« je godrnjal mož in se gladil po bradi in brkih. »Kar šinil mi je v obraz kakor mačka. O, ti potepuh! Čakaj, čakaj. Vzel bom pilo, pa ti popilim kremplje, da ne boš

več praskal. Samo malo počakaj, ti Gregec, ki ti pravijo Kekec. O, samo malo!«

Mož je vzel z mize svečo pa odprl vrata, še preden se mu je mogel Kekec postaviti na pot. Stopil je v sobico in dvignil svečo. Zagledal je malo Tinko, ki je spala na postelji. Tinki je bil obraz ves blede. A vendar se je smehljala lepo in prisrčno. Saj je sanjala, da je zopet doma pri svoji skodelici belega mleka. Mucika stoji pred njo z dvignjenim repkom in lepo mijavka: »Mijav, mijav, Tinka! Dober je mlekec — prav prav!« — Pa Tinka se smehlja, ker je zopet doma in je ne boli več ta grda noga . . . Gledal jo je mož in se ni ganil. Kekec se je priplazil za njim in stopil kraj postelje, da bi branil sestrico. Ustnice je stiskal in njegove oči so bile polne solzá.

»Hm,« je dejal mož, a nič drugega. Obrnil se je, pa je šel iz sobice. Kekec se je še bolj stisnil k postelji, misleč, da je šel divji mož po nož, da zakolje njega in sestrico, pa ju speče za večerjo. A divji mož ni prišel z nožem. Samo debelo odejo je prinesel in jo vrgel na tla. — »Zavij se dobro vanjo in lezi kar na tla,« je rekel z zamolklim glasom. »A jutri se pogovoriva naprej, ti potepuh grdi!«

Mož je zaprl duri in nastala je globoka tišina. V sobici je bilo tako temno, da Kekec ni videl niti roke, ki jo je držal pred očmi. — »Kaj bo zdaj?« je premišljeval sam pri sebi. »O, lepo sem ga zmikastil, da bo pomnil, kdaj je hotel k Tinki, da jo prestraši . . . Pa je rekel, da obra-

čunava jutri. No, noč je še dolga, in lahko se naspim, ker sem resnično tako truden kot še nikoli. Pa naj le poizkusi in naj le pride še enkrat sem v sobico! O, saj ne spim tako trdo, da bi ne slišal ničesar v spanju. Naj le pride, da ga zopet zmikastim . . .«

Kecec se je zavil v debelo odejo in legel pred posteljo na tla. Še nekaj trenutkov je gledal v črno temo in poslušal moža, ki je stokal zunaj v veliki izbi. Potem pa ga je premagal spanec. In Kecec ni slišal in videl ničesar več . . .

8

Jerica je ves dan blodila po črnem gozdu in iskala Kekca in Tinko. Klicala je tako dolgo, da je postala popolnoma hripava in ni mogla več vpiti. Šla je naravnost v tisto smer, od koder so prihajali glasovi Kekčeve piščalke. A zaman je iskala krog in krog. Našla ni niti najmanjšega sledu za bratcem in sestrice. Zato pa je bila vsa obupana. Nase niti mislila ni — o, skoraj je pozabila, da jo je pognala mačeha z doma in da mora čez gore k teti Nežari. Plazila se je med grmovjem in skalami, da je bila že vsa opraskana po obrazu, rokah in nogah. Raztrgala si je bila že vso obleko; a vendar še ni nehala iskati. Plezala je po skalah, ki so ji pregradile tu pa tam pot; trudoma se je plazila preko globokih jarkov, ki jih je bil poln razsežni gozd. Zdelo se ji je, da je pretaknila že vsak kotiček v divjem zagorskem svetu. A Kekca in Tinke nikjer! — In Jerica se je razžalostila. Sedla je na trato, pa si je zakrila obraz z rokami. O, mislila je na mačeho in njeno boleost; mislila je na skrbi, ki tarejo zdaj mačeho, ker Kekca in Tinke že dva dni ni od nikoder. Pa Jerica je dobro vedela, da misli zdaj mačeha, češ, samo Jerica je vsega kriva. Glej, v svoji hudobnosti je malo-

pridna Jerica zvabila Tinko in Kekca v gore, pa ju je pustila tam, da sta zašla kdove kam. Vse to je Jerica storila samo zato, da bi se maščevala, ker so jo zapodili od hiše. Jerica je dobro vedela, da misli mačeha tako grdo o njej. Zato pa jo je bolelo, tako močno bolelo, da je na glas zajokala sredi gozdne trate.

»Oj, Kekec! Oj, Tinka! Zakaj sta mi napravila to, zakaj? Zakaj nista počakala, kakor sem vama naročila? Pa bi vaju bila lepo privedla domov, in bi zdaj ne bilo te žalosti, oj, ne bilo . . .«

Tako je govorila Jerica in jokala. Dolgo dolgo je sedela na trati, pa ni vedela, kaj bi storila. Prepričana je bila, da ne najde Kekca in Tinke nič več. Sam bog ve, kaj se jima je pripetilo, da je nista počakala tam gori na senožeti? Najbrž je vsega kriv samo Kekec, ta nesrečni Kekec, ki je tako nepotrpežljiv in trmast. Na svojo roko je šel s senožeti v gozd in zavedel je tudi Tinko. Na, pa ju išči zdaj, če veš, kam sta šla! — Nemara pa sta našla pravo pot, da sta že doma? Hm, mogoče! Kekec je pač zijalast in neroden; a srečo ima, povsod ima srečo, pa se izmuzne iz vsake nezgode. Kaj, če se mu je tudi zdaj posrečilo in je našel pravo pot? — Jerica se je domislila tega, in odleglo ji je. Obrisala si je oči in vstala. — »Pojdem, naravnost do doma pojdem,« je sklenila sama pri sebi. »Mogoče sta Kekec in Tinka že doma. A če ju ni, povem vsem ljudem, in pojdejo ju iskat.«

Tako je sklenila Jerica. Naglo se je spustila navzdol po črnem gozdu. Slišala je že šumenje gorskega potoka in zato je vedela, da ni več daleč dolinica. In resnično — čez pol ure je že stala kraj proda. Mračilo se je že, in vrhovi belih gorá so že goreli v jasni rdečici. A Jerica se ni bala noči. Sezula si je čevlje, pa je prebredla deroč potok. Nato se je splazila skozi gosto rušje, ki se je širilo onkraj proda daleč gor do belih snežišč. In še preden je legla noč na zagorski svet, je stala Jerica že na poti, ki se je vila skozi rušje.

»Hvala bogu — na poti sem!« se je oddahnila Jerica in je sedla na velik kamen, ki je stal kraj poti. Hotela je počivati, ker je bila zelo trudna in so jo bolele noge. Zvezde so se že užigale po visokem nebu in po ozki gorski dolinici se je vedno bolj temnilo. Jerica je to videla. Zato je naglo vstala in spet je hitela po poti. Krenila je mimo ovinka, pa stopila v gozd. A pot skozi gozd je bila ravna in gladka, da se ni spotaknila niti enkrat vkljub temi. Vse je molčalo po širnem gozdu in mirovalo. A Jerice ni bilo strah. Hitela je samo naprej in veselila se je ob misli, da bo kmalu doma. Drevje se je razdelilo, in Jerici se je zdelo, da je stopila na mehko trato. Vse okrog je zadehtelo v prijetnem vonju, kakor da bi cvetelo tod okrog tisoč in tisoč grmičev rdečega ruševja. Jerica je obstala za trenutek. Nedaleč pred sabo je zagledala svetlo luč, ki je svečila jasno v črno temo.

»Ljudje stanujejo tu,« se je razveselila. »Mogoče so drvarji ali pa pastirji. In mogoče vedo kaj o Kekcu in Tinki. Pojdem v kočo, da jih povprašam.«

Stekla je tik do luči in se ustavila kraj velikega poslopja, ki je črno strmelo v noč. Potrkala je trikrat na razsvetljeno okence. A ker se ji ni oglasil nihče, se je splazila ob zidu do velikih vrat. Odprla jih je, pa stopila v vežo. Ker je bilo v veži temno, je tipala ob zidu, dokler ni prišla do lesenih vrat. Zopet je trikrat potrkala in stopila v razsvetljeno izbo.

Toda vsa začudena je obstala na pragu in se zastrmela v krasno sobo, ki je stala pred njo. Deset velikih luči je gorelo na zlatem lestencu, ki je visel s stropa. In v tej luči se je vsa soba svetila, da je Jerici kar vid jemalo. Vsa krasna oprava se je lesketala, in po vsej sobi je dehtelo, kakor da so svetla tla vsa posajena s pomladnimi mežikeljni . . . Jerica je sklenila roke in ni upala naprej. Še vedno je stala na pragu in strmela s široko odprtimi očmi v krasoto, ki se je bleščala pred njo.

Iz tega strmenja jo je prebudil glas, ki je hipoma spregovoril sredi tišine: »Kdo si in kaj strmiš, in zakaj stojiš na pragu?«

Jerica se je ozrla v tisto stran, od koder je prihajal glas. Zagledala je posteljo, ki je bila pregrnjena s svilnato odejo. Na belem zglavju je počivala ženska glava, in Jerica je natanko videla bele lase, ki so obkrožali tisto gla-

vo. Stopila je dva koraka naprej in spregovorila z boječim glasom: »Mežnarčeva Jerica sem . . . Izgubila sem v gozdu bratca in sestrice. Ves dan sem ju zaman iskala. Pa grem zdaj domov povedat, da sta zašla . . . Ali ju niste nič videli? Hm, da — morala sta tod mimo, če sta šla domov. Pa ste ju morali videti . . . Prosim, povejte mi, če ste ju videli. Tako me skrbi . . .«

Ženska je na pol dvignila glavo in pogledala Jerici naravnost v obraz. In Jerica je vztrepetala, ko je zagledala tiste krasne, mile oči, ki so zrle vanjo. »Oj, povejte mi, če ste ju videli!« je rekla še enkrat in sklenila roke. »Lepo vas prosim — povejte mi!«

»Nisem ju videla,« je odgovorila ženska. »Nisem ju mogla videti, ker ležim že sedem dni. Bolna sem, Jerica, tako zelo bolna! A nimam nikogar, da bi mi postregel. Sama sem in zapuščena . . .«

Ženska je vzdihnila tako bridko, da se je Jerici zasmičila do dna srca. — »Bolni ste, pa nimate nikogar, da bi vam postregel?« se je zavzela in stopila bliže. »O, kako se mi smilite! Kar pri vas bi ostala, pa bi vam stregla, dokler ne okrevate. O, resnično! Hudo mi je, ker vam ne morem pomagati. Pa moram v vas po ljudi, da poiščejo Kekca in Tinko, če nista že prišla domov. Da ni tega, bi kar ostala pri vas in bi vam lepo stregla.«

Ženska se je nasmehnila in jo pogledala še enkrat. — »O, Jerica, kar ostani pri meni!« je rekla z milim, prosečim glasom. »Saj sta tvoj bratec in sestra že davno doma. Le meni verjemi! Pojdi, pojdi na prag! Poglej v nebo, če gori velika zvezda ravno nad goro, ki stoji pred tabo! Pojdi, pojdi pogledat! In pridi kmalu nazaj!«

Jerica se je začudila. A vendar je ubogala in stopila ven na prag. Ozrla se je v nebo in zagledala zvezdo ravno nad goro. Zvezda je bila velika in jasna in svetila je in se lesketala. Jerica jo je videla, pa se je vrnila v sobo. »Videla sem jo — zvezdo sem videla. Jasno gori in je velika, ja, tako velika in krasna!«

»Ali vidiš?« je rekla ženska. »Le meni verjemi, da sta tvoj bratec in tvoja sestra zdrava in na varnem, zakaj kadar se zgodi kakemu človeku nesreča, tista zvezda potemni in ugasne. In jaz vem takoj, da se je zgodila nesreča. Zato pa se danes ni tvojemu bratcu in tvoji sestri pripetilo nič hudega, ker gori zvezda tako jasno. Le meni verjemi, Jerica, in ostani pri meni! Samo toliko časa ostani, da okrevam. Jutri gotovo ozdravim, če mi pomagaš . . . Zato pa ostani, Jerica, lepo te prosim, ostani!«

»Hm,« je pomislila Jerica in sklonila glavo. Če gre zdaj v vas, pride šele pozno do ljudi. In preden jih skliče, bo že davno jutro. Skoraj bolje bi bilo, če ostane čez noč pri tuji ženi in ji postreže. A zarana se napoti domov po ljudi, da poiščejo Kekca in Tinko. A če sta nesrečna otro-

ka prišla domov, pa se tako ne mudi, in zato je najbolje, da ostane tukaj. — Tako je premišljevala Jerica in se je kar hitro odločila. »Bom pa ostala pri vas čez noč!« je rekla in stopila tik postelje. »Veste, da ne boste tako sami, ker ste bolni. Bom pa ostala in vam postregla.«

Ženska se ji je prijazno nasmehnila. — »Dobro dete si, Jerica!« je dejala in jo prijela za roko. »Vzemi stol in sedi sem k postelji!« — Jerica je storila tako, kakor ji je velela ženska. Sedla je na stol in je pričela pripovedovati o nesrečnem Kekcu in o mali Tinki. Pa tudi o svoji mamičici je pripovedovala in o grobu, ki bo zdaj tako zapuščen. Pravila je o mačehi, ki jo je zapodila z doma in jo poslala služiti k teti Nežari onkraj gorá. Pa je postala Jerica zopet žalostna, ko se je domislila vsega tega. Bridko je vzdihnila in si z roko podprla glavo.

»Ne bodi žalostna, Jerica,« jo je tolažila ženska. »Glej, vse bo še dobro. Pomagala ti bom, pa boš videla, da boš zopet vesela. Jaz sama ti poiščem bratca in sestrico. Samo ozdraveti moram, samo ozdraveti . . . Pojdi, Jerica, pa stopi v kuhinjo! Pristavi k ognju lonec, ki je v njem juha. Ko bo gorka, mi jo prinesi. V kuhinji je vsega zadosti. Nič se ne boj in ne sramuj! Kar vzemi, kar ti uga-ja. Saj vem, da si lačna, da komaj stojiš na nogah!«

Resnično — Jerica je bila lačna, da je bila že kar slaba. Potihoma je odšla iz sobe; skozi temno vežo je šla in stopila v razsvetljeno kuhinjo. Na lepem, svetlem ognjišču

je še gorel ogenj. Jerica je priložila še dve polenci in pristavila lonec z juho k ognju. Nato se je radovedno ozr-la krog sebe. Na mizi je stalo vse polno krožnikov; a vsi krožniki so bili polni sladkega peciva. Velik kos pečen-ke je stal tik pred Jerico, in vse po kuhinji je dišalo tako prijetno, da je Jerica šele zdaj začutila, kako je lačna. Noge so se ji pričele kar tresti in zaradi slabosti se je ko-maj držala pokonci. Pa se ni mogla več premagovati. Urezala si je kos mrzle pečenke in belega kruha in pri-čela hlastno jesti.

»Saj mi je rekla, da naj kar vzamem,« si je mislila. »In jaz sem tako lačna! O, saj ji povrnem vse. Lepo ji bom stregla vso noč in niti zaspala ne bom. Dobra ženska je in ima zlato srce . . .«

Ko se je Jerica najedla, se je začela šele prav ogledo-vati po kuhinji. Vedno bolj se je čudila in zavzemala. Vsa kuhinja se je kar lesketala, kakor da bi bila zidana iz samega srebra. Še celó ognjišče se je svetilo in ni bilo na njem niti najmanjšega madeža. Vsa posoda v belih oma-ricah je žarela, in Jerica je bila prepričana, da je vse tisto, kar vidi po omarah, samo zlato. Pa je sklenila v svojem začudenju roke in je strmela. — »Kdo je ta ženska?« se je povprašala. »Morebiti je kraljica, ki se je skrila pred sovražniki sem pod gore? O, morebiti . . . Pa čudno — še nikoli nisem slišala na vasi niti besedice o njej. Čud-

no, čudno . . . Ovbe, da nisem mogla uganiti takoj, ovbe!«

Jerica je tlesknila vsa prestrašena z rokami. Hipoma se je domislila vsega in spoznala, kdo je ženska, ki leži bolna tam v krasni sobi. Kar stresla se je Jerica, ko se je tega tako hipoma domislila. Prestrašila se je, da je kar sedla na stol . . . »To je Škrlatica — to je vila Škrlatica,« je izpregovorila na glas. »O, nihče drug ni tista ženska kot vila Škrlatica. Bel dvorec ima v gaju pod gorami; in v ta dvorec sem prišla jaz nocoj. Resnično sem prišla, pa sem pri vili Škrlatici!«

Deklica je bila prvi trenutek vsa omamljena. Zbala se je vile Škrlatice in najrajši bi bila kar zbežala v noč. Že se je ozrla v bela vrata in je vstala. Tri korake je že napravila proti durim; a takrat je zašumelo nekaj za njo. Preplašena se je okrenila, pa je videla, da juha že vre. In tedaj se je zopet domislila bolne ženske, ki leži zapuščena tam v sobi in ki ji je obljubila, da ji bo stregla vso noč. Pa je premagala Jerica ves svoj strah. Nasmehnila se je in stopila k ognjišču. Juho je vlila v bel krožnik in z mize je vzela zlato žlico. Pa je še enkrat postala in se je še enkrat stresla v svoji plašnosti. Toda že v naslednjem trenutku je odprla pogumno vrata in stopila v sobo.

Ženska se ji je nasmehnila in ji je mignila z roko. A Jerica je povescila glavo. Zrla je v tla, ker se ni upala pogledati vili v obraz. Lepo in varno je postavila na postel-

jo polni krožnik. Ženska pa je pričela srebati gorko juho. A dolgo ni srebala, ker ji je glava zdrknila nazaj na mehko zglavje. — »Ne morem več, Jerica, ne morem več, ker sem vsa slaba!« je zastokala. »O, bolna sem, pa nimam niti zdravil doma. Samo eno zdravilo mi pomaga. A kje je človek, ki bi mi ga prinesel, kje je?«

Jerica je tiho sedela na stolu in še vedno gledala v tla. Ko pa je slišala, da vila stoka tako bridko, je dvignila oči. — »O, gospa, rada vam pomorem, iz srca vam rada pomorem,« je dejala in vstala. »Samo povejte mi, kje imate spravljeno tisto zdravilo. Pojdem, pa vam ga prinesem.«

»Ne moreš, Jerica, nocoj ne moreš,« je odgovorila ženska. »Daleč je tisto zdravilo, visoko na strmi gori. Pot je težka, in ti je ne zmagaš podnevi, kaj šele ponoči! Visoko na skali rastejo trije mežikeljni; dva sta rumena, a zadnji je rdeč. Da bi imela tisti rdeči mežikelj, pa bi ne bila več bolna. Samo da poduham tisti mežikelj, pa sem zdrava . . . A kdo mi ga prinese? Jerica, kdo mi naj ga gre trgat, kdo?«

»Jaz ga pojdem trgat, jaz, gospa!« je rekla Jerica, ki se je v hipu osrčila, ker se ji je bolna ženska vedno bolj smilila. Nič več ni mislila, da leži pred njo vila Škrlatica, in tudi bala se ni več. »Jaz vam prinesem tisti mežikelj. Na goro ga pojdem trgat zarana. Samo za pot mi povejte, gospa!«

»Onkraj rušja, Jerica,« je šepetala bolnica s slabim glasom, »onkraj rušja zagledaš stezo, ki drži naravnost v skale. A v skalah se izgubiš — tam ni več steze. O strmih stenah se moraš plaziti, dokler ne prilezeš do ozke planotice. Potem še dve steni . . . Vrh druge rastejo mežikeljni . . . O, Jerica, ti ne zmoreš te strašne poti, ne zmoreš . . .«

A Jerica se je nasmehnila. — »Poizkusim, gospa,« je rekla. »Pa vem, da najdem mežikeljne. Saj ne bo tako hudo . . . Poizkusim jutri zjutraj in splezam na skale.«

Ženska je še enkrat zamahnila z roko in trudoma dejala: »Ne pojdeš, Jerica, ne pojdeš . . . Glej, zdrzne ti lahko na visoki steni, pa padeš v prepad . . . Ne pojdeš, Jerica . . .«

»A poizkusim vendarle,« je odvrnila Jerica. »Glejte, gospa! Sprejeli ste me v svojo hišo, dali ste mi bogato večerjo in tako prijazni ste z mano. Pa naj bi vam ne bila hvaležna? — O, gospa! Zato pa pojdem trgat mežikeljne. Veste, da vam poplačam vse. Stregla vam bom do jutra. A v jutru se napotim na goro. Samo to mi morate obljubiti, da mi poiščete bratca in sestrice, ko ozdravite. Samo za to vas prosim, gospa!«

Bolnica je prikimala z glavo in trudoma zaprla oči. Jerica se je odmaknila nekoliko od postelje in čakala, da prične bolnica zopet govoriti. A čakala je dolgo. Ko ji je natanko pogledala v obraz, pa je videla, da že spi. Poti-

homa je Jerica vstala in stopila k mizi. Sedla je na stol in se podprla s komolcem ob mizo. Nepremično je gledala na posteljo, da bi takoj videla, če se bolnica prebudi, da bi ji bila pripravljena takoj postreči. In Jerica je premišljala in ugibala. Videla je bolnici naravnost v blede obraz, pa tudi bele lase je videla, ki so obkrožali tisti obraz. In vedela je, da to ni nobena mestna gospa, pa tudi nobena kraljica, ki se je skrila pred sovražniki pod bele gore.

»Škrlatica je, vila Škrlatica je!« je ponavljala sama pri sebi. »Tam v postelji leži vila Škrlatica. Pa se je ne bojim . . . In čemu bi se je bala? Jutri zjutraj pojdem na goro po tisti rdeči mežikelj. Najdem ga, gotovo ga najdem, in vila bo zdrava . . .«

Tako je premišljala Jerica in nepremično gledala na posteljo, kjer je spala vila v težkem snu. Tiste trenutke je pozabila na dom; pa tudi na Kekca in Tinko je pozabila. Samo to je mislila, da leži tam na postelji vila Škrlatica, da ona sama čuva pri vili in ji bo stregla vso noč. A v jutru pojde po zdravilo, da vila ozdravi in se ji prijazno nasmeje.

In Jerica se je dolgo, dolgo smehljala in mislila lepe misli. Vila je spala in se ni zganila niti enkrat. Svetlo so gorele luči na lestencu, da so pričele Jerico ščemeti oči. Zaprla jih je in zadremala nehote. Glava ji je zdrknila na mizo, in Jerica je zaspala . . .

9

Ker nenadoma se je Kekec prebudil in skočil na noge. Samo enkrat je šinil z roko preko zaspanih oči. Ozrl se je na posteljo, pa je videl Tinko še tam. Zato si je oddahnil, in strah mu je izginil iz srca. Saj je mislil v prvem hipu, da se je divji mož ponoči priplazil v sobico, pograbil Tinko in jo pojedel. A Kekec je spal, kar naprej je spal in ni slišal in ni videl ničesar. Zato se je tako prestrašil, ko se je prebudil. No, njegov strah je bil prazen. Tinka je še vedno ležala tam na postelji. Zbudila se je ravnokar in je gledala Kekca, ki si je stresal zaspanec z oči.

»Kaj je, Kekec?« je vprašala Tinka s tihim glasom. »Ali že veš, kje sva?« Ali si govoril sinoči s pastirjem? Veš, jaz sem kar zaspala. Tako sem bila trudna . . . A danes me zopet boli noga. Še huje me drega po členku kakor včeraj. O, kako prideva domov?«

Tinka je pomolila izpod odeje nogo. Kekec se je prestrašil, zakaj noga ni bila več rdeča, ampak višnjeva in tako hudo zatekla. — »Hm,« je odvrnil in si ni znal pomagati v svojih skrbih. »Bom že moral spet namočiti platno v vodo in ti obvezati nogo. — Nesel te bom na

rokah kakor včeraj. Samo če naju divji mož spusti iz hiše?»

Tinka se je začudila, da se je kar dvignila v postelji. — »Divji mož, praviš, Kekec?» je vprašala. »Kaj govoriš o divjem možu? Saj sva pri pastirjih. Ali ni res, Kekec?»

Kekec je sprevidel, da ne sme prikriti sestrici ničesar. Saj je vedel, da divji mož zdaj zdaj stopi v sobico in ga Tinka zagleda. In da bi se ga sestra ne ustrašila preveč, ji mora povedati vse. — »Divji mož, da, divji mož. Prisanek,« je rekel ves nejevoljen in skrčil pest. »Ti misliš, da sva pri pastirjih. Pa se motiš, Tinkara! Pri divjem možu sva, v njegovi hiši sva. Govoril sem sinoči z njim. Premikastil sem ga tako, da bo še dolgo pomnil. Kar ustrašil se me je, ko sem ga zagrabil. In mikastil sem ga, mikastil, da je bilo veselje. Tinka, ali slišiš? Divjega moža sem premikastil sinoči.«

Tinka ga je vsa prestrašena gledala. V svojem strahu je pričela naglo sopsti in sklepati roke. — »Bojim se, Kekec, bojim se,« je zatarnala. »Ali sva res pri divjem možu? Pa ti si ga nabil? O, Kekec, Kekec! Lažeš se . . .«

Kekec je pričel hoditi po izbi gor in dol. Stiskal je pesti in bil je ves razdražen. Naposled se je ustavil pri postelji in pomolil Tinki pest pod nos. — »Ali jo vidiš?» je dejal. »S tole sem ga premikastil, da joj! Zato pa ne javkaj in ne tarnaj! Ali misliš, da ti kaj pomaga? Dokler sem jaz pri tebi, se ne boj ničesar! Najmanj pa še divjega moža.

Če te le grdo pogleda, pa ga zgrabim. Zmikastim ga, kakor sem ga sinoči zmikastil. Ali misliš, da se ga bojim? O, bolj se bojim mucike doma kakor pa divjega moža tukaj . . . Le meni verjemi, pa nikar ne javkaj!»

»Ovbe, ovbe!« je javkala in tarnala Tinka in se vsa skrila pod odejo. A tedaj je nekaj zunaj v izbi zaropotalo. Vrata so se odprla in na pragu se je prikazal Prisanek. — »No, ali sta že pokonci?« je vprašal s svojim bučnim glasom. »Čakam vaju že. Le hitro pridita ven!«

Kecec ga je pogledal izpod čela in mu ni odgovoril ničesar. Sam pri sebi pa si je mislil: »Seveda, ven naj greva, da naju pograbi in zakolje. Seveda, seveda . . . A Kecec je pametnejši kakor divji mož, pa ostane lepo v sobici.« — Tako si je mislil Kecec in se niti ganil ni. Mož pa je stopil v sobico in se ozrl po postelji. Iztegnil je roko, pa je malce odmaknil odejo, da se je prikazal Tinkin prestrašen obrazek.

»Ovbe!« je zavpila Tinka na ves glas. »Kecec, kje si?« — A takrat se je Kecec že zaprašil na posteljo. Z obema rokama je zgrabil Prisanka za gosto brado in ga pričel mikastiti. — »Pusti Tinko! Rečem ti, da jo pusti!« je sope, in oči so se mu kar zalile s solzami. »Pa te spet premikastim kakor sinoči . . . Ali boš pustil Tinko? Ha, ali jo boš pustil?«

Mož se je glasno zasmel in stopil dva koraka od postelje. Tedaj je Kecec izpustil njegovo brado in zdrknil

na tla. Stal je tam pa pihal kakor mačka. Mož ga je gledal in se mu smejal. — »Čuden si ti, Kekec, resnično čuden!« je govoril mož. »Prišel sem te klicati k zajtrku, pa pihaš kakor mucek. Glej, zajtrk stoji na mizi. Kar hitro pridita jest, da se mleko ne shladi.«

Kekec ga je debelo pogledal in se popraskal za desnim ušesom. Glej no — pa je spet napravil neumnost. Mislil si je, da ga hoče divji mož zaklati. Na, pa ga povabi k zajtrku, prav prijazno ga povabi. Pa če je tudi res? — In Kekec se je še enkrat popraskal za ušesom, pa je poškilil za možem, ki je že odšel iz sobice. Resnično — tam na mizi se je kadila velika skleda žgancev. Prav lepo rumeni so bili žganci in dišali so tako prijetno naokrog, da so se Kekcu kar sline pocedile. Saj Kekec je imel rad žgance; najrajši je jedel rumene žgance, zabeljene z debelimi ocvirki.

»Glej no, Tinkara!« je rekel sestrici in mlasknil z jezikom. »Saj je res skuhal zajtrk za naju. Žganci se kadé na mizi in mlekec. Glej no, Tinkara!« — Kekec je še enkrat mlasknil z jezikom in že je stopil čez prag. »Nič se ne bojim divjega moža. Lahko grem k mizi in jem brez skrbi. Saj me je povabil z lepimi besedami . . . Pa kar pojdiva!« je rekel nato in se obrnil k sestrici. »Kar pojdiva jest. Veš, zameriva se mu, če ne greva . . . Kar hitro se napravi, Tinkara!«

A Tinka je jokala in se obotavljala. Siloma jo je Kekec oblekel in kar dvignil jo je in nesel k mizi. Tinka si je zakrila obraz z rokami in se oklenila bratca. In jokala je, na vso moč je jokala, ker jo je bilo strah. Kekec jo je posadil za mizo in ji stisnil leseno žlico v roko. A Tinka ni hotela, resnično ni hotela. Glavo je naslonila na mizo, pa je jokala kar naprej. Kekec jo je pričel zmerjati, a vse ni pomagalo nič, prav nič.

»Jej, Tinka, jej!« ji je prigovarjal tudi Prisanek. A Tinka je jokala, kar naprej je jokala in niti pogledala ni belega mleka. A tedaj je divji mož zažvižgal. In kar hipoma je pritekla v izbo bela, majhna mucka. Lepa je bila in krog vratu je imela privezan rdeč trak. Zamijavkala je in pogledala na mizo. A potem je skočila naravnost Tinki na kolena in še dvakrat mijavknila. Tinka je dvignila glavo in jo pogledala. O, lepa je bila ta mucka, veliko lepša ko njena doma. In Tinka jo je kar pobožala in se nasmehnila. Z rokavom si je obrisala solze z obraza, pa je pričela srebati gorko mleko. Mucka pa se je stiskala k njej in tako prijazno mijavkala, da se je morala Tinka smehljati.

Mož se je namuznil in si pogladil brado, ko je videl, da je Tinka nehala jokati. Kekec pa je videl, kako se divji mož muza, in ves strah mu je izginil iz srca. — »Saj ni hudoben,« je mislil sam pri sebi in z vso slastjo otepal rumene žgančke. »Saj če bi bil hudoben, bi se ne muzal in smejal . . . Hm, nemara sem storil slabo, da sem ga

sinoči in danes premikastil? Zameril sem se mu, pa mi vse povrne.« — In Kekec je pričel kašljati. Pa je položil žlico na mizo; ozrl se je možu naravnost v obraz in rekel: »Glejte, stric Prisanek, glejte! Dvakrat sem vas zmikastil, dvakrat sem vam hudo storil. A vse zaradi tega, ker ste hoteli storiti Tinki hudo . . . No, ne rečem, da ni bilo prav; a tudi ne rečem, da je bilo prav. Saj veste, stric Prisanek. No, saj ste obljubili sinoči, da obračunate danes z mano. Ali ni res, stric Prisanek?«

Mož ga je pogledal, prav grdo ga je pogledal in je odgovoril: »Kekec, ali misliš, da sem pozabil, kar sem ti obljubil? O, ne uide ti kazen. Še danes jo občutiš, počakaj, še danes, ker si bil tako predrzen. Dvakrat si me zmikastil. Zato boš pa služil dva dni pri meni. Moje divje koze mi boš pasel tam gori v skalovju. Ali slišiš, ti potepuh? Divje koze mi boš pasel dva dni. A glej, da ti nobena ne uide, zakaj kolikor koz bo zmanjkalo, toliko dni več mi boš služil. Ali si razumel, potepuh?«

»A? Kaj pravite, stric Prisanek?« se je zavzel Kekec in se je ustrašil. »Divje koze naj vam pasem? O, stric, saj to je nemogoče! Divje koze so hitrejšje kakor blisk in plezajo po skalah kakor mačke . . . Lepo je pasti našo Kezo za Gmajnico, in človeku ni treba delati nič drugega, kakor da leži na trati in piska na piščalko. A divje koze, stric, divje koze! Kako naj jih pasem, ko jih pa ne morem? —

O, stric! Rajši me nabijite, ker sem vas zmikastil. A divjih koz ne grem past — o, resnično ne grem past!«

»Bomo videli!« se je zasmeljal mož in vstal. »Bomo videli, Kekec! Veš, kar lepo te vtaknem v malho, pa te ponesem v gore . . . Bomo videli, ti potepuh!« — nato je stopil k Tinki, ki se je pričela igrati z belo mucko. Pa se je namuznil in ji prijazno rekel: »A Tinka je pridna deklica. Ubožica, pa nožica jo boli. A nič ne maraj, Tinčica! Glej, vzeli bomo iz omare škatlico, iz škatlice belo mazilo, pa namazali bomo nožico. In Tinke ne bo bolelo več, prav nič je ne bo bolelo več.«

Mož je odprl omaro in vzel iz nje belo škatlico. Namočil je v vodo belo platno in stopil k Tinki. — »Pokaži tisto grdo nožico, ki te tako boli,« je rekel. Tinka se je obotavljala, ker se je še vedno bala divjega moža. A noga jo je pričela zopet boleti, da je kar ustnice stiskala. Pa se je domislila, da jo nemara divji mož res ozdravi. Zato mu je pomolila oteklo nogo in si obrazek zakrila z rokami. — »Ovbe!« je rekel mož in pokleknil na tla. »To je pa hudo . . .«

Prijel je Tinko za bolno nogo in jo stisnil, da je deklica zavrnila od bolečine. A mož se ni zmenil za to, ampak je stisnil še enkrat. Nato je umil nogo s platnom in jo namazal z belim mazilom. Skrbno je zavil vse stopalo gor do členka v belo platno, potem pa vprašal: »Ali še boli, Tinčica? Kajne, da ne boli več? O, zdrava bo, kmalu

bo zdrava ta grda noga. Veš, kako lepo boš ležala na posteljici in se ves dan igrala z mucko. Pa ti bo kratek čas.«

Mož je dvignil Tinko in jo nesel v sobico ter jo položil na posteljo. Bela mucka je stekla za njima in skočila kar na posteljo. Mijavkala je tako lepo in dvigala košati rep, da se ji je morala Tinka na glas smejati. Bolečina v nogi je prenehala. In Tinka je vsa vesela božala mucko, ki je skakala po postelji.

Mož se je povrnil v izbo h Kekcu, ki je sedel za mizo in premišljal o veliki kazni, ki mu jo je hotel naložiti stric Prisanek. Hm, pa tudi ni lahka stvar pasti divje koze po skalovju. Kekec je to dobro vedel. Zato pa se je držal tako kisto in si grizel kazalec desne roke. Sam sebi je zatrjeval: »O, ne pojdem past divjih koz, pa naj se postavi stric Prisanek na glavo! Ne pojdem . . . A če me bo hotel prisiliti, se mu zaprašim v obraz in ga zmikastim kakor sinoči in davi. O, naj le poizkusi.«

Toda mož je zgrabil svojo platneno malho ter jo vrgel Kekcu preko ramen. V roko mu je potisnil dolgo palico in osorno rekel: »Alo, potepuh! Čas je že, da greš past. Koze že čakajo, ker bi rade jedle zelišče, dokler je še rosa na njem. Alo, gobezdalo prismuknjeno, zgani se!«

Kekec se je nakremžil in hotel se je obotavljati. A mož ga je kar potisnil skozi vrata. In tedaj je Kekec videl, da ne pomaga nič. Pa tudi na to ni več mislil, da bi premikastil divjega moža. Kar minila ga je vsa upornost, in

naglo je pričel stopati po gorski stezi navkreber. Šla sta skozi rušje in prišla na zeleno planotico, ki je bila krog in krog zagrajena z visokim lesenim plotom. In na tej planotici je ležalo polno divjih koz. Mož je presunljivo zažvižgal na prste, in tedaj so koze skočile na noge. Pričele so se gnesti okrog lesene lese in so bile vse nemirne, ko so zagledale neznanega dečka. Mož je odprl leso, in koze so se usule iz ozke staje. Kakor mačke so jele plezati po strmем skalovju in hitele so više, vedno više. Kekec se je praskal za desnim ušesom, ko je gledal za njimi, in postajalo mu je vroče. — »Kako naj jih pasem, ko pa beže kakor blisk po gori?« je zajavkal. »Do večera izgubim vse in se vrnem sam nazaj. Pa vam bom moral služiti sto let, stric Prisanek!«

»Ne bo tako hudo, kot si misliš,« mu je odvrnil mož in se namuznil. »Potepuh, da si me dvakrat premikastil — o, zato si imel poguma zadosti. Da bi pa le dva dni pasel moje koze, za to pa ti manjka poguma, kaj, ti potepuh malopridni!«

Kekec se je ugriznil v ustnico, odgovoril pa ni nič. Molče je stopal za Prisankom po strmем gramozu, ki je ležal onkraj planotice daleč naokrog tja do samih belih sten. Prišla sta do zmrznjenega snežišča in šla kar naravnost preko njega. Nato sta se začela plaziti po gladkem skalovju za kozami, ki so bile že visoko tam gori. Počasi sta se premikala kvišku, ker sta morala biti pre-

vidna in sta morala paziti, da se ne prevrneta v globok prepad, ki je zijal pod njima. Oprijemala sta se ostrih robov in se tu in tam morala dvigniti kar z rokami, ker jima noge niso našle varne opore. In tako sta visela za trenutek med nebom in zemljo. Da bi se bil odkršil ostri rob, ki sta se zanj držala z rokami, pa bi se bila prevalila naravnost v črno globočino . . . Kekcu je lil znoj z obraza; a bal se ni. Niti z očmi ni trenil, ko se je tu pa tam ozrl v grozni prepad pod sabo. Enkrat pa je še celo zavriskal, ko je zagledal pred sabo veliko, belo planiko. Utrgal jo je in si jo zataknil za klobuk poleg petelinjega peresa.

»Glej ga no!« se mu je namuznil Prisanek. »Kaj se ne kisaš več? Pa kdo te je naučil, da znaš tako lepo vriskati? Mislil sem, da se znaš samo širokoustiti in togotiti. No, zdaj pa vidim, da znaš tudi vriskati.«

Kekec je postal na ozki polici in se ozrl na moža, ki je stal nad njim. — »Stric Prisanek!« je rekel. »Kdaj sem se širokoustil pred vami? Povejte mi, kdaj sem se togotil? Saj vam nisem hotel storiti nikoli nič žalega. Zakaj niste pustili Tinkare pri miru? O, nikdar bi vas ne bil premikastil, če bi bili pustili Tinkaro pri miru. Pa tudi te zame-re bi ne bilo, in tudi meni bi ne bilo zdaj treba, da pasem divje koze. Resnično, ne bilo bi treba.«

»O, glej ga no!« je dejal Prisanek še enkrat in se zasmel na glas. Pa sta se plazila spet naprej. Stena ni bila

več tako huda, zakaj dvignila sta se do široke police in sta šla po njej, dokler nista dospela do ozkega žleba. Po njem pa sta splezala do široke planote, ki se je raztezala od stene do stene. Vsa planota je bila pokrita z belim snegom, ki se je srebrno lesketal v sončnih žarkih. Le tam po obronkih je tu pa tam zelenelo ubožno zelišče med kamenjem, in tam se je že pasla čreda divjih koz.

»No, tu sva na kraju najine poti,« je rekel Prisanek. »Vidiš divje koze, ki so razkropljene po planoti? Le dobro pazi nanje in glej, da ti nobene ne zmanjka! Saj veš, kaj pomeni zate vsaka koza . . . Kosilo imaš v torbi. Večerjat pa že prideš domov. Ko bo sonce začelo zahajati za vrhove gorá, zažvižgaj trikrat na prste. Koze te bodo razumele, pa pojdejo same nazaj v stajo. Še enkrat ti rečem, Kekec: pazi na koze in mi privedi vse nazaj! Natančno jih imam seštete. Ravno sto jih je . . .«

»Stric Prisanek, ali mislite, da še nisem nikoli pasel?« je odvrnil Kekec. »Zakaj mi naštevate vse tako? Tri leta že pasem našo Kezo za Gmajnico. Pa rečem vam, da v teh treh letih niti kihnila ni zaradi mene . . . Ker pa že moram pasti divje koze, jih bom tudi pošteno pasel . . . Samo eno mi morate obljubiti, stric Prisanek. Pustite Tinkaro pri miru, ker ona se rada joče za vsako stvar. Pa boji se vas. Zato jo pustite pri miru. Zvečer mi Tinka vse pove. In potem se spet lahko kaj zgodi med nama kakor sinoči in davi. Na, pa bo zopet zamera . . .«

Mož se je zakrohotal, da so se mu dolgi brki kar tresli. Potrepljal je Kekca po rami in mu je dejal: »Ne boj se, Kekec! Tinkari ne skrivim niti lasu na glavi. Tinkara je pridna deklica. A ti si potepuh, ti, Kekec! Le glej, da te ne pograbim enkrat prav pošteno. Potem boš pa zaman iskal po glavi, kjer so ti rasli nekoč lasje. Le glej, Kekec!«

»Hm,« si je rekel Kekec in gledal za možem, ki je prišel plezati po žlebu navzdol. Kar naenkrat mu je izginil onkraj široke police izpred oči. Kekec se je oddahnil, ko je bil sam. Napotil se je preko širokega snežišča, ki je bilo trdo kakor kamen. Škripalo je pod nakovanimi čevlji, da se je Kekca kar polastila srčna radost. Onkraj snežišča je sedel na visoko skalo. Prijetno ga je ogrevalo sonce, in Kekec je gledal po divjih kozah, ki so se mirno pasle po skalnatih obronkih. — »Hej, saj ne bo sile!« se je razveselil. »Lepo bom sedel tu na skali in gledal, kako se pasejo koze. Še jutri bom sedel; a pojutrišnjem bom že doma . . . Hihi, to bo gledala Keza, ko stopim pred njo. Od skrbi bo nemara te dni izgubila še celo rogove. Pa naj jih! Saj jih tako ne rabi . . .«

Kekec se je zasmel, ko se je domislil Keze. A v tistem trenutku je poskočila za skalo divja koza. Na vso sapo je zdirjala preko snežišča in izginila med sivim skalovjem. — »Ovbe!« je zavpil Kekec. »Ali slišiš, koza? Kam bežiš? Ali mi greš hitro nazaj? — Ovbe, ali slišiš, prebita kozja stvar?«

A koza ga ni poslušala. Kekec je stekel po snegu in obstal pred visoko, strmo steno, kamor bi se ne mogel splaziti živ človek. — »Ali slišiš, koza prebita?« je vpil tja gor. A koza se ni vrnila, pa najsi je vpil še tako na glas. Le enkrat je počilo nekaj visoko tam gori v skalovju, in trije kamenčki so se prikotalili dol na sneg.

»Ušla mi je, pa je ne bo več nazaj,« je zatarnal Kekec, ko se je vrnil na svojo skalo. »Na, en dan več bom moral pasti to divjo zverjad . . . Ti preklicana stvar! Kako bi napravil, da bi mi prišla nazaj? Saj bi jo šel iskat. A kje naj jo najdem, ko se mi lahko skrije za vsako skalico . . . Saj pravim — ta prebita kozja stvar! Da mi more napraviti toliko skrbi in bridkosti!«

In Kekec je še dolgo javkal in tarnal. Praskal se je za desnim ušesom in zmerjal divjo kozo, ki se je pasla že nekje visoko pod snežnim vrhom visoke gore . . .

10

Dolgo bi še bil Kekec javkal na svoji skali, da se ni hipoma ozrl tja v zeleno dolinico. Gledal je in gledal, a koče divjega moža ni mogel zagledati nikjer. Videl je beli prod, pa tudi gorski potok je videl in slišal je celo njegovo šumenje. A domovanja divjega moža ni bilo. Samo kamnit zid je videl, in tisti zid je segal od proda pa do samih strmih sten skalnate gore. Zid je bil visok, in Kekec je bil prepričan, da bi ga ne mogel nikdar preplezati. Pa se je Kekec čudil in ugibal, čemu vse to. In ugibal je, kje pač stoji kamnita koča. Pa naj je ugibal in gledal še tako, koče vendarle ni videl nikjer. — Naposled se je naveličal ugibanja in iskanja. Pogled mu je hitel preko zelenih gozdov in obvisel mu je na polju, ki se je širilo onkraj gozdov. In kar hipoma je Kekec zavriskal in pričel vihteti svoj klobuček, zakaj tam sredi polja je zagledal domačo vasico. Bele hišice je videl; sredi njih pa se je dvigal rjavi zvonik farne cerkve. Kekec je kar poskočil in strmel je in vriskal. Glej, saj ni daleč od doma. O, samo dobro uro hodá, pa je doma pri materi in Kezi. A kaj pomaga vse to, ko pa mora služiti pri divjem možu, ki ga

ne izpusti zlepa. Še tri dni mora služiti in še tri dni ne more domov.

Kekec je postal žalosten, da je povесil glavo. Iz žepa je privlekel svojo ljubo piščalko, da bi si zapiskal v svoji žalosti. A pri tem se je ozrl na sosedne snežnike, ki so se dvigali strašno visoko proti nebu. Videl je bele, navpične stene, ki so se svetile v sončnih žarkih; videl je grozne prepade, ki so zijali pod tistimi stenami, in mraz ga je stresel že ob misli na nevarnosti, ki prežé na človeka na tistem strašnem skalovju.

»Kaj ni ta gora Škrlatica?« je dejal Kekec in še vedno strmел na tiste pečine, ki so se dotikale naravnost modrega neba. »Resnično — to je Škrlatica, in na Škrlatico ni še nihče priplezal. O, in kako tudi? Niti jaz bi si ne upal, niti jaz, ki se ne bojim divjega moža Prisanka. In tam doli je log, zeleni log vile Škrlatice. Kaj, če bi jo poklical, da mi da cekin? Za cekin pa si kupim citre. In sviral bom, od jutra do mraka bom sviral . . . Kaj, če bi jo res poklical?«

In Kekec se ni dolgo pomišljal. Že je vtaknil piščalko v usta in že je hotel zapiskati. A tedaj je še enkrat pogledal na strašne stene visoke Škrlatice in vzel piščalko iz ust. Pa se je začudil, na glas se je začudil. Zagledal je tam na ozki planotici, pokriti z belim snegom, nekaj črnega, ki se je plazilo po gladki, navpični steni. — »Je to divja koza kali?« je pomislil Kekec in pogledal še natanč-

neje na divjo Škrlatico. In tedaj je spoznal, da se tam ne plazi divja koza, ampak človek. — »Ovbe!« je spregovoril Kekec na glas. »Pa kdo se plazi tam gori? Kdo je tako pogumen? Ovbe! Omahnili bo, pa se bo prekotalil v globočino!«

A človek tam gori se je plazil naprej. Iz daljave se niti razločevalo ni, ali je velik ali majhen. Samo to se je videlo, da je človek. Počasi počasi se je plazil po steni in se je tu pa tam ustavil, kakor da bi se hotel oddahniti in spočiti od truda in napa. A potem je plezal spet dalje, počasi počasi kakor polž.

Kekcu so se naježili lasje na glavi, ko je gledal to vratolomno plezanje. »Prekotali se, resnično se prekotali,« je ponavljaj vedno in vedno v svojem strahu. »O, ti tepec, ki plezaš po Škrlatici! kaj ne veš, da še nihče ni prišel do vrha? Prekotališ se, prekotališ . . .«

Človek tam na Škrlatici je ravno preplezal steno. Obstal je za trenutek na visočini, potem pa hipoma izginil. — »Ha, kaj se je prekotalil?« je vprašal Kekec, in mraz ga je stresel. Še natančneje je pogledal v skalovje, a tedaj je spet zagledal človeka, ki se je že plazil po drugi steni. To pa je razjezilo Kekca tako, da je kar pesti stisnil in zavpil: »Ali mi greš nazaj, tepec? Kaj se plaziš tam gori? Ali ne vidiš, da se prekotališ? O, tepec, ki hočeš na Škrlatico, kamor si ne upa niti Kekec, ki je dvakrat premikastil divjega moža Prisanka . . . Ali mi greš nazaj!«

A človek tam gori ga ni mogel slišati, ker je bil preda-leč in previsoko. Zdaj je Kekec videl, da se tisti tepec ne premika več počasi, ampak naglo naglo, kakor da bi se mu mudilo. Kar zagomazelo mu je po hrbtu in nič več ni mogel gledati tistega drznega plezanja. Obrnil se je stran in si z rokami zakril oči . . . Ko se je nekoliko pomiril, se je spet ozrl tja gori na Škrlatico. Zagledal je človeka že vrhu stene. Mirno je stal tam, kakor da bi počival po truda polnem potu. A že se je obrnil in pričel plezati navzdol.

»Ha, kaj ti nisem rekel, da ne prideš nikamor?« je zavpil Kekec in se oddahnil. »O, nihče ne pride na Škrlatico, nihče! Samo Kekec bo prišel nekega dne, samo Kekec, ko doraste in bo močan kakor divji mož Prisanek . . . Le hitro nazaj, ti tepec, in pazi, da se ne prekotališ!«

Kekec je skočil s skale in zavriskal. A tedaj je zabrlizgnila nedaleč tam na obronku divja koza in se zaprašila preko snežišča. — »O, joj!« je zavpil Kekec in pričel teči za njo. A divja koza je bežala kakor blisk. Hitela je po skalovju in hipoma je izginila med razpokami. Ves upehan je obstal Kekec onkraj snežišča in gledal po skalah. A divje koze ni videl več. Pa je začel spet javkati in stikati. Z lepimi besedami je klical kozo nazaj. A koza ga ni poslušala, pa tudi vrnila se ni. — »Dve sta mi že ušli,« je javkal Kekec, ko se je vračal k svoji skali. »Dva dni več bom moral služiti divjemu možu. Bog ve, koliko mi jih

še uide danes? In jutri in pojutrišnjem . . . O, nikoli ne bo konca moje službe, o, nikoli!»

Ves obupan je sedel na skalo in se nakremžil. A tedaj se je domislil človeka, ki je bil lezel na Škrlatico. Ozrl se je na divje pečine in zagledal človeka, ki se je plazil že globoko doli pod planotico. Kar nenadoma mu je izginil izpred oči, zakaj splazil se je bil v globok žleb, ki se je vil med skalovjem prav dol do zelenega rušja. — »O, ni se prekotalil!» se je zasmel Kekec, ker je bil vesel, da se ni zgodila nesreča. »Še o pravem času je slišal moj glas, pa se je vrnil. Kaj hoče na Škrlatici? Saj ne pride do vrha, nihče ne pride do vrha. Samo Kekec lahko pride, samo Kekec, ki je že dvakrat premikastil divjega moža Prisanka. Pa mora pasti zaradi tega divje koze, te preklicane koze, ki bi jih najraje podavil!»

Kekec se je vnovič zasmel in pogledal na Škrlatico. Še enkrat je zagledal predrznega človeka. Ravno kar je priplezal iz globokega žleba. Toda hipoma je izginil med gostim rušjem, in Kekec ga ni videl več.

Kekec se je zleknil po skali. Prijetno ga je ogrevalo sonce, ki se je smejalo z modrega neba. Smrtna tišina je vladala med divjim skalovjem. Slišalo se je samo prita-jeno šumenje gorskega potoka, ki je tekel tam doli med kamnitim prodom. Kekec se je sončil kakor martinček. V ustih mu je tičala njegova lepa piščalka, in Kekec je

piskal. Svoje najlepše pesmi je piskal, pa je pozabil na divjega moža in na svojo težko službo . . .

Tam doli pod Škrlatico pa je tekla skozi rušje deklica. Na vso sapo je hitela proti zelenemu logu. V roki je držala velik rdeč mežikelj. Tu in tam ga je pogledala in se nasmehnila. — »Pa sem ga le utrgala!« si je rekla. »O, huda je bila pot preko tistih groznih skal! A vendarle sem prišla do mežikeljna in ga utrgala. Zdaj bo vila ozdravela . . .«

Bila je Jerica, ki jo je videl Kekec na Škrlatici. V ranem jutru je zapustila vilin dvorec, pa je splezala na goro. Strašne so bile skale in prepadi tako grozni! A Jerica jih je premagala in se ni bala. Kadar se je pričela tresti nad strmim prepadom, se je spomnila svoje mamice. In minil jo je strah in nič več se ni tresla. Tako je našla visoko tam gori na mrzli steni rdeči mežikelj, in zdaj ga nese bolni vili, ki jo gotovo že težko čaka.

Še hitreje je tekla skozi rušje. Stopila je v hladni log, kjer je prepevalo tisoč in tisoč glasnih ptičev. Iz za zele-
nja se je zasvetil beli dvorec, in Jerica je stekla preko žive trate. Stopila je v vežo in prišla vsa zasopla in znojna v sobo, kjer je na beli postelji ležala bolna vila Škrlatica.

»Našla sem ga in sem ga utrgala,« je zasopla Jerica in dvignila roko z rdečim mežikeljnom. »Ali ga vidite, gospa? . . . Prinesla sem ga . . .«

Vila se je dvignila v postelji in se nasmehnila. S tresočo roko je prijela rdeči mežikelj in ga pritisnila k ustom. Kri ji je šinila v blede obraz. Beli lasje so se zasvetili in postali so zlati. Jerica jo je gledala in strmela. Glej, saj ni videla več postarane gospe, ampak mlado deklico, ki se ji je smehljala, o, tako lepo smehljala! In čudila se je Jerica, tako dolgo čudila, dokler je ni poslala Škrlatica v kuhinjo po vodo. Ko pa se je vrnila, je zagledala vilo že popolnoma zdravo. Stala je pri oknu. Oblečena je bila v belo obleko in na glavi je nosila šapelj, ki je bil zlat in se je svetil. Vila je bila tako lepa, da je Jerica kar obstala in sklenila roke.

A vila je stopila k njej. Prijela jo je za roke in jo odvedla k mizi. Sedla je na mehki stol in privila deklico k sebi. Poljubila jo je na lice in gladila jo je po razmršenih laseh. — »Zlato dete si ti, Jerica!« je govorila vila. »O, kako naj se ti zahvalim za to, da si mi prinesla zdravila in si tvegala svoje mlado življenje?«

Jerica se je še tresla od navora, ki ga je prebila na strmi gori. Trudna je bila, da se je še komaj držala pokonci. A vendar se je še premagovala. — »Saj ni bilo hudo, saj ni bilo hudo,« je odgovarjala. »Kaj tisto! Samo če najdem spet Kekca in Tinko, pa bom zadovoljna . . . Saj ste mi obljubili sinoči, da ju poiščete. Tega vas prosim tudi danes. Mačeha se bo žalostila in obupovala. A mačeha je ubožica, ker je bolna . . .«

»Poiskala bom Kekca in Tinko,« je odvrnila Škrlatica. »Le bodi brez skrbi!« Še danes ju poiščem in ti povem. Nemara sta že doma pri materi.«

Jerica je še slišala te besede. A potem se je pričela tresti tako, da ni mogla več stati na nogah. Pred očmi se ji je naredila tema. A še se je hotela premagovati. Z rokami je zakrilila, da bi se oprijela mize. A bila je preslaba in zdrknila je na tla. In tedaj so jo zapustile vse moči. Oči je zaprla, pa ni vedela več, kaj se godi okrog nje.

Vila se je sklonila k njej in jo rahlo dvignila. Sedaj šele je zapazila, kako je dekličina obleka vsa raztrgana in roke vse razpraskane in krvave. Pa se je vila bridko nasmehnila. Še enkrat je poljubila Jerico na rdeči, od sonca ves ožgani obraz in jo ponesla v sosedno sobo. Tam jo je slekla in jo položila na belo, mehko posteljo. Pogrnila jo je z lepo odejo in sedla kraj postelje na stol.

In Jerica je spala, dolgo je spala in se ni prebudila niti enkrat . . . Ko je odprla oči, je pričela vsa začudena gledati okrog sebe. Bila je sama v sobi. Globoka tišina je vladala krog in krog. Čulo se je samo pritajeno petje ptičev, ki so prepevali zunaj po samotnem gorskem logu. In Jerica se je čudila in v prvem trenutku niti vedela ni, kje pravzaprav biva. Toda polagoma se je domislila vsega. In tedaj jo je bilo sram, da ji je postalo slabo. Sram jo je bilo pred vilo, zato je skočila s postelje in se naglo oprabila. Oblekla si je svojo raztrgano obleko in svoje

težke okovane čevlje. Sedla je na stol in čakala, ker se ni upala iz sobe. Samo enkrat je stopila tja k oknu, da bi videla, če še sije sonce. Odgrnila je težko zaveso, pa je videla, da se sonce že bliža visokim goram. Nato je spet sedla in čakala. Spanje ji je bilo povrnilo vse moči, in Jerica se je čutila čilo in zdravo.

Toda ni čakala dolgo. Hipoma so se neslišno odprla vrata in v sobo je stopila Škrlatica. Nasmehnila se je deklici, ko jo je zagledala že pokonci. »O, ali si že vstala?« je govorila Škrlatica. »Glej, glej — kako hitro si vstala!«

Jerica je povесila glavo in postala je vsa rdeča. A Škrlatica je že stopila k njej in jo pričela božati po licih. — »Le nikar se me ne boj!« ji je govorila in se prijazno smehljala. »Nisi se me bala, ko sem ležala bolna na postelji. Zato se me pa tudi zdrave ni treba bati. Saj nisem hudobna. Še nikomur nisem storila nič žalega. Ali pa tudi veš, kdo sem jaz? Ali veš, Jerica?«

Deklica je dvignila glavo in ji je pogledala v krasni obraz. »Škrlatica ste, gospa, vila Škrlatica ste,« je odgovorila tiho in spet povесila glavo. A tedaj jo je vila Škrlatica dvignila, kar na roke jo je dvignila in jo poljubila. — »Da, vila Škrlatica sem,« je rekla. »Pa zato se me nikar ne boj! Veš, jaz sem tvoja prijateljica. Vsekdar ti bom hvaležna, ker si mi pomagala v bridki sili in tvegala za me življenje. Ali se me bojiš, Jerica? Povej mi lepo, ali se me bojiš?«

Jerica se je nasmejala. — »O, ne bojim se vas, resnično se vas ne bojim,« je odgovorila. »Saj vas imam rada . . . Če hočete, grem še enkrat na visoko goro po mežikeljne . . .«

»O, tega ne bo treba več,« je rekla vila in jo postavila nazaj na tla. »Veš, jaz zbolim samo vsakih sto let enkrat in sem potem bolna vse leto, če mi dobra duša ne prinese tistega rdečega mežikeljna s skal. Zdaj bom spet zdrava in vesela dolgih sto let. Zato mi ni treba več tistega mežikeljna.«

In vila je prišla Jerico za roko. Odvedla jo je v drugo sobo, kjer jo je umila z mrzlo vodo. Lepo jo je počesala in jo oblekla v belo obleko, ki jo je vzela iz velike omare. Obula jo je v bele žametne čevljičke in ji zavezala dolge lase s svileno pentljo. Jerica se je kar tresla od radosti, da ima novo, lepo obleko. Obrazek ji je kar žarel, pa tudi sram jo je bilo, ker ni imela še nikoli take obleke. Niti v ogledalo se ni upala pogledati, ko ji je vila velela, naj pogleda, kako je lepa. Naposled pa se je vendarle pogledala. Pa se je začudila, da je kar roke sklenila. Videla se je v velikem ogledalu, od nog do glave se je videla, pa skoraj sama sebe ni mogla spoznati. Oj, bila je lepa, da se je sramovala sama sebe. Zato je povescila oči. Bila je vsa rdeča in se ni upala več pogledati v ogledalo.

Škrlatica se ji je smejala in ji ravnala zlate lase. — »Ali vidiš, Jerica?« je govorila Škrlatica. »Ali vidiš? Pa si zdaj lepa, o, še lepša kakor jaz. Da bi te videla zdaj mačeha, pa bi te ne spodila več od doma. Ne upala bi se, Jerica, prav res bi se ne upala.«

Nato jo je odvedla v veliko izbo; sredi nje je bila miza pogrnjena z rdečim prtom. Miza je bila polna najslajših jedi, da se je kar šibila. Škrlatica je posadila Jerico kraj sebe za mizo in pričeli sta jesti tiste sladke in dobre jedi. Vila je mnogo mnogo pripovedovala med jedjo. Pa tudi o Kekcu in Tinki je pripovedovala. Popoldne ju je iskala krog po gozdu in našla njune sledove, ki so držali naravnost do kamnite hiše divjega moža Prisanka. A ker ima mož svojo domačijo ograjeno z visokim zidom, preko katerega ne more nihče, ni mogla k njemu. Poklicala ga je k zidu, in mož ji je povedal, da sta Kekec in Tinka v njegovi hiši.

»Ovbe!« je zaklicala Jerica in se prestrašila, da ji je padla žlica iz roke. »Pojedel ju bo divji mož, Kekca in Tinko bo pojedel . . . O, pomagajte, gospa! Lepo vas prosim, pomagajte!«

»Ne boj se, Jerica!« jo je tolažila Škrlatica. »Saj Prisane ne stori nič žalega Kekcu in Tinki. Lepo ju bo gostil nekaj dni. Potem pa ju izpusti domov. Le verjemi mi, Jerica! Saj poznam Prisanka in vem, da ne stori nikomur nič žalega. Čuden mož je in vedno godrnja. Vsako leto

podre na enem kraju svoje zidovje. Kdor pride tisti dan v njegovo hišo, se mu godi dobro. Ravno včeraj je podrl zidovje, a danes ga je že spet zgradil. In ravno včeraj sta zašla Kekec in Tinka k njemu. Zato pa se jima bo dobro godilo.«

Jerica ji je verjela in se potolažila. Škrlatica pa je še pripovedovala o divjem možu Prisanku. Da, čuden mož je in tako močan, da z eno roko izruje najvišjo bukev. V lepem prijateljstvu sta živela nekoč Prisanek in Škrlatica. Vila je vedno in vedno hodila tja v dolino, pa je pomagala ljudem, ki so jo klicali v svojih stiskah in potrebah. Vse jim je storila; pomagala jim je na polju in doma; pomagala je ubožnim in bolnim. A to je jezilo divjega moža. Vedno in vedno ji je govoril, da jo ljudje izkoriščajo in jo kličejo na pomoč tudi tedaj, ko bi jim ne bilo treba. A za hrbtom se ji posmehujejo, ker je tako milosrčna in dobra. In ljudje naposled niso hoteli več delati. Potuhnili so se, pa so poklicali k vsakemu delu vilo Škrlatico. V svoji milosrčnosti je bila vila tako kratkovidna, da ni opazila tega. Pa je napravila ljudem vse . . . To je divjega moža Prisanka tako razjezilo, da je prihrumel v svoji jezi k njej. Vse ji je povedal, vse o potuhnjenih ljudeh, ki se norčujejo iz nje. A vila mu ni verjela in se mu je smejala . . . Pa je udaril Prisanek z nogo ob tla, pa je rekel: »Ker si taka in ker si slepa, pa ti odpovedujem prijateljstvo. O, vila Škrlatica! Visok zid postavim med tvo-

jo in svojo lastjo, in preko tega zidu ne pride nihče. Niti ti, vila Škrlatica! Kadar pride živa stvar skozi ta zid, takrat pridem k tebi. A prej gotovo ne, ker si tako lahko-verna in slepa!« — Še enkrat je mož udaril z nogo ob tla, potem pa je razjarjen in jezen odšel. In še tisti dan je ogradil svoje domovanje z visokim zidom.

Vila Škrlatica ga ni več videla. Pa tudi njej so se tiste dni odprle oči in je spoznavala, kako so jo zlorabljali ljudje. Silna jeza jo je navdala, in tisti dan je prisegla, da ne pomaga živemu človeku več. Zaprla se je v svoj dvorec in nič več ni hodila v dolino. Pa so jo klicali ljudje: »O, pridi, vila Škrlatica! V sili smo in potrebi. Pomagaj nam!« — A Škrlatica jih ni slišala in od tistega dne ni pomagala nikomur več. Niti onemu, ki je bil v resnični potrebi. Tu in tam je stopila k visokemu zidu in je zaklicala: »Oj, pridi, Prisanek! Zdaj lahko podreš svoj zid, ker ne maram več pomagati ljudem. Hudobni so in za norca so me imeli. Oj, Prisanek! Ali slišiš?« — A Prisanek je samo godrnjal za zidom. — »Ni prišla živa stvar skozi zid. Hodi, Škrlatica, in me pusti pri miru!« — Tako je zavpil divji mož Prisanek in odšel v svojo kočo.

Tudi danes je bila pri zidu in je poklicala Prisanka. — »Oj, Prisanek!« je zaklicala. »Mežnarčev Kecec in Tinka sta pri tebi. Iskala sem ju po gozdu in sem našla sled, ki drži naravnost v tvojo hišo. Oj, Prisanek! Izpusti ju,

ker ju išče sestrice, ki je resnično dobra deklica. Ali slišiš? — Oj, Prisanek! Izpusti ju, pa ju izroči meni!»

»Hm, kaj kričiš spet?« je zagodrnjal mož onkraj zidovja. »Daj mi že enkrat mir! Da, pri meni sta Kekec in Tinka. Izpustim ju, kadar se meni zljubi . . . Ni še šla živa stvar skozi moj zid. Zato nočem imeti opravka s tabo, vila Škrlatica!« — Mož je zagodrnjal še nekaj, potem pa je odšel v svoje domovanje . . .

To in še mnogo drugega je vila Škrlatica pripovedovala Jerici. In Jerica jo je poslušala in se čudila. Pa jo je skrbelo, kaj bo s Kekcem in z malo Tinko. O, za Kekca se ni bala. Prepričana je bila, da Kekec ni žalosten in potrten. Hm, nemara sedi lepo v hiši divjega moža in pisika na piščalko svoje najlepše pesmi. Pa še mar mu ni divjega moža, ki godrnja tam za mizo in ga grdo gleda. Za Kekca se Jerica ni bala; bala se je samo za ubogo Tinko. Gotovo joče in izteza svoje male ročice . . . Tako je mislila Jerica in je bridko vzdihnila.

Škrlatica jo je pogledala, pa je vedela, zakaj Jerica vzdihuje. — »Pojdiva!« je rekla po jedi. »Grega v zeleni gaj in od tam do zidovja, ki obdaja Prisankovo domovanje. Pokažem ti vse, in nemara se mi zdaj posreči, da omečim divjega moža.«

In sta šli. Po lepi poti sta šli, po mehkem mahu skozi senčnati log. Sonce je stalo tik nad belimi snežniki, in njegovi zadnji žarki so poljubljali tiho zagorsko dolinico. Od

vsepovsod so se oglašali ptiči in peli svojo veselo večernico. Lahek veter je pošumeval med zelenim listjem, da je drhtelo in pelo s tihim glasom. Prijeten, sladak vonj se je razlival po vsem logu. Saj so rasli na vsaki trati gosti grmi rdečega resja, in ob potu so bili vsepovsod nasajeni gorski nageljni in so dehteli, dehteli . . .

Škrlatica in Jerica sta molčali vso pot. Iz loga sta prišli na beli prod in do šumečega gorskega potoka, ki se je penil med kamenjem in skalovjem. Prek ozke brvi sta šli čez potok in zavili v gosto rušje, ki se je širilo onkraj proda prav do snežišča pod belimi stenami. In kar hipoma sta stali pred visokim kamnitim zidom in nista mogli naprej.

»Ali vidiš?« je spregovorila vila Škrlatica. »To je Prisankov zid, in preko tega zida ne pride nihče. Niti jaz, ki sem vila. Onkraj tega zida stoji Prisankovo domovanje. Tam sta Kekec in Tinka . . . Še enkrat pokličem Prisanka in ga poprosim za tvojega bratca in sestrico. Toda ti ne smeš ostati tukaj, zakaj Prisaneč takoj zavoha človeka, pa ga ne bo, in naj kličem še tako.«

Jerica se je molče odstranila. Šla je ob zidu daleč daleč. Šele tam ob snežišču se je ustavila. Sedla je na kamen pa mislila na Kekca in Tinko. Na mačeho je mislila, ki zdaj doma zdihuje in joče za izgubljenimi otroki. In Jerici je postalo v srcu hudo, tako hudo, da so ji gorke solze stopile v oči. O, kako naj reši Kekca in Tinko?

Kako naj ju privede domov in kako naj razveseli ubogo mačeho? O, kako? Ko pa niti vila Škrlatica ne more pomagati?

Jerica je vzdihnila in povabila glavo. A hipoma je vstala, pa je jela poslušati. Preko visokega zidu so se oglasili neki čudni glasovi. In ti glasovi so postajali vedno razločnejši in so se vedno bolj bližali. Že je razločila piskanje piščalke. Že je spoznala veseli glas, ki je prepeval radostno pesem:

*»Pastirček na gore gre,
poje gredé,
vriska po gorah tam:
holadijeé . . .«*

»Kekec!« je zavpila Jerica na ves glas. »Ali me slišiš, oj, Kekec?« — Glas onkraj zida je utihnil, toda samo za trenutek; zakaj že v naslednjem hipu je Kekec zavpil preko zidu. »Ho-ho — slišim, slišim . . . Pa kdo me kliče?«

»Jerica sem, Jerica!« je odgovorila deklica vsa vesela. »Kako se ti godi, Kekec? Kaj dela Tinka? Povej mi brž, Kekec, povej mi brž!«

Kekec se je zasmejal onkraj zida. »Kako se mi godi? I, nu, divje koze pasem pri Prisanku. A divje koze so zverjad, ti rečem, Jerica! O, naša Keza je res prav pohlevna stvar. Nikoli več je ne bom zmerjal, nikoli več . . . Tri koze so mi ušle danes, samo bog ve kam. Pa bom moral

služiti Prisanku pet dni. Dva zato, ker sem ga dvakrat prav hudo premikastil; tri zato, ker sem mu izgubil tri kože . . . O, to bo robantil v hiši! Pa se ga ne bojim, naká, ne bojim se ga. Le naj poskusi! Pa prasnem spet vanj in ga premikastim . . .«

In Kekec se je zasmel vnovič. Jerica pa je v svojem strahu kar roke vila. A Kekec je nadaljeval: »Ni mi hudo drugače. Veš, Prisanek zna skuhati dobre žgančke, da le kaj! Pa mi je dobro . . . Lepo pretolčem teh pet dni pri njem, a potem se vrnem s Tinko domov. Da ne pride še več dni zraven, za to bom že poskrbel. Saj sem Kekec, a Kekcu je mogoče vse. Še celo divjega moža sem zmikastil, pa bi se bal? Naka . . . Veš, Jerica, Tinka si je zvini-la nogo. Zato ne more domov. A Prisanek jo ozdravi. Saj je davi rekel tako. Na postelji leži, a poleg nje bela muc-ka. In mucka mijavka in Tinka se smeje pa ji je dobro . . . A ti, Jerica, kaj delaš tu? Kaj nisi šla čez gore k teti Nežari? Ha, Jerica?«

»Iskala sem vaju, o, ves dan iskala,« je odgovarjala Jerica. »Pa sem zašla k vili Škrlatici in sem zdaj pri njej. O, Kekec! Zakaj me nista počakala na senožeti, kakor sem ti naročila? Pa bi ne bilo te žalosti in bridkosti. Divji mož vaju bo za vedno obdržal za tem zidovjem. Saj je rekla vila Škrlatica, da divji mož tako dolgo ne podre zidovja, dokler ne pride živa stvar skozenj.«

»Hm, da,« je rekel Kekec. »Živa stvar, praviš, Jerica? Ne boj se! Če se drugi ne bo splazil skozi zid, se bo pa Kekec gotovo, o gotovo! Le meni verjemi! — Toda beži, Jerica! Prisanek prihaja — beži, Jerica . . .«

Jerica se je potuhnila in naglo pohitela skozi rušje. Tam doli se je ustavila, pa je poslušala. A nič več ni slišala Kekčevega glasu. Globoka tišina je ležala po gorskem svetu. Vrhovi orjaških snežnikov so vse okrog gorili v večerni zarji. Mrak je legal na ozko dolinico, in mir, večni mir se je smehljal povsod, kamor je pogledalo oko . . . Jerica je še vedno gledala visoki zid, kakor da bi čakala, kdaj se prikaže vrh njega Kekec. A Kekca ni bilo. Samo vila Škrlatica je prišla k njej in jo prijela za roko.

»Pojdiva domov!« je rekla in se nasmehnila. »Dolgo sem klicala Prisanka: a ni se oglasil. Niti njegovega godrnjanja nisem slišala . . . Pa to nič ne de. Le brez skrbi, Jerica!«

Jerica se ji je nasmehnila in ji povedala vse, kar ji je ravnokar pravil Kekec. — »Ali vidiš,« je dejala Škrlatica. »Saj sem ti rekla, da ne bo nič hudega. Lepo odpase Kekec svojih pet dni, in v tem času se ozdravi Tinki noga. Pa ju tedaj Prisanek izpusti, in vrneta se lepo domov . . .«

»Da, Kekec in Tinka se vrneta domov,« je zavzdihnila Jerica žalostno. »A jaz ne smem domov, ker me je mačeha zapodila od hiše . . . A rada bi bila doma. Saj počiva tam blizu mamica. V grobu počiva in je sama, tako

sama . . . Pa niti rožic ji ne bo nihče več sadil na grobek, ker mene ne bo več doma . . .«

In Jerici je postalo v srcu tako hudo, da je na glas zajokala. A vila jo je pričela božati po laseh in jo je tolažila z lepimi besedami. Za roko jo je držala in jo vodila skozi rušje. Vodila jo je v samotni, dehteči log, kjer se je sredi večernega mraka svetil njen krasni dvorec . . .

11

Kekec se je postavil kraj lesene lese in gledal, kako so se zgrinjale divje koze po staji. Že so polegale po rosni travi, ko je prišel Prisanek. — »Dober večer, stric Prisanek!« ga je pozdravil Kekec. »Lepo sem jih prignal domov. Prav pridno so se ves dan pasle. Hm, zadovoljen bi bil z njimi, da ni bilo tistih treh preklicanih nebodijhtreba. A kaj bi se zdaj jezil? Saj ne pomaga prav nič. Išcite, stric Prisanek, tiste tri nebodijhtreba išcite! Kaj moremo zato? Ušle so mi, vam rečem, stric Prisanek. Kar poskočile so — frk! in že jih ni bilo več . . . To vam povem že zdaj, stric Prisanek. Veste, da ne bo zamere.«

Kekec je zasadil palico v zemljo in prekrižal roke na prsih. Pa je čakal, da Prisanek zarohni in ga zgrabi, ker je izgubil tri koze. A Prisanek ga je samo pogledal in mirno odvrnil: »Hm, že prav! Boš pa pasel tri dni več!« — Pričel je naglo preštovati svoje koze. Ko jih je preštel, je zaprl leso in se napotil proti hiši. Kekec je stopal za njim in na vso moč se je čudil, da ga divji mož ni prav nič oštel. Šla sta ob visokem zidu, in tedaj je šinila Kekcu v glavo lepa misel, da se je kar namuznil. — »Stric Prisanek!« je rekel kar nenadoma in pokazal z roko na

zid. »Ali je res, da podrete ta visoki zid, kakor hitro pride živa stvar skozenj? Ali je res? Glejte, ljudje na vasi pripovedujejo tako. Pa jim ne verjamem . . .«

»Res je, res!« je odgovoril Prisanek. »Tako sem prisegel pred sto leti in svoje prisege ne prelomim nikdar. Pa čemu vprašuješ, paglavec? Kaj misliš, da se boš splazil ti skozi zid? Hehe, Kekec, hehe!«

Prisanek se je posmejal na glas. A Kekec ga je pogledal od strani in se še enkrat namuznil. Glej ga no — Prisanek! Pa še ne pozna Kekca, resnično ga še ne pozna. Če bi ga poznal, bi se zdaj ne smejal tako glasno. A Kekec mu že pokaže svojo prevejanost in navihanost. Pa bo strmел Prisanek, tako bo strmел, da bo pozabil na smeh . . . In Kekec se je zasmel sam pri sebi. Hipoma je obstal in pokazal na kamenček, ki je bil vzdán v zid in se je svetil, kakor da bi bil zlat. — »Oj, stric Prisanek!« je zaklical Kekec in se sklonil h kamenčku, da bi ga iztrgal iz zida. A kamenček se ni ganil. »Glejte ta kamenček v zidu! Dajte ga meni, da si kupim na semnju citre! Oj, stric Prisanek! Lepo vas prosim . . .«

»Saj to ni zlato!« je odgovoril Prisanek. A vendar je iztrgal iz zida tisti lepi kamenček in ga dal Kekcu. »To ni zlato, to je navaden kamen, ki se sveti samo od zunaj. Na, tu ga imaš! A koristil ti ne bo prav nič.«

»Hvala lepa, stric Prisanek!« je rekel Kekec in se spet začel muzati. In muzal se je prav do kamnite hiše. Vrgel

je torbo na stol in prislonil k zidu svojo dolgo palico. Stopil je v sobico k Tinki, ki je sedela na postelji in se je še vedno igrala z belo mucko. Njen obrazek ni bil več bled, ampak rdeč. — »No, Tinkara, ali te je pojedel Prisanek?« jo je nagovoril Kekec. »Povej mi lepo in naravnost: ali te je tepel? Ali te je pogledal samo enkrat grdo? Ha, Tinkara? — Kar hitro povej, ker sem mu obljubil, da ga zmikastim, če bo grdo ravnal s tabo!«

»Oj, ne!« je odgovorila Tinka. »Veš, lepo je govoril z mano in z mucko, da sem se mu morala smejati. Pa tudi mucka je mijavkala . . . In dobre in sladke reči mi je dal, da sem jih jedla . . . Veš, Kekec, saj ni hudoben in grd. Že mi je skoraj ozdravil nogo. Kar nič me ne boli več; samo stopiti še ne morem nanjo. Oj, Kekec, kar pusti strica Prisanka pri miru! Pa ne smeš ga več mikastiti.«

Kekec se je čudil, pa ni mogel verjeti. Z glavo je zmajeval in gledal Tinko. A tedaj je Prisanek stopil v sobico. Kar z rokami je prijel malo Tinko in jo dvignil. — »Jest gremo, Tinčica!« je govoril prav sladko. »Pripravil sem mlekca zate in dobrih mlincev. Da boš vesela, Tinčica!« — In Tinka se je nasmejala in se ni prav nič bala Prisanka. In kako tudi? Saj se je Prisanek igral z njo in ji govoril prijazne stvari. Pa še celo dobrih sladkarij ji je prinesel, da se je mala Tinka malo posladkala in oblizala. Pa se ga naj zato boji?

Kecec se je še vedno čudil in zmajeval z glavo. Kar nič več ni poznal sestrice, ki je prej jokala že, če ji je kdo pokazal samo prst. Glej jo no — Tinkaro! Pa se ne boji Prisanka. A davi se je kar drla od samega strahu, ker je morala sedeti s Prisankom za mizo. Zdaj pa pusti, da jo nese divji mož k mizi, in se še celo smeje povrhu. Čudno, čudno . . . Kecec je šel za njima. Pa tudi mucka je šla za njima in je mijavkala vso pot. Kecec je molčal, ko je otepal rumene žgančke. Zamislil se je bil v svoje misli in le tu pa tam je pogledal na Prisanka in se namuznil. Tinka je jedla svoje sladke mlince in pila beli mlekec. Prisanek pa ji je govoril prijazne besede in jo dražil, da se je morala tu pa tam zasmejati.

Ko se je stemnilo, so šli spat. Kecec se je spet zavil v debelo odejo in je legel kar v kotu na tla. Tinka je ležala lepo na svoji posteljici. A Prisanek se je premetaval zunaj v veliki izbi na pógradu. Pa je ječal, bridko ječal, ker ni mogel zaspati. Njegovo ječanje sta slišala tudi bratec in sestra v sosednji sobici, pa nista mogla zaspati. — »Ali slišiš, Kecec?« je vprašala Tinka potihoma. »Ali slišiš, kako ječi zunaj Prisanek? Pa zakaj ječi tako?«

»Kaj jaz vem!« je odvrnil Kecec in hkrati zazdehal. »Mogoče ga tlači môra. Môra je pa huda in strašna. Na nogah ima velike copate in hodi — vsk — vsk . . . Pa tlači Prisanka in tudi sinoči ga je tlačila, ker je ječal tako

glasno. O, slišal sem ga, pa tudi hudo môro sem slišal, ko je šla po izbi vsk — vsk . . .«

»Ovbe, Kekec!« se je prestrašila Tinka. »Kaj govoriš o hudi môri? O, molči, molči, Kekec, da ne pride tudi k nama! — Veš, Kekec, piščalko imaš in lepo znaš piskati nanjo. Kar zapiskaj lepo pesem! Slišala jo bo huda môra, pa bo kar zbežala. O, huda môra ne more slišati lepih pesmi. Ušesa jo bolé; zato pa zbeži, če le sliši lepo pesem . . . Zapiskaj, Kekec, zapiskaj lepo pesem na piščalko!«

»Hi-hi,« se je posmejal Kekec. A vendar je vzel iz žepa piščalko in začel piskati. Piskal je tisto pesem o vili Škr-latici, pesem, ki je bila tako lepa, da je človek kar strmел. Potihoma je piskal Kekec, o, tako milo piskal, da je človek pozabil na vse in je poslušal, samo poslušal . . . Ko je Kekec odpiskal pesem, je poslušal, še dolgo, če bi pričel Prisanek spet stokati. A slišal ni nobenega glasu in prepričan je bil, da je Prisanek že zaspal. Poklical je Tinko, a tudi Tinka je že spala. Kekec se je zasmel. Tesno se je zavil v odejo, pa zaspal, kot bi trenil . . .

Zjutraj pa je vprašal Kekec Prisanka: »Ali slišite, stric Prisanek? Zakaj pa ječite tako ponoči? Ali hodi k vam huda môra? Povejte mi, stric Prisanek!«

Prisanek pa je odgovoril: »O, ne tlači me huda môra. Samo težke sanje imam in v sanjah ječim, da je strah. Hm, nerodno mi je, ker spim tako slabo . . . A nocoj sem spal prav dobro. Pokaži mi tisto piščalko, ki si nanjo

piskal sinoči! Veš, nekaj časa sem te sinoči poslušal. A potem sem kar zaspal in sem spal tako lepo kot še nikoli. Vsak večer mi boš moral zdaj piskati, Kekec! To ti rečem že danes . . . Pokaži mi piščalko!«

»O, kajpak! O, seveda. Da mi jo vzamete, stric Prisanek!« je odgovoril Kekec, ker se je zbal za svojo piščalko. Kar jopič je zapel, pa je stopil dva koraka nazaj. A Prisanek mu je prigovarjal tako dolgo, da je naposled le pokazal piščalko. Mož jo je nekaj časa gledal, pa tudi zapiskal je nanjo. A kar hipoma je prijel Kekca za ramo in rekel: »Ti, Kekec, prodal mi boš to piščalko. Vsak večer si zapiskam nanjo, pa bom lepo zaspal in ne bom nič več stokal. Kar hitro mi povej, koliko zahtevaš zanjo!«

Kekcu je od samega strahu stopil znoj na čelo. Skočil je k Prisanku in se obesil na njegovo roko. — »Oj ne, stric Prisanek!« je zavpil. »Ne prodam piščalke. Za ves svet je ne prodam . . . Dajte mi nazaj piščalko, mojo lepo piščalko.«

A Prisanek je stopil k veliki omari in jo odprl. Vzel je iz nje zabojček in ga postavil na mizo. Odprl je pokrov, pa rekel: »Vidiš, Kekec, to ti dam, če mi podariš piščalko. Poglej, Kekec!«

Kekec je pogledal v zabojček, in oči so se mu kar zasvetile. V zabojčku so bile lepe citre. Strune so se svetile, kakor bi bile zlate. Oj, citre so bile tako krasne, da se je Kekcu bleščalo pred očmi. Iztegnil je roko in se s prsti

dotaknil zlatih strun. In citre so zapele, tako lepo so zapele, kot ne poje nobena ptica v samotnem gozdu . . . »Ali je res, stric Prisanek?« je govoril Kekec ves omamljen. »Ali mi res daste citre za piščalko? Oj, stric Prisanek, če se ne norčujete?«

»Res, res — kar vzemi jih! Citre so tvoje!« je odgovoril Prisanek. Kekcu so se tresle roke, ko je vzel citre iz zabojčka. Z drhtečimi prsti je pričel igrati. Ni mu šlo dobro, ker še ni bil vajen citer. A vedel je, da bo znal kmalu igrati; v nekaj dneh bo znal igrati najlepše pesmi. Samo da ima citre, samo da ima citre! Vse življenje je hrepenel po njih. O, ničesar drugega si ni želel na svetu razen citer. Zdaj pa jih ima. Zlate strune imajo in pojejo tako lepo kot nobena ptica. Sam Prisanek mu jih je podaril za piščalko, sam Prisanek!

Kekec je poskočil v svojem veselju in zavriskal. Kar na mizo je poskočil in se oklenil Prisanka okrog vratu. — »Oj, stric Prisanek, oj, dobri stric Prisanek!« je govoril. »Nikoli več vas ne zmikastim, nikoli več . . .«

»No, no!« je zamrmral Prisanek in ga postavil na tla. Zasmel se je in je nadaljeval: »Kekec, ali vidiš sonce? Čas je, da poženeš koze na pašo. Kar pojdi v stajo in odpri leso. Saj poznaš že sam pot. Kar lepo pojdi za njimi. Pa pazi, Kekec! Saj veš, da te stane vsaka koza en dan . . . Danes je nedelja. Priženi opoldne domov! A popoldne si prost!«

Kecec je zavriskal še enkrat in stekel iz hiše. Tekel je vso pot. Samo tam ob zidu se je ustavil, ker je bil sinoči Prisanek odluščil tisti zlati kamenček. S svojo dolgo palico je pobezal v luknjico. — »Pojde, pojde!« se je zasmel. »Ej, stric Prisanek! Podarili ste mi citre in dobri ste ko nihče drug. A vendar vas bom prekanil, oj, lepo prekanil!« — In Kecec se je smejal do staje. Odprl je lesa, in divje koze so se zaprašile po skalovju. Kecec je zažugal s pestjo za njimi. — »Pa tudi vas bom prekanil. O, le čakajte! Samo štiri dni vas bom še pasel. A potem nikoli več . . . O, le počakaj, ti divja zverjad! Ti še ne poznaš Kekca!«

Kecec je pobral velik šop slame in ga zvezal z vrvjo. Pritrdil ga je k svoji malhi in tako se je pričel plaziti po skalovju za divjimi kozami. Tam na planotici pa je pričel naglo vezati slamo. Na štiri šope jo je razdelil in šope trdno zvezal. Nato je šel preko zmrznjenega snežišča in postavil na vse štiri strani po en šop slame in ga pritrdil z debelim kamnom k skali. Nato je šel nazaj in sedel na svojo skalo. Gledal je tja gor, kamor je bil postavil tiste štiri šope slame. Glej, pa se je še celo njemu zdelo, da sedé tam gori štirje možički. Zavriskal je, da je nedaleč vsa prestrašena poskočila koza. Zaprashila se je preko snežišča. Hotela je v skalovje, a hipoma je obstala, ker je mislila, da sedi tam na skali človek. Obrnila se je, pa je bežala v drugo stran. Pa tudi tam je sedel možiček; prav

tako na tretji in četrti strani. Koza je videla, da ne more nikamor. Zato se je po snežišču vrnila in se začela mirno pasti.

Kekec se je smejal, da se je kar po kolenih tolkel. — »Ali vidiš, prismuklja koza!« je govoril. »Prekanil sem te, kot te še ni nihče prekanil. Pa uidi zdaj, če moreš! O, le uidi! Zdaj poznaš Kekca in se ga boš spominjala vse življenje . . . Hehe, le pojdi v skalovje! Le pojdi!«

Ko se je Kekec naveličal smeha, je pričel vriskati in peti, da je odmevalo od visokih snežnikov. Saj ima zdaj citre, najlepše citre ima na svetu. Vse svoje življenje bo igral lepe pesmi, da bodo ljudje kar strmeli. Saj pravim — Kekec, ta Kekec! Prevejan ti je in navihan, pa ima srečo povsod, kamor pride. Še celo divjega moža je prekanil in ga ociganil za zlate citre. Saj piščalka ni vredna dosti; mogoče dve piškavi dvajsetici. A za citre bi moral šteti že cekine, če bi jih hotel kupiti. Pa jih je dobil skoraj zastonj. Piškavo piščalko je dal zanje . . . Saj pravim — Kekec, ta prebiti Kekec, ki se mu smeje sreča, kamor le pogleda.

In Kekec je vriskal in prepeval v svoji radosti. Samo enkrat je utihnil. Zaslišal je ubrano zvonjenje, ki je prihajalo iz daljne dolinice. Pa se je Kekec domislil, da je danes nedelja. Poslušal je zvonjenje, ki je prihajalo tiho in lepo k njemu na visoke snežnike.

Tisto lepo, ubrano zvonjenje je slišala tudi mala Tinka. Sedela je na trati pred kamnito hišo in se igrala z belo mucko. A kar hipoma je začula tisto zvonjenje. Nekaj trenutkov je strmela in se čudila. A potem se je domislila, da je danes nedelja. O, ob nedeljah jo je mamica vedno oblekla v lepo obleko. V rdečkasto šlabankico jo je oblekla in krog vrata ji je zavezala svileno rutico. Pa sta šla s Kekcem k maši. Pri maši pa je bilo tako lepo, o tako lepo! — Glej, pa tudi danes je nedelja. A danes ne gre k maši, ker mora biti daleč od doma pri Prisanku. Bog ve, kaj dela zdaj mamica? Že dolgo je ni videla, o, tako dolgo že ne . . . Tinka je povесila glavico. V mladem srčecu jo je zaskelilo nekaj bridkega, da je vzdihnila na glas.

»Mamica! Mamica!« je potem zaklicala in zajokala. Bela mucka je mijavknila in dvignila rep. Stisnila se je k Tinki. A Tinka je ni več videla. Jokala je na ves glas in klicala mamico. Iz hiše je pritekel Prisanek ves prestrašen, misleč, da se je pripetila nesreča. — »Kaj je, Tinčica? Kaj je?« je izpraševal in se sklonil k njej.

A Tinka mu ni odgovorila, ampak je jokala vedno huje. Prisanek ji je prigovarjal z lepimi besedami. A vse ni pomagalo prav nič. Tinka je venomer jokala in klicala mamico. Prisanek si ni znal več pomagati. Prijel je jokajočo deklico pa jo ponesel v hišo. Ponujal ji je sladkarije in ji govoril lepe besede. A Tinka ni marala prav za

nič. Niti poslušala ga ni, ampak je jokala, da se je kar tresla.

»Hm,« je godrnjal Prisanek, ker si ni znal več pomagati. »Kaj naj storim, da jo potolažim? Kar naprej se joče ta nesrečni otrok in noče odnehati . . . Kaj naj storim? Najbolje je, da počakam Kekca. Kekec ti zna vse, pa bo tudi znal potolažiti Tinko. Prebita reč! Če se bo zdaj kremžila tako vse dni? Kdo bo pa poslušal ta vrišč, kdo? Hm, najbolje bo, če pošljem oba domov, še preden odpase Kekec svojih pet dni. Pa sem se veselil, da sem prišel tako lepo do pastirja. Na, pa bom moral spet sam pasti, ker ne prenesem tega vrišča in stokanja. O, resnično ne prenesem . . .«

Prisanek se je praskal za ušesom in godrnjal. A Tinka je sedela tam na posteljici in bridko jokala. Z rokami si je zataknila rdeči obrazek in klicala mamico, samó mamico. Prisanek pa je mrmral in si zatiskal ušesa. — »Oj, Tinčica, ali slišiš?« je zaklical tu pa tam prav sladko. »Ne joči, Tinčica, ker je tako grdo, če jočeš! Saj pojdeš k mami. Še danes te ponesem k njej. Samo da ne boš več jokala. Ali slišiš, Tinčica?«

Bilo je vse zaman. Tinka ga niti slišala ni, ampak je jokala na ves glas, da je bila že vsa hripava. Prisanek je zmajeval z glavo in odšel iz hiše. Stopil je na trato, pa je pogledal na sonce, če bo že kmalu poldne. Komaj je že čakal, kdaj prižene Kekec koze z gorá. Saj Kekec je navi-

han in zna vse. Pa bo znal tudi potolažiti nesrečno Tinko, ki se dere tako grdo tam v hiši. Samo da bi že prišel! A sonce še ni prišlo do srede neba, in Kekca še ne bo tako kmalu . . .

* * *

Lep je bil vrt, ki se je širil okrog belega dvorca vile Škrlatic. Bilo je vse polno gredic, posejanih z najlepšimi gorskimi cveticami. Prijeten, blagodejen vonj se je širil naokrog, da se je Jerica kar smehljala, ker ji je bilo tako prijetno pri srcu. Poslušala je ptice, ki so prepevale po širnem logu, in čudila se je temu krasnemu petju. Sedela je na klopici sredi čudovitega vrta, pa se je smehljala, samo smehljala, ker je pozabila sredi te krasote na vse — na skrbi in na svojo grenko žalost.

A predramilo jo je tiho zvonjenje, ki je priplavalo daleč tam iz zagorske vasi. Jerica se je zganila in poslušala. In hipoma se je spet domislila Kekca in Tinke ter uboge mačehe, ki vzdihuje zdaj doma zaradi otrok. Zbolelo jo je v srcu, da je vzdihnila naglas . . . Kaj dela tukaj pri Škrlatici? Ali ne bi bilo prav, če bi se napotila domov, pa vse povedala mačehi? In mačehi bi odleglo, ker bi vedela vsaj to, da sta Kekc in Tinka še živa . . . O, resnično — kar domov se napoti. Razveselila se je bo mačeha, da le kaj! Pa ji pove Jerica vse, kje sta Kekc in Tinka. Še enkrat vzame slovo; potem pa se napoti čez gore

k teti Nežari in tam bo služila, tako dolgo služila, dokler bo teti Nežari prav.

Tako je sklenila Jerica in vstala. Hotela je v dvorec, da se lepo zahvali Škrlatici za dobroto in prijaznost. Poprosi jo za tisti rdeči mežikelj, da ga ponese domov mačehi. Z njim se je pozdravila Škrlatica, pa se pozdravi tudi uboga mačeha, ki je tako bolna. Saj Jerica ni bila huda nanjo, prav nič ni bila huda, čeprav jo je spodila od doma. Jerica je bila prepričana, da mačeha ni hudobna. Samo zaradi bolezni je tako zadirčna in nagla. Nemara ji je zdaj celo žal, da je spodila pastorko od hiše, pa se kesha. Nemara . . .

Še preden je Jerica napravila tri korake, je prišla iz dvorca Škrlatica. Deklica ji je povedala, da hoče domov k mačehi. Lepo jo je prosila za tisti rdeči mežikelj, ki ga je prinesla z gore. — »Mačeha je bolna pa se mi smili,« je dejala. »Lepo vas prosim, gospa! Saj vi ga ne potrebujete več. Zelo bi vam bila hvaležna, če bi mačeha ozdravela . . .«

Škrlatica jo je pobožala po laseh. »Pridna deklica si, Jerica, in zlato srce imaš!« je odgovorila. »O, rada, prav rada ti dam tisti mežikelj. Saj je tvoj, ker si ga ti utrgala. A počakaj še malo! Popoldne pojdeš v vas. Nočem ti braniti. Samo do kosila moraš še počakati . . . Lepo boš ostala doma in ne bo ti treba k teti Nežari. Verjemi mi, da te bo imela zdaj mačeha rada. Saj je že kaznovana,

ker te je tako grdo zapodila od hiše. Kaznovana je, ker sta ji izginila Kekec in Tinka. O, le verjemi mi, Jerica, da te mačeha ne pusti več od doma. Obdržala te bo pri sebi in te bo imela rada.«

»O, da bi bilo res!« je vzdihnila Jerica. »Tako rada sem doma! Že zaradi mamice, ki že tako dolgo počiva v grobu. O, da bi bilo res!«

In Jerica je vzdihnila še enkrat. A vendar ji je vstala v srcu radost. Skoraj verjela je Škrlatici. Saj je Škrlatica vila, pa se ne more lagati. Mogoče res ostane doma in ji ne bo treba iti služiti v grenko tujino? O, mogoče! Pa bo spet veselo doma. Živela bo pri Kekcu in Tinki, ki ju ima tako rada. In oče bo zadovoljen, in mačeha je ne bo grdo gledala, ampak ljubila jo bo kakor Kekca in Tinko . . . O, da bi bilo tako, kot pravi Škrlatica! O, da bi bilo res!

Jerica je šla za Škrlatico in se je vsa vesela in srečna smehljala . . .

12

Desetkrat je že stopil Prisanek na prag in pogledal po soncu. Oj, hvala bogu! Že je prešlo sonce sredino neba, in že se je z visokih pečin slišal Kekčev vris-kajoč glas. Prisanek se je globoko oddahnil in se ni več praskal za ušesom. Pa mu je bilo tudi resnično nerodno. Mala Tinka se je še vedno drla v sobici, tako grdo drla, da je mucka zbežala od nje. Skrila se je pod mizo; šapke si je umivala, pa niti mijavkala ni več. Prisanek je bil resnično sit Tinkinega strašnega petja. A kaj si je hotel? Saj si ni znal pomagati, pa najsi je ugibal in ukrepal na vse strani. — »Samo Kekec me še lahko reši!« je dejal naposled sam pri sebi in hodil gledat, kako visoko je že sonce. »Kekec je prevejanec in navihanec, pa ukroti to kodajočo kokoško. O, da bi bil že tukaj! Kar po ušesih me že ščiplje, tako se dere ta kokoška. — Resnično — takoj po kosilu spodim oba domov. In imel bom mir in mi ne bo treba poslušati tega stokanja . . . Da bi bil Kekec že tu! A ta prismuknjeni naték zanalašč noče priti. Čakaj, ušesa ti navijem, da te bodo srbela deset let . . .«

A naposled je Kekec vendarle pritekel, na vso sapo pritekel. Obraz mu je bil rdeč in ves znojen. V roki je držal

majhno škatlico, narejeno iz smrekovega lubja, in skakal je z ene noge na drugo. Prisanek je stegnil roko, da bi ga pograbil za uho. — »Kje si se potepal tako dolgo?« je dejal osorno in grdo pogledal dečka. »Čakam te, čakam — pa te ni od nikoder. Ali ne slišiš, kako grdo se dere tvoja sestra? Šment misli, da imam kamnita ušesa . . .«

Kekec je zamahnil z roko. — »Naj joče!« se je nasmeljal. »Samo da je niste nabili, pa je dobro. Veste, Tinka mi pove vse, vi pa veste, da znam dobro mikastiti. Zato le glejte, da je niste nabili . . . A nekaj drugega, stric Prisanek, nekaj drugega! Pojdite z mano, stric Prisanek, pojdite z mano! Videli boste nekaj, česar še niste videli . . . Pojdite z mano, stric Prisanek!«

In Kekec je prijel Prisanka kar za roko in ga je vlekel s sabo. Prisanek se je čudil, pa je mislil, da se je zgodilo kozam kaj posebnega. A Kekec se je ustavil ob zidu, ravno tam, kjer je bil včeraj Prisanek izluščil tisti lepi kamenček. — »Stric Prisanek!« je spregovoril Kekec in se moško postavil pred Prisanka. »Včeraj ste mi prav tukaj dejali, da ne pride živa stvar skozi vaš zid. Tako ste mi rekli pa še celo posmehovali ste se mi. A jaz vas vprašam še enkrat, stric Prisanek: ali je res, da podrete ta zid, ako pride živa stvar skozenj? Dajte, stric Prisanek, še enkrat mi povejte, če je res?«

»Hm,« je odgovoril Prisanek in se čudil na vso moč. »Res je . . . vili Škrlatici sem prisegel tako, in svojo prisego bom držal.«

Kekec je kar poskočil in se zasmel. »Zdaj boste nekaj videli, stric Prisanek. Videli boste nekaj, kar zna napraviti samo Kekec. Samo dobro glejte, pa boste videli!« — In Kekec se je sklonil in potegnil iz zida svojo dolgo palico. Prisanek ga je gledal in strmел, pa si ni mogel razložiti, kaj pravzaprav hoče Kekec. A Kekec se je samo smejal in muzal. Previdno je odprl malo škatlico in jo prislonil k luknjici v zidu.

»Ali vidite, stric Prisanek?« je vprašal Kekec in pokazal na škatlico. Pa je Prisanek zdaj videl; majhno miško je videl, ki je skočila iz škatlice in zbežala naravnost v luknjico. — »Kaj hočeš, Kekec?« je vprašal Prisanek in grdo pogledal dečka, ker je mislil, da se norčuje iz njega. »Pobič, pobič — pazi, da te ne zagrabim enkrat prav pošteno! Veš, roka me že srbi . . .«

A Kekec ga je pograbil za roko in začel skakati, kakor da bi bil nor. — »O, stric Prisanek!« je vpil ves iz sebe. »Zdaj morate podreti ta zid. Zdaj ga morate podreti, ker je šla živa stvar skozenj . . . Stric Prisanek, ravno zdajle je šla živa stvar skozi vaš zid . . .«

Prisanek je še vedno debelo gledal, pa ni mogel umeti dečkovih besed. A Kekec se je pričel vrteti okrog njega in je vpil še glasneje: »Stric Prisanek, kaj gledate tako

debelo? Saj je šla resnična stvar skozi zid . . . Pa recite, če morete, da miška ni živa stvar! O, le recite! Ravno zdaj je stekla miška skozi vaš zid. Le pojdite pogledat na ono stran, pa boste videli, da priteče miška iz zida. Veste, s palico sem prevrtal vaš zid ravno tukaj, kjer ste včeraj izluščili tisti kamenček. O, zanalašč sem vas prosil, da mi ga podarite. Samo zato sem vas prosil, da ste ga izluščili in tako najprej sami napravili v zid precej veliko luknjico. Jaz pa sem potem vrtal naprej. Prav lahko sem izvrtal luknjo skozi ves zid. Ujel sem tudi miško in jo spustil v luknjo. Pa je šla skozi zid — živa stvar je šla skozi zid . . . O, le recite, da miška ni živa stvar! Hehe, stric Prisanek, le recite, če morete . . .«

Zdaj je Prisanek prasn timer glasen smeh. Kar z rokami se je tolkel po kolenih, tako se je smejal. Zgrabil je Kekca in ga je dvignil visoko v zrak. — »Prevejanec si, Kekec!« je govoril in se smejal. »Kdo bi si mislil, da si tako velik prevejanec? Pa bom moral zdaj podreti zid, zaradi tebe ga bom moral podreti . . . Smejala se bo Škrlatica. Zdaj bom moral postati spet njen prijatelj. Ti šment, o, ti nabriti Kekec! Pa da se ti je posvetilo kaj takega v glavi! Da si mi moral napraviti to!«

Smejala sta se oba, na ves glas sta se smejala. — »Tako grem k Škrlatici, takoj ji grem povedat!« je naposled dejal Prisanek in stekel proti svoji hiši. Celo to je pozabil, da bi Kekca postavil na tla. Kar na roki ga je nesel

vso pot. V hiši pa je pograbil tudi jokajočo Tinko in tako je nesel oba preko proda, preko šumečega gorskega potoka in skozi rušje. Delal je velike korake in kar hipoma je stal pred belim dvorcem vile Škrlatice. A ni se obotavljal niti za trenutek. Naglo je prestopil prag in šel naravnost v krasno, bleščečo sobo. — »Dober dan, Škrlatica!« je pozdravil in se obenem na ves glas zasmeljal.

Škrlatica in Jerica sta ravno sedeli za mizo pri kosilu. Tako sta se začudili, da sta kar žlici odložili in sta strmeli. Tinka je zagledala Jerico in zavpila v svojem veselju. Pričela je brcati na vse strani, da jo je moral Prisanek postaviti na tla. In Tinka je planila naravnost k Jerici. Kar oklenila se je in v eni sapi govorila: »O, Jerica — o, Jerica! Pa sem te zopet našla. Pa domov gremo zdaj . . . k mamici gremo, Jerica!«

Škrlatica se je na vso moč čudila. — »Kaj se je zgodilo, Prisanek, da si prihrumel v moj dvorec?« je spraševala. A Prisanek se je še vedno krohotal, da je imel oči že vse solzne. — »Poglej tega paglavca! Poglej ga, Škrlatica!« je dejal naposled in dvignil Kekca do stropa. »Prevejanec ti je, da mu ga ni enakega pod soncem. Prekanil me je — Prisanka je prekanil . . . Napravil mi je luknjico skozi zid in pognal miško skozenj. Pa me je pograbil za rokav in mi rekel: ›Stric Prisanek, živa stvar je šla skozi vaš zid. Ali ste jo videli, stric Prisanek?‹ — Zdaj bom moral zid podreti in spet postati tvoj prijatelj. Pa

kdo je napravil vse to? Nihče drug kakor Kecec . . . Ali ga vidiš, Škrlatica? Ali vidiš prevejanca?»

Prisanek se je še enkrat zakrohotal in postavil Kekca na tla. — »Zdaj ne kaže nič drugega, kakor da si seževa v roke in postaneva spet prijatelja, kakor sva bila nekoč. Upam, da si se že spametovala in spoznala ljudi, ki so se norčevali iz tvoje dobrotljivosti in te izkoriščali. Kaj, Škrlatica? Ali naj si seževa v roke zdaj, ko moram zaradi tega prebitega Kekca podreti zid? Kaj praviš, vila Škrlatica?»

Škrlatica je bila tega zelo vesela. Kar vstala je, pa segla Prisanku v roko. »Zakaj naj bi ne bila prijatelja kot nekdaj?» je govorila in se prijazno smehljala. »Saj sva sosed, in zelo grdo je, če ni med sosedi prijateljstva. A kako lepo se je vse izteklo . . . Kecec, ti si resnično prebrisan dečko! Kdo bi si bil izmislil kaj takega kot ti? Res, pameten dečko si. Da bi le ostal vedno tako pameten!»

Kekcu je ugajala ta hvala; a še bolj mu je bilo všeč, da ga je Škrlatica pobožala po laseh. Sprva je sicer čutil v srcu neko bojazen, ko je gledal vili naravnost v obraz. Tolikokrat si je želel, da bi jo videl; tolikokrat je piskal in pel lepe pesmice o vili Škrlatici, v srcu pa koprnal, da bi jo videl, vsaj enkrat videl. — A danes jo vidi, tik pred njo stoji. Vila ga boža z mehko roko in se mu prijazno smehlja. In vila je krasna, joj, tako krasna! Čemu bi se je

bal? Čemu bi ne govoril z njo, ko pa se mu vendar tako lepo smeje?

In Kekec se je namuznil, zamahnil z roko. — »O, gospa!« je odvrnil pogumno. »Saj ni vredno, da bi govoril o tistem, resnično ni vredno! Veste, kar tako mi je šinilo v glavo, kakor tiste pesmice, ki sem vas v njih prosil za zlat cekin. Rad bi si kupil citre. No, zato sem vas prosil za cekin . . . A zdaj mi ni treba cekina. Prisanek mi je dal davi citre za mojo piščalko. A rečem vam — tudi piščalka je bila vredna več kakor piškava dvajsetica . . . Zato, gospa, nikar ne mislite, da sem prišel po tisti cekin. Saj mi ga ni treba, resnično mi ga ni treba. Da boste vedeli, gospa!«

Vila se je smejala, pa tudi Prisanek se je smejal. A najbolj se je smejal Kekec, zakaj vila je povabila vse tri na kosilo. Kosilo pa je bilo tako dobro in imenitno, da Kekec še nikoli ni sanjal o boljšem. Dobro je zajemal in niti govoriti ni utegnil. Gledal je samo na krožnik, a krožnik je bil vedno poln, ker je Škrlatica skrbela zanj. Tinka je sedela kraj Jerice. Seveda se ni upala prav nič govoriti. Samo smehljala se je, pa gledala Jerico in se ji čudila, ker je bila oblečena v belo obleko in skoraj tako lepa kakor vila Škrlatica. Samo enkrat je Tinka dvignila glavo in zaklicala: »O, mucka, moja mucka!«

Zunaj pri vratih je pričelo nekaj praskati in mijavkati, lepo mijavkati, lepo mijavkati. Pa je Tinka vedela, da

stoji pred vrati mucka in bi rada k njej. Pritekla je bila za njo, zdaj pa joka, ker ne more v sobo. Tinka jo je na glas poklicala, vila pa je vstala in odprla vrata. In že je mucka pritekla v sobo, skočila Tinki naravnost na kolena in veselo zamijavkala.

Dolgo so se gostili in se dobro imeli pri vili Škrlatici. Po gostiji pa je Škrlatica rekla Prisanku: »No, kaj bo zdaj z otroki? Ali jih spustiš domov? Glej, starši morajo biti v velikih skrbah, ker jih že štiri dni ni od nikoder. Veš, Prisanek, najbolje je, če jih pošljeva domov kar zdajle. Ali ni res?«

»Seveda!« je odvrnil Prisanek. »Kar gredo naj! O, še zdaj mi brenči po ušesih. Tako mi je vse dopoldne pela tistale kokoška. Pa se mi kar nič več ne ljubi, da bi jo spet slišal. Šment, saj nimam kamnitih ušes . . . O, kar gredo naj! Jaz jim ne branim nič več. Seveda, Kekec bi mi moral odslužiti še tri dni. Toda ker me je danes tako imenitno ukanil, ga nočem več siliti, da bi mi pasel koze. Kar gre naj! Samo pod pogojem, da mu danes ni ušla nobena koza. Niti prešteti jih nisem utegnil . . . Hej, Kekec. Kar po pravici mi povej, koliko koz si izgubil danes?«

»Nobene, stric Prisanek!« se je odrezal Kekec. »Sto let jih še lahko pasem, a v vseh sto letih mi ne uide niti ena. Kaj mislite, stric Prisanek? Ukanil sem vas, pa tudi vaše divje koze sem ukanil. Štiri možičke sem napravil iz sla-

me, pa jih razpostavil po skalovju. Zdaj si koze ne upajo s planotice, hehe, ne upajo. Lepo se pasejo, stric Prisanek!»

Prisanek se je zasmel in ga pograbil za uho. »Saj sem ti rekel, da si prevejanec!» je dejal. »O, kar hitro pojdi domov! Veš, tebe se kar bojim, ker si tako navihan. Lahko se zgodi, da me pretentaš še za mojo domačijo. Kam pa naj grem potem jaz? Ha, Kekec? — O, najbolje je, da greš kar domov . . . Zdaj grem po tvoje citre in ti jih prinesem. Potem pa kar pojdi, kar pojdi!»

Prisanek je odšel iz dvorca in se kmalu vrnil s citrami in polno usnjeno malho. Oboje je dal Kekcu in rekel: »Zdaj pa glejte, da se spravite od tod, da vas spet ne zasači noč in zopet ne zaidete. Čas je že, da pridete enkrat domov. Predolgo se že potepate po svetu, predolgo . . . Ti, Kekec! Tu v malhi je nekaj zate, da ne boš govoril, da si mi zastonj služil. Pogledati pa smeš v malho šele doma. Ali si slišal in razumel?»

Kekec je molče prikimal z glavo, ker je ravno gledal svoje zlate citre. Vila je podarila Jerici lepo verižico, ki se je lesketala kakor sonce. Poljubila jo je in se poslovila od nje. — »Pojdi, Jerica, in bodi zopet vesela doma!» ji je rekla. »Kadar boš v stiski, pa pridi sem in me trikrat pokliči. Prišla bom in ti pomagala!» — Pa tudi od Tinke se je poslovila in tudi nji je podarila zlato verižico, svetlo kot sonce. Pobožala jo je po bolni nogi, in čudno — Tin-

ka ni čutila nobene bolečine več. Spet je lahko hodila in skakala.

Daleč je že bil samotni gaj vile Škrlatice. Otroci so se ozrli nazaj, pa ga niso več videli. Samo visoke gore so videli in razdrto skalovje, ki je kipelo nad dolinico visoko visoko proti modremu nebu. Otroci so se spogledali in vprašali drug drugega: »Ali je res, kar smo doživeli te dni? Hm, pa če to niso bile samo sanje, samo hude sanje?« — Toda videli so darila, ki so jih nesli s sabo, pa so morali verjeti, da je bilo vse resnica, sama resnica.

Naglo so šli po poti. Zavili so mimo strmega hriba in šli čez leseno brv preko gorskega potoka. Tedaj so na glas zaklicali in zavriskali, zakaj onkraj pašnika so zagledali domačo vas. Spustili so se v tek in so tekli, tekli. Vsi zasopli so pritekli do doma in kar planili v izbo. Toda na pragu so obstali kakor prikovani. Na postelji so zagledali mamico. Poleg postelje pa je sedel oče in jokal.

»O, mamica!« so zaklicali in stopili k postelji. Bolnica se je nasmehnila, ko jih je zagledala. Toda bila je tako slaba, da ni mogla niti rok premakniti.

»Nesrečni otroci, kod se potepate?« je žalostno rekel oče. »Mamica se je žalostila zaradi vas, ker je mislila, da ste že pomrli. Pa je zbolela, hudo zbolela . . . Svečko bomo morali zdaj prižgati, ker mamica umira, umira . . .«

Jerici je postalo tako hudo v srcu, da je zajokala. — »Mamica!« je zaklicala. »Ali me slišite, mamica? Prišla

sem nazaj, da ostanem pri vas. Imam zdravilo za vas. Ozdraveli boste, mamica, resnično boste ozdraveli . . .«

Bolnica je uprla vanjo svoje gasneče oči. Gledala jo je, kot bi je ne poznala več. Gledala je Jeričino obleko in zlato verižico, ki se ji je svetila okrog vratu. — »Tudi ti si umrla, Jerica?« je šepetala s komaj slišnim glasom. »Odpusti mi, Jerica! Grdo sem delala s tabo in zapodila sem te od hiše . . . Odpusti mi! Kaznovana sem bila zaradi tega, izgubila sem Tinko in Kekca . . . Jerica, Jerica . . .«

A Jerica ni mogla več poslušati. Sklonila se je k njej in ji pritisnila na pol uveli mežikelj na usta. In tedaj se je zgodilo čudo. Smrt, ki je že prežala iz kota, je zbežala iz hiše. Bolnici pa so se vračale moči, sprva počasi, a potem naglo. In ni pretekla niti ena ura, pa je že vstala in bila je zdrava kakor še nikoli.

O, to je bilo veselja tisti dan na Mežnarčevem domu! To je bilo pripovedovanja in radovanja! Smejali so se in celo vriskali! Mačeha se kar nagledati ni mogla Jerice. Stisnila jo je k sebi, pa venomer govorila: »O, Jerica! Nikoli več ti ne rečem grenke besede. O, nikoli več . . .«

Otroci so kazali darove, ki so jih dobili od Prisanka in Škrlatice. Pa se je domislil Kekec malhe, ki mu jo je dal Prisanek. Razvezal jo je in jo postavil na mizo. In tedaj so vsi sklenili roke in se čudili, zakaj malha je bila polna cekinov, samih rumenih cekinov. — »Ovbe!« je zaklical Kekec. »Ali vidite, oče? O, zdaj smo bogati kakor

nihče v vasi . . . Te cekine pogledjte, oče! Dal mi jih je Prisanek zato, da ne bom govoril, da sem mu pasel koze zastonj. O, oče, pozimi ste mi pravili strašne povesti o Prisanku. Kar lasje so se mi ježili, ko sem vas poslušal . . . Pa ste govorili neresnico. Saj Prisanek ni hudoben. Dal mi je polno malho cekinov in lepe citre. Pa še mislil ni na to, da sem ga ukanil in ga dvakrat prav pošteno zmikastil. Veste, zdaj mi je že skoraj žal, da sem ga zmi-kastil. O, resnično . . .«

V tistem hipu pa je nekaj popraskalo po vratih. Tri-krat je prav milo in žalostno zamijavkalo. Tinka se je kar za glavo prijela in zaklicala: »O, mucka, moja mucka!« — Naglo je skočila s stola. Stekla je k vratom in jih naglo odprla.

Resnično — bila je njena mucka! Rdeč trakec je ime-la okrog vratu in bila je lepa, oh, tako lepa! Vso pot je bila tekla za otroki. Do vrat je prišla, pa je praskala in jo-kala. Ko je Tinka odprla vrata, ji je kar skočila na rame. Stisnila se je k njenemu obrazku in veselo zamijavkala.

Kecec je igral na citre, kadar je le mogel. Pa je tudi znal, kakor nihče ne po daljnem svetu. Izmisлил si je tisoč pesmi. Pa tudi o Prisanku si je izmisлил lepo pesem. Vsak dan jo je desetkrat pel in igral. Bila je najlepša pesem, kar jih je Kecec znal. A tudi prepeval in igral jo je tako lepo, da so se ljudje kar ustavljali na cesti in strmeli, hm, da — in poslušali.

*»Tisoč divjih koz ima
Prisanek tam vrh gorá.
Pridi past vrh višin,
dá za vsako ti cekin,
oj, cekin rumen je, zlat,
kupiš zanj si zlati grad . . .«*

Tako je Kekec igral na citre in prepeval. A nikoli več ni šel tja daleč pod bele snežnike k Prisanku. Hm, čemu tudi? Saj on je že pasel Prisankove koze; saj njemu je Prisanek že dal polno malho cekinov. Oče je kupil za tiste cekine lepo hišo in veliko veliko polja. Resnično — Kekcu ni več treba, da bi šel k Prisanku past divje koze. Mogoče pa je treba vam, otroci? — Hm, če vam je res sila, kar pojdite pod bele snežnike! Pokličite Prisanka in recite mu, da bi radi pasli njegove divje koze. O, prav rad vas Prisanek sprejme. Toda, otroci, ali znate pasti divje koze? Če jih ne znate, je bolje za vas, da ostanete kar doma pri mamici, zakaj lahko se vam zgodi, da jih izgubite vsak dan sto. Pa si zamislite, otroci, da morate za vsako izgubljeno kozo pasti en dan več! Kdaj odpasete Prisanku in kdaj dobite obljubljeni malho cekinov? Kdaj, vas vprašam?

O, le lepo premislite to, pa boste videli, če lahko greste k Prisanku past divje koze . . .

www.omnibus.se/beseda

ISBN 91-7301-309-6